

Městská knihovna v Praze

Sandokan

Malajští piráti

Emilio Salgari

Praha

2017

e-kniha

Městská knihovna v Praze

Půjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

Zpřístupujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

Pořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Sandokan

Malajští piráti

Emilio Salgari

Znění tohoto textu vychází z díla Malajští piráti tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Albatros v roce 2000 (SALGARI, Emilio. *Sandokan*. 1. vyd. v Albatrosu. Praha: Albatros, 2000. 370 s. Knihy odvahy a dobrodružství, sv. 200. ISBN 80-00-00876-9.).

§

Text díla (Emilio Salgari: Sandokan: Malajští piráti), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Citační záznam této e-knihy:

SALGARI, Emilio. *Sandokan: malajští piráti* [online]. V MKP 1. vyd. Praha: Městská knihovna v Praze, 2017 [aktuální datum citace e-knihy – př. cit. rrrr-mm-dd]. ISBN 978-80-7587-114-5 (pdf). Dostupné z: http://web2.mlp.cz/koweb/00/04/35/03/09/malajsti_pirati.pdf.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyžijte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 16. 6. 2017.

OBSAH

I. ČÁST	6
Z Mompracemu na Sarawak	7
Helgoland	17
Půlnoc na Helgolandu	24
Bitva	30
II. ČÁST	39
Čínský hostinec	40
Noc ve vězení	45
Rádža James Brooke	50
V lesích	56
Narkotika a jedy	61
Tremal-Naik	68
Osvobození Kammamuriho	75
Yanez v pasti	81
Lord James Guillonk	85
Na hřbitově	91
Boj na hřbitově	97
Zmrtvýchvstání Tremal-Naika	104
Dva pokusy	112
Odveta rádži Brooka	121
Jachta lorda Jamese	132
Guvernér v Sedangu	137
Útěk prince Hassina	145
Porážka Jamese Brooka	151

I. ČÁST

Z Mompracemu na Sarawak

Sandokan svolal všechny své muže.

„Dobře poslouchejte,“ řekl jim. „Chystám nebezpečnou výpravu. Možná bude část z vás stát život... Na Borneu vládne Angličan, který je nejen úhlavním nepřítelem malajských pirátů, ale drží také ve vězení Tremal-Naika, snoubence ubohé dívky, která je sestřenicí mé zemřelé Marianny.“

Kolem Sandokana se ozvaly výkřiky: „Zachránit ho!“

„Tygřící z Mompracemu, chci osvobodit snoubence této nešťastnice.“

„Zachráníme ho, Tygře! Kdo je muž, který jej drží v zajetí?“

„Rádža James Brooke, katan pirátů.“

Tentokrát se z úst shromážděných ozval řev, z něhož šel strach. „Smrt Jamesi Brookovi! Smrt nepříteli pirátů!“

„Ticho!“ zahřměl Sandokan. „Kará-Oló, postup ke mně!“

Obrovitý muž snědé pleti, s pažemi pokrytými náramky a hrudí ozdobenou skleněnými perlami, tygřícími zuby, mušlemi a kadeřemi vlasů, se k němu přiblížil, v ruce těžkou šavli.

„Kolik mužů má tvůj oddíl?“ zeptal se ho Sandokan.

„Osmdesát,“ odpověděl pirát.

„Bojíš se Jamese Brooka?“

„Nikdy jsem neměl z nikoho strach. Když mi rozkážeš, přepadnu Sarawak a za mnou půjdou všichni moji muži.“

„Nalod' se s oddílem na Perlu z Labuanu. Lod' se musí prohýbat pod tíhou granátů a střelného prachu.“

„Rozumím, kapitáne.“

„Co mám dělat já?“ zeptal se starý Malajec, znetvořený jizvami.

„Ty, Nuyalo, zůstaneš na Mompracemu a budeš jej chránit.“ Sandokan a Yanez ještě promluvili s kapitánem lodi a pak se vrátili do Tygrova obydlí.

Přípravy byly krátké. Pod šaty uschovali váčky s diamanty, jejichž hodnota představovala možná dva miliony šterlinků. Potom si vybrali zbraně a sešli na pobřeží.

Perla z Labuanu se pohupovala s rozvinutými plachtami v malé rejdě, jako by se nemohla dočkat, až vypluje na moře. Na palubě stálo ve vyrovnaných řadách osmdesát mužů připravených k výpravě.

„Tygřici,“ řekl Sandokan těm, kteří zůstali na pevnině, „chraňte ostrov.“

„Budeme ho bránit,“ odpověděli sborem piráti z Mompracemu.

Sandokan, Yanez, Kammamuri a Panna z pagody nastoupili do člunu, který je dopravil na plachetnici. Když loď zdvihla kotvy, ozvaly se z břehu na rozloučenou výkřiky:

„Ať žije Perla z Labuanu! Ať žije Malajský tygr! Ať žijí tygřici z Mompracemu!“

Plachetnice Perla z Labuanu byla jednou z největších, nejlépe vyzbrojených a nejpevněji postavených lodí, které kdy brázdily moře Malajska.

Měla nosnost sto šedesát tun, což je asi trojnásobek, než má obyčejná plachetnice. Rychlost umožňovaly nesmírně velké plachty, štíhlé tvary a velmi úzký kýl. Při dobrém větru letěla jako mořská vlaštovka a nechávala za sebou všechna plavidla, pohybující se v těchto končinách.

Nic na ní nepřipomínalo pirátskou loď. Děla byla ukrytá a také v bocích neměla otvory pro hlavně. Vypadala jako elegantní obchodní loď s drahocenným obsahem v podpalubí, která je na cestě do Číny nebo Indie. I toho nejzkušenějšího mořského vlka by pohled na ni zmýlil.

Kdo by však sešel do podpalubí, viděl by, jakého druhu je náklad. Ani koberce, ani hedvábí, ani koření nebo čaj, nýbrž pušky, dýky, šavle a sudy střelného prachu v takovém množství, že mohly vyhodit do vzduchu dvě fregaty.

Kdo by pak vešel pod velký přístřešek, uviděl by šest velkých dalekonosných děl, schopných zasypat cíl uragánem nábojů, dva těžké

moždíře, háky k zahákování lodí, sekyry i těžké kyje, oblíbené zbraně Dajaků z Bornea.

Když plachetnice obeplula nesčetné skály a korálové útesy, které velkým lodím znemožňovaly přístup k Mompracemu, zamířila její před' k pobřeží Bornea, přesně k mysu Sirik, jenž uzavírá rozsáhlý záliv Sarawaku.

Počasí bylo nádherné a moře klidné. Na obloze několik obláčků kouřové barvy, na obzoru nic. Ani plachta, ani stopa po kouři, který by oznamoval parník. Žádné vlny, hladina temně olovené barvy byla dokonale klidná, i když vál dosti svěží větřík.

Zanedlouho dosáhli nejjihnějšího výběžku ostrova, za nímž ležely zbytky spáleného trupu Young-Indie, a ocitli se na širém moři. Za zádí zanechávali rovnou stopu.

Yanez a Kamamuri odvedli Pannu z pagody do největší a nejhezčí kajuty na zádí a znovu vyšli na palubu, kde se procházel Sandokan, ponořený do myšlenek.

„Jak se ti líbí naše loď?“ zeptal se Portugalec Inda, který se opřel o zábradlí na zádí a pozorně sledoval vzdalující se pobřeží Mompracemu.

„Nevzpomínám si, že bych kdy plul na tak rychlé lodi, pane Yanezi,“ odpověděl Kamamuri. „Piráti, jak se zdá, si umějí svá plavidla vybrat.“

„Máš pravdu. Žádná parolod' se nemůže měřit s Perlou z Labuanu. Za pár dní, pokud potrvá příznivý vítr, budeme mít břehy Sarawaku na dohled!“

„Bez boje?“

„To se nedá předvídat. V těchto vodách pluje dost anglických křižníků. Může se stát, že některý z kapitánů dostane chuť změřit si síly s Malajským tygrem.“

„A co potom?“

„K d'asu, přijmeme výzvu. Máme na palubě tolik šavlí a pušek, že bychom mohli vyzbrojit obyvatelstvo většího města. Naše zásoba munice by stačila pro celou flotilu. A střelný prach by vyhodil do vzduchu pěkný kus ostrova.“

„Ale jen osmdesát lidí posádky?“

„Ale, víš, jací to jsou muži?“

„Nepochybuji, že odvážní, ale...“

„Jsou to Dajakové, můj drahý. Bez váhání se vrhnou třeba proti železné hradbě bráněné stovky děl, když vědí, že za ní najdou hlavy k odříznutí.“

„Uřezávají protivníkům hlavy?“ otrásl se Kammamuri.

„Ano, mladíku. Dajakové žijí většinou ve velkých pralesích Bornea a říká se jim lovci lebek.“

„Jsou to tedy strašliví piráti!“

„Úžasní.“

„Co když je jedné noci napadne ošklivá myšlenka, že by mohli uříznout hlavu i nám?“

„Neměj strach, mladíku. Bojí se nás víc než svých božstev. Stačí jediné slovo, jediný pohled Tygra, a zkrotnou.“

„Kdy připlujeme na Sarawak?“

„Za pět dní, když se nic nepříhoda.“

„Třeba bouře?“

„Pcha!“ ušklíbl se Portugalec. „Perla z Labuanu pod velením takového mořského vlka, jako je Sandokan, se vysmívá i těm nejstrašnějším cyklonům.“

„A co anglické válečné lodě? Je jich tu hodně?“

„Množí se jako jedovatí hadi. Portugalci, Angličané, Holanďané i Španělé nám přísahají válku na život a na smrt.“

„Co když jim jednoho dne piráti podlehnou?“

„Nikdy!“ zvolal Yanez. „Pirátsství bude trvat, dokud bude naživu jediný Malajec.“

„A proč?“

„Protože malajská krev se vzpírá jakémukoliv útlu a nadvládě. Nezná než útok, požár, přepadání, zabití. Strašlivé prostředky, které jí umožní žít v dostatku. Malajské pirátství už existuje řadu století a bude trvat ještě mnoho dalších. Je to krvavé dědictví, které se předává z otce na syna.“

„Malajský tygr je Malajec?“

„Ne, pochází z Bornea, narodil se ve vyšší kastě.“

„Vysvětlete mi, pane Yanezi, proč tak strašný člověk, který přepadá lodě, zabíjí jejich posádky, prostě všude rozsévá hrůzu, se tak ušlechtilé nabídl, že zachrání mého pána, kterého nikdy neviděl?“

„Protože tvůj pán je snoubencem Ady Corishantové.“

„Sandokan znal Adu Corishantovou?“ zeptal se Kammamuri překvapeně.

„Nikdy ji neviděl.“

„Nechápu tedy...“

„Pochopíš, Kammamuri. V roce 1852, tedy před pěti lety, dosáhl Malajský tygr vrcholu moci. Měl mnoho odvážných pirátů, mnoho lidí, mnoho děl. Jeho jméno nahánělo strach všem mořeplavcům, kteří brázdili malajské vody.“

„Tehdy už jste stál Tygrovi po boku?“

„Mnoho let předtím. Jednoho dne se Sandokan dozvěděl, že na ostrově Labuanu žije krásná dívka a zatoužil ji spatřit. Zamířil do Labuanu, ale napadl ho anglický křižník a potopil jeho plachetnici. Sandokan byl zraněn. Zachránil se, doplaval na ostrov a tam se ho ujal – hádej, kdo?“

„Nevím, pane Yanezi.“

„Dívka, kterou chtěl vidět.“

„Zvláštní náhoda!“

„Malajský tygr do té doby nemiloval nic jiného než moře, boj a pirátství. Ale když poznal tu dívku, bláznivě se do ní zamiloval.“

„Kdo? Malajský tygr? To je nemožné!“

„Vyprávím jen fakta,“ řekl Yanez. „A ona jeho lásku opětovala. Slíbili si, že tajně prchnou.“

„Proč tajně?“

„Dívka byla neteří anglického námořního kapitána, panovačného člověka, který Malajského tygra nenáviděl. Pominu urputné bitky mezi Angličany a piráty, neštěstí, která se Tygrovi přihodila, a zkázu Mompracemu. Řeknu ti jenom, že Sandokanovi se nakonec podařilo dívku unést a utéct do Batávie. Já a asi třicítka tygrůků jsme šli s ním.“

„A ostatní?“

„Všichni padli.“

„A proč se Tygr vrátil na Mompracem?“

Yanez neodpověděl. Ind po chvíli zpozoroval, že si Portugalec utírá slzu.

„Vy pláčete!“ zvolal.

„Kdepak,“ odsekl Yanez.

„Proč to zapíráte?“

„Máš pravdu, Kammamuri. Také Malajského tygra, který nikdy neuronil slzu, jsem viděl plakat. Hrdlo se mi svírá pokaždé, když pomyslím na Mariannu Guillonkovou.“

„Marianna Guillonková? Kdo to je?“

„Dívka, která prchla s Malajským tygrem.“

„Snad příbuzná s Adou Corishantovou?“

„Její sestřenice, Kammamuri.“

„Tak proto Tygr slíbil, že zachrání Adě Tremal-Naika! Řekněte mi, pane Yanezi, kde je teď Marianna Guillonková?“

„Milý Kammamuri,“ povzdechl Yanez. „Už dva roky odpočívá v hrobě.“

„A její strýc?“

„Žije a stále pátrá po Sandokanovi. Lord James Guillonk přísahal, že ho oběsí spolu se mnou.“

„A kde se teď nalézá?“

„Nevíme...“

„Bojíte se, že ho potkáte?“

„Mám takovou divnou předtuchu. Ale na předtuchy se snažím nevěřit.“

Zapálil si cigaretu a začal se procházet po palubě. Kammamuri dosud Portugalce takového neznal. Většinou byl v dobré náladě. Teď se zcela zachmuřil.

Vzpomínky ho rozesmutněly, pomyslel si Kammamuri a sešel do podpalubí.

Vítr vál stále příznivě, dokonce sílil a zvyšoval rychlost Perly z Labuanu na sedm uzlů za hodinu. To jí umožňovalo dosáhnout mysu Sirik velmi brzo.

V poledne se na levoboku objevily Komades – skupina ostrůvků asi čtyřicet mil od břehů Bornea – obydlené z větší části piráty, kteří si velmi dobře rozuměli s mompracemskými. Několik jejich lodí dokonce připlulo k Perle z Labuanu a jejich posádky popřály kapitánovi a jeho lidem dobrou kořist.

Pár vzdálených plachet, jednu brigantinu a jednu čínskou džunku těžkých bachratých tvarů zaznamenala hlídka ve strážním koši během dne, ale Malajský tygr nechtěl vystavovat své muže zbytečnému boji a těchto plavidel si nevšímal.

Nazítří, za časného úsvitu se objevil na dohled ostrov Whale, obklopený nesčetnými útesy, které činí přistání nebezpečným. Dělový člun s holandskou vlajkou křížoval při pobřeží a zcela jistě hlídkoval. Jakmile objevil Perlu z Labuanu, zamířil plnou parou k ní. Jeho paluba se hemžila námořníky s karabinami a dělostřelci na pravoboku odkrývali velký kanon.

„Hohó!“ zvolal Yanez a přistoupil k Sandokanovi, který to vše klidně pozoroval. „Bratříčku, ta bestie nás vyčenichala a už se připravuje, jak se zdá, k boji.“

„Nevěř tomu,“ odpověděl Tygr. „Spokojí se s tím, že nás bude sledovat.“

„Není mi po chuti dát se sledovat dělovým člunem.“

„Musíš si udržet pevné nervy.“

„Co když nás bude sledovat až na Sarawak?“

„Proč by nás sledoval až tam? Jestli má podezření, zaútočí na nás a my ho potopíme.“

„Bratříčku, James Brooke má flotilu, jejíž lodě často mění vlajku i vzhled, aby přelstily piráty.“

„Znám úskoky toho darebáka. Víím dokonce, že jednou zbavil jednu loď stěžňů a pak na piráty spustil palbu, jakmile je měl na dostřel.“

„Víme oba dobře, že Brooke zničil dost pirátů.“

„To je pravda, Yanezi. Vyčistil polovinu pobřeží Bornea, zničil tam všechny korzárské lodě a zapálil pirátské osady. Má v žilách bojovnou krev, ale ne tolik, kolik jí mají piráti z Mompracemu. Ať se bojí dne, kdy tygřici vtrhnou do jeho rezidence.“

„Chceš se s ním utkat na pevnině?“

„Kdekoliv. Zasadím mu strašný úder!“

„Podívej!“ zvolal náhle Portugalec.

„Co je?“

„Dělový člun nás vybízí, abychom vytáhli vlajku.“

„Vztyčím ji, ale zaručeně to nebude ta moje.“

„Jaká tedy?“ zeptal se Yanez.

„Hej, Kai-Malú, ukaž těm zvědavcům portugalskou vlajku. Máme přece na palubě Portugalce, ne?“ zasmál se Tygr.

Za pár okamžiků se na zádi pirátské lodi třepotala portugalská vlajka.

Dělový člun se s tím spokojil a změnil směr. Nikoli k ostrovu Whale, který ještě bylo vidět na obzoru, ale dal se k jihu.

Tvář Malajského tygra se zachmuřila.

„Za tím se skrývá něco podezřelého.“

„Taky si to myslím, bratříčku.“

„Dělový člun sice změnil kurz, ovšem jakmile bude z dohledu, zamíří na Sarawak. Jeho velitel musel poznat Perlu a Labuanu, nejlepší pirátskou plachetnici.“

„Co uděláš?“

„Momentálně nic. Dělový člun pluje na páru a předežene nás.“

„Že by nás očekával na Sarawaku?“

„To je pravděpodobné.“

„Uchystá nám tam léčku, spolu s Brookovou flotilou.“

„Budeme bojovat.“

„Máme jen osm děl, Sandokane.“

„Ty nám vystačí, Yanezi. Uvidíš, že se pobavíme.“

Příští den plula Perla z Labuanu asi třicet mil od pobřeží Bornea, nad níž se tyčí hora Patau, obrovitý kužel, jehož vrchol ční vysoko nad úrovní moře.

Další den obeploovala mys Sirik, skalnatý výběžek obklopený několika ostrovy a ostrůvky, který uzavírá široký záliv směrem k severu.

Sandokan předvídal, že by se mohl náhle ocitnout před flotilou Jamese Brooka. Dal proto nabít děla, ukryl dvě třetiny posádky a vyvěsil holandskou vlajku. Pak otočil příď na mys Taniong-Datu, který uzavírá zátoku na západě. K polednímu se znovu objevil dělový člun, na nějž před třemi dny narazili ve vodách ostrova Whale. Když to Sandokan zjistil, sevřel pěsti.

„Zase ten slídlil,“ zvolal a na čele mu naskočily vrásky. Obrátil se k Yanezovi. „Nejvyšší čas, abych dal napít krve mým tygříkům.“

„Co chceš udělat, Sandokane?“

„Potopit ho.“

„Bratříčku, výstřel z děla by mohla zaslechnout Brookova flotila.“

„Kašlu na ni.“

„Nepodceňuj ji, Sandokane. Teď je nutná nejvyšší opatrnost.“

„Dobrá, když si to přeješ. Ale uvidíš, že by bylo lepší člun poslat ke dnu. Nic jiného si nezaslouží.“

„Určitě by se bránil a palbu opětoval. Nezapomeň, že máme na palubě Pannu z pagody. Některá kule by ji mohla zasáhnout.“

Dělový člun s holandskou vlajkou doplul na dohled. Na palubě bylo vidět kapitána s dalekohledem a na přídi asi třicet námořníků, vyzbrojených karabinami. Na zádi stálo několik dělostřelců u velkého kanonu.

Dvakrát obkroužil Perlu z Labuanu ve velkém půlkruhu, pak se otočil přídi k jihu, zřejmě k Sarawaku. Plul plnou parou a zůstal po něm jen tenoučký proužek kouře.

„Jen počkej!“ zvolal Sandokan. „Jestli se mi vrátíš na dostřel, pošlu tě ke dnu. Tygr nedovolí, aby ses k němu potřetí beztréstně přiblížil.“

„Najdeme si ho na Sarawaku,“ řekl Yanez, „a schytá to od nás i s úroky.“

„To doufám,“ soptil rozhněvaný Sandokan.

„Loď na obzoru!“ vykřikl pirát, který seděl obkročmo na jednom z ráhén hlavního stěžně.

„Odkud pluje?“

„Ze severu, Tygře.“

„Vidíš ji dobře?“

„Zatím jen kouř a vrcholky stěžňů.“

„Je to válečná loď?“

„Vypadá to tak.“

„Hej, Kammamuri!“ zvolal Tygr. „Pojď sem!“

Ind seskočil ze zábradlí na zádi a běžel k Sandokanovi. „Vyznáš se ve válečných lodích? Měl bys, chceš-li se stát pirátem.“

„Chci, pane.“

„Pak polez za mnou!“

Vyšplhali se na vrchol předního stěžně, usedli na ráhno a zaměřili pohled na zelenavou mořskou hladinu.

Helgoland

Tam, kde oceán splýval s obzorem, se vynořil trojstěžník. Přestože byl ještě daleko, rozeznali jeho velké rozměry. Z komína se valil tmavý kouř. Podle celkového vzhledu se dalo soudit, že loď patří do kategorie válečných plavidel.

„Co jí říkáš, Kammamuri?“ zeptal se Sandokan a snažil se rozeznat vlajku na vrcholku hlavního stěžně.

„Řekl bych, že ji znám.“

„Opravdu?“

„Počkejte ještě okamžik, pane. Zdá se mi... ano... určitě je to Helgoland!“

„Nemýlíš se?“

„Ne, pane. Je to Helgoland, spolehněte se.“

V očích Malajského tygra se zablesklo. „Čeká nás práce a pro všechny jí bude dost.“

Chytil se jednoho z lan a spustil se na palubu. Piráti ho zvědavě sledovali. „Vytáhněte znovu portugalskou vlajku,“ poručil. „Kde je Yanez?“

„Tady jsem, bratříčku!“ Portugalec přispěchal na před.

„Vezmi několik mužů, sejděte do podpalubí a udělejte do lodního boku díru!“

„Cože! Díru do naší lodi! Zbláznil ses?“

„Mám přesný plán. Posádka Helgolandu uslyší naše volání o pomoc. Připluje a přijme nás na palubu jako trosečníky. Ty se představíš jako portugalský vyslanec cestující do Sarawaku, my budeme tvůj doprovod.“

„A co dál?“

„Až se dostaneme na jejich loď, nebude těžké se jí zmocnit. Pospěš si, Helgoland se blíží.“

„Jsi opravdu vynalézavý,“ usmál se Portugalec.

Vybral šest mužů. Sestoupil do podpalubí, přeplněného zbraněmi, sudy se střelným prachem a municí. Vzali sekyry a dali se do práce.

„Sekejte opatrně, aby díra nebyla příliš velká,“ nabádal je Portugalec, „abychom se potápěli zvolna.“

Lodní bok byl pevný jako ze železa. Konečně začal do podpalubí vnikat silný proud mořské vody. Piráti odhodili sekyry a spolu s Portugalcem spěchali ven.

„Potápíme se,“ ohlásil Yanez.

„Kammamuri,“ zvolal Sandokan. „Odved' Pannu z pagody na palubu.“

„Budeme muset skočit do moře, kapitáne?“ zeptal se Ind.

„Ne, ale kdyby to bylo nezbytné, ujmu se dívky já sám.“

Kammamuri seběhl do podpalubí, vzal do náruče dívku, která neměla tušení, co se děje, a vynesl ji na palubu.

Helgoland plul rychlostí patnácti uzlů za hodinu. Za několik minut se musel přiblížit k Perle z Labuanu.

Malajský tygr přistoupil k jednomu z děl a vypálil slepý náboj. Signální výstřel se donesl k trojstěžníku, který okamžitě stočil příď směrem k pirátské lodi.

„Pomozte nám!“ zakřičel Tygr.

„Pomoc! Pomoc!“

„Potápíme se!“

„K nám! K nám!“ volali piráti.

Jejich loď se zvolna naklonila na levobok a začala se kymáčet. Do podpalubí proudila otvorem voda. Bylo slyšet, jak sudy narážejí na stěny.

„Děla rychle do vody,“ rozkázal Sandokan. „Každý si ukryje pod šaty pistoli a kris. Budeme je potřebovat.“

Děla svrhli do moře, aby neprozradila, jak byla Perla z Labuanu vyzbrojena. Po nich následovaly truhlíky s dělostřeleckou municí.

Helgoland se zastavil a začal spouštět záchranné čluny, které se rychle odtrhly od jeho boků a zamířily k potápějící se lodi.

„Pospěšte, přátelé!“ křičel Yanez. Stál na zábradlí pravoboku a kolem něho ostatní piráti.

„Odvahu!“ odpověděl mu hlas z nejbližšího člunu, plujícího před ostatními. Kormidelník na zádi povzbuzoval námořníky, kteří veslovali ze všech sil v perfektním souladu.

První vyskočil na palubu potápějící se lodi mladý důstojník. Byl snědé tváře. V jeho žilách muselo proudit i trochu indické krve.

Když uviděl ženu, zdvořile zasalutoval.

„Nejdřív nastoupí dáma, pak další. Máte ještě něco důležitého k záchraně?“

„Pouze vlastní životy, pane,“ odpověděl Yanez. „Všechno ostatní rádi oželíme.“

Panna z pagody, podporována Kammamurim, se usadila v člunu. S ní Yanez. Dajakové se spořádaně přemístili do zbývajících veslic. Poslední, jak se sluší na kapitána, opustil Perlu z Labuanu Sandokan.

Voda už zalávala palubu pirátské lodi, která se houpala od přídi k zádi, jako by z posledních sil bojovala o život. Náhle se položila na bok, převrátila se kýlem vzhůru a zmizela ve vlnách. Zůstal po ní na hladině pouze zpěněný vír.

„Ubohá Perla!“ zvolal Yanez.

„Odkud jste pluli?“ zeptal se důstojník z Helgolandu, který až dosud mlčel.

„Z Varauni,“ odpověděl Yanez.

„Loď měla trhlinu?“

„Ano, po nárazu na útes u ostrova Whale. Opravili jsme ji, avšak záplata dlouho nevydržela.“

„Kdo jsou ti barevní muži?“

„Posádka je malajská. Dajakové patří k osobní ochraně sultána z Bornea.“

„Vy tedy jste...“

„Yanez de Gomera, kapitán Jeho katolického Veličenstva, krále portugalského, vyslanec na dvoře sultána z Varauni.“

Důstojník přiložil dlaň ke štítku čepice.

„Je mi ctí, že vás poznávám, Excellence,“ řekl s úklonou.

„Děkuji pane,“ Yanez se rovněž uklonil. „Bez vaší pomoci by teď už nikdo z nás nežil.“

Čluny dopluly k boku trojstěžníku. Po provazovém žebříku vystoupili jako první důstojník, Yanez a Ada. Na palubě je netrpělivě očekával kapitán. Hezký, asi čtyřicetiletý muž s knírkem pod nosem a pleť opálenou tropickým sluncem.

Důstojník mu představil Yaneze.

„To je skutečné štěstí, pane vyslanče, že jsme přišli v pravý čas,“ řekl kapitán a pevně stiskl pravici, kterou mu Portugalec podal. „Když pomyslím, že zdejší vody se hemží žraloky!“

„Vřelý dík Helgolandu a vám, drahý kapitáne. Moje sestra měla hrozný strach.“

„To je vaše sestra, pane vyslanče?“ zeptal se kapitán a podíval se na Adu, která dosud neproněsla jediné slovo.

„Ano, kapitáne. Bohužel utrpěla před časem těžký nervový otřes a není zcela při smyslech.“

„Tak mladá a krásná!“ zvolal s lítostí kapitán a usmál se na Panu z pagody. „Asi bude unavená.“

„Myslím, že ano, kapitáne.“

„Straforde, doveďte dámu do nejlepší kajuty na zádi,“ přikázal důstojníkovi, který přivezl Yaneze a Adu v záchranném člunu.

„Dovolte, aby s ní šel její sluha,“ prohlásil Yanez. „Doprovod' ji, Kammamuri.“

Ind vzal dívku za ruku a následoval důstojníka.

„Také vy, pane vyslanče, musíte být unavený a hladový,“ obrátil se kapitán k Yanezovi.

„Netvrším, že ne, kapitáne. Už dvě noci jsme nespali a dva dny jsme se sotva dotkli jídla.“

„Kam jste měli namířeno?“

„Na Sarawak. Když dovolíte, kapitáne, představím vám knížete Orango Kahaina, bratra sultána z Varauni,“ řekl Yanez.

Sandokan předstoupil, uklonil se a podal kapitánovi ruku.

„Probůh,“ zvolal kapitán. „Vyslanec a kníže na mé lodi! To je událost. Není třeba pánové, abych vám zdůrazňoval, že Helgoland je vám k dispozici.“

„Tisíceré díky, kapitáne,“ řekl Yanez. „Vy také míříte na Sarawak?“

„Přesně tak. Strávíme cestu společně.“

„Jaké štěstí!“

„Směřujete snad k rádžovi Jamesi Brookovi?“

„Ano, kapitáne, musím podepsat velmi důležitou smlouvu.“

„Rádžu znáte osobně?“

„Dosud jsem neměl tu čest.“

„Potom si vás dovolím představit já, pane vyslanče. Straforde, doved'te naše hosty do kajuty a dejte jim servírovat oběd.“

„Jak poroučíte, sire.“

„A naše námořníky uložíte kde, kapitáne?“

„Na chodbě v podpalubí, nebude-li vám to vadit. Stravu jim zabezpečí kuchyně mužstva.“

„Díky, kapitáne, moji lidé se rádi uskrovní.“

Yanez a Sandokan následovali důstojníka, který je zavedl do rozměrné a velmi vkusně zařízené kajuty vybavené pohodlnými lůžky.

Dvě kulatá okénka se silnými skly šla otvírat a umožňovala větrat. „Pane Straforde,“ zeptal se důstojníka Yanez, „kdo je naším sousedem?“

„Po vaší pravici je kapitán lodi a vaše sestra po levici.“

„Výtečně.“

Důstojník se poroučel s tím, že stevard okamžitě přinese oběd. „Nuže, bratříčku, co tomu říkáš?“ zasmál se tiše Yanez, když osaměli. „Nechci to zakřiknout,“ odpověděl tlumeným hlasem Sandokan, „zatím nás opravdu považují za elitní pasažéry.“

„Jak se ti zamlouvá Helgoland?“

„Prvotřídní válečná loď. Na Sarawaku učiní nejlepší dojem.“

„Počítal jsi muže na palubě?“

„Odhaduji, že jich bude asi tolik, kolik nás.“

„Takže síly jsou vyrovnány. Ovšem angličtí námořníci se dovedou bít a vojenské řemeslo ovládají dokonale.“

„Naši piráti na tom nejsou o nic hůř.“

„Ale mají jen pistole a krisy.“

„Pověřil jsem Hirunda, aby zjistil, jakými zbraněmi posádka disponuje. Je to chytrý chlapec a nic mu neujde.“

„Kdy udeříme?“

„Dnes v noci.“

„Tiše, nesou nám něco k snědku.“

Steward po zaklepaní vešel a se dvěma pomocníky začali servírovat oběd: krvavé bifteky s opékanými brambory a rýží, ovocný pudink, láhev francouzského burgundského vína a karafu s ginem. Oba piráti, kteří už měli hlad, usedli ke stolu a dali se do jídla. Právě dojídali pudink, když na dveře kdosi lehce zaťukal.

„Vstupte,“ vyzval Sandokan příchozího.

Byl to mladík bronzové pleti, dobře rostlý a s živým pohledem. Zavřel za sebou dveře.

„Sedni si a povídej, Hirundo,“ přikázal Sandokan. „Kde jsou naši?“

„Na chodbě v podpalubí,“ odpověděl mladý Dajak.

„Co dělají?“

„Čekají na váš rozkaz, Tygře. Angličtí námořníci, kteří nejsou ve službě, mají karabiny uložené ve zbrojnici.“

„Kolik děl má loď?“ zajímal se Portugalec.

„Dvanáct, pane Yanezi.“

„To je víc než dost. James Brooke bude muset rozlousknout tvrdý oříšek, pokud se rozhodne pustit se s námi do boje.“

„Poslouchej dobře, Hirundo, a zapamatuj si, co ti teď řeknu,“ začal šeptem Sandokan. „Ať se nikdo z našich zatím ani nepohne! Přesně o půlnoci vylezte všichni na palubu a křičte, že hoří. Námořníci i s důstojníky a kapitánem určitě vyběhnou ven. Tam se na ně vrhneme, pokud se nevzdají. Rozuměls mi?“

„Každé slovo, Malajský tygře. Máte ještě nějaký rozkaz?“

„Ano, Hirundo. Až odtud vyjdeš, zastav se vedle v kajutě Panny z pagody. Řekni Kammamurimu, aby pevně zabarikádoval dveře a nevycházel, dokud boj neskončí.“

„Rozumím, Malajský tygře.“

„Jdi a vyplň rozkazy.“

Hirundo se rychle vzdálil.

„Pobijeme je všechny?“ zeptal se Portugalec Sandokana.

„Ne, Yanezi, přinutíme je, aby se vzdali. Nerad bych zabíjel muže, kteří nás tak šlechetně přijali.“

Oba piráti vyprázdnilo láhev vína a pak se natáhli na lůžka, aby si odpočinuli před nastávajícím střetnutím s posádkou Helgolandu. Na mořské hladině se zaleskly poslední paprsky slunce. Setmělo se.

Sandokan vyhlédl okénkem ven.

Na levoboku, ve velké vzdálenosti, spatřil načernalou masu vzpínající se k obloze.

„Máme na dohled horu Matang,“ prohodil. „Zítřa budeme v Sarawaku.“

Noc klidně plynula, když za dveřmi uslyšeli blížící se kroky. Poté cvakla klika u kajuty sousedící napravo.

„To byl kapitán,“ zamumlal Sandokan. „Jde spát a netuší, jaké bude probuzení.“

Zapálil si dýmku, kterou spolu s váčkem na tabák zachránil a uschoval při potopení. S klidem začal pokuřovat, zatímco Yanez na lůžku spokojeně oddychoval.

Blížilo se k půlnoci.

Z podpalubí lodi se náhle rozlehl zděšený křik. „Hoří! Hoří!“

„Yanezi, vstávej!“ probudil Sandokan svého druha.

Oba piráti popadli pistole a krisy a vyrazili na palubu.

Půlnoc na Helgolandu

Jakmile se ozval pokřik Hoří! Hoří!, dal první důstojník rozkaz zastavit stroje a vyhlásil poplach.

Když se Sandokan s Yanezem objevili na palubě, vládl tam zmatek. Námořníci, polonazí nebo jen v košilích, ještě napůl spící, vráželi do sebe, padali a zase se zdvihali. Hlídky nevěděly, kde je ohnisko požáru, žádné plameny ani dým nebylo vidět. Z podpalubí se jako příliv tiše hrnuli tygřící z Mompracemu s krisy mezi zuby a pistolemi v rukou, připraveni na rozkaz k boji. Zmatené výkřiky a kletby námořníků se ozývaly ze všech stran.

„Kde hoří?“ ptal se jeden.

„U děl,“ odpovídal druhý.

„Udělejte řetěz a přineste vědra.“

„Hromy a blesky, k pumpám!“

„Kapitán! Kde je kapitán?“

„Každý na své místo!“ zavelel první důstojník.

Náhle se na palubě rozlehl hlas: „Ke mně, tygřící!“

Malajský tygr držel jatagan, jehož ostří se lesklo ve tmě jako pochodeň. Odpověděl mu divoký křik: „Ať žije Malajský tygr!“

Překvapení námořníci zírali nechápavě na ozbrojené Malajce a Dajaky, připravené vrhnout se na ně.

„Zrada!“ zvolal jeden z námořníků.

Piráta stojící nejbliž napřáhl kris, aby ho navždy umlčel. Malajský tygr ho ostrým hvízdnutím zadržel.

Na palubě se objevil kapitán s revolverem v pravici.

„Co se děje?“ spustil velitelským tónem.

Sandokan k němu zamířil.

„Jak vidíte, kapitáne, moji muži stojí proti vašim.“

„Vy nejste kníže a sultánův bratr?“

„Jsem Malajský tygr, kapitáne.“

„Jakže! A kde je vyslanec?“

„Tam stojí a míří na vás pistolí, připraven vystřelit, jestliže se okamžitě nevzdáte.“

„Bídáku!“

„Klid, kapitáne. Náčelník pirátů z Mompracemu se nedá bez-trestně urážet.“

Kapitán vykřikl: „Vy jste piráti?“

„Jedni z nejlepších, kapitáne. Naše síly jsou co do počtu vyrovná-ny, jenže my teď držíme v rukou zbraně proti neozbrojeným ná-mořníkům. Nechovám proti vám nenávist. Naopak, cením si toho, co jste podnikli pro naši záchranu. Proto nebudu zbytečně prolévat krev. Vzdejte se a přísahám, že nikomu z vás nezkřívíme ani vlas.“

„Co ode mne chcete?“

„Vaši loď.“

„Abyste s Helgolandem loupili na mořích?“

„Ne, abychom uskutečnili dobrý skutek a napravili nespravedl-nost.“

„A když odmítnu?“

„Budu nucen dát rozkaz k palbě, ač nerad.“

„Takže mi chcete ukrást loď!“

Sandokan si rozepjal opasek, který nosil pod kazajkou, a ukázal ho kapitánovi:

„Tady je ukrytý milion v diamantech, vezměte si je!“

Kapitán na něho ohromeně pohlédl.

„Nerozumím vám. Máte ozbrojené muže, s nimiž byste se zmoc-nil lodi bez velkého úsilí. Místo toho mi nabízíte milion! Co jste to za člověka?“

„Jsem Malajský tygr,“ řekl Sandokan. „Nuže, vzdejte se! Jinak si vezmete na svědomí životy vašich námořníků.“

„Co s námi uděláte, když se vzdám?“

„Naložíme vás všechny na šalupy, zásobíme vás potravinami a vodou a necháme vás odplout.“

„A kam?“

„Pobřeží Bornea není příliš daleko. Pospěšte si s rozhodováním.“ Kapitán váhal. Snad z obavy, že vůdce pirátů nedodrží slovo a piráti je tak jako tak zmasakrují.

Yanez okamžitě odhadl, o čem kapitán uvažuje. Přistoupil k němu: „Jako velitele lodi vás ujišťuji na svou čest, že Malajský tygr nikdy neporušil dané slovo.“

„Chci vám věřit,“ řekl kapitán. „Hej chlapci, složte zbraně, každý odpor je zbytečný.“

Námořníci, se zřejmou úlevou, neváhali ani okamžik. Odhodili na palubu nože, šavle a vše ostatní.

Sandokan poručil donést zásoby jídla a vody. Na moře byly potom spuštěny dva záchranné čluny a tři šalupy.

Bezmocní námořníci procházeli kolem pirátů a nasedali do lodí. Poslední zůstal kapitán.

„Pane,“ obrátil se na Malajského tygra, „nemáme ani jednu zbraň k nutné obraně. Ani kompas, abychom se orientovali v plavbě.“ Sandokan sňal z řetízku, který se mu houpal na hrudi, zlatou buzolu a podal ji kapitánovi.

„Vezměte si ji, je naprosto spolehlivá.“

Pak mu dal své dvě nabitě pistole a z prstu sňal nádherný zlatý prsten s velkým diamantem.

„Zbraně jsou na vaši ochranu a prsten na památku.“

Nakonec mu podal opasek plný diamantů: „To je za loď, kterou jsem vám vzal.“

„Jste ten nejpodivnější muž, kterého jsem v životě potkal,“ řekl užaslý kapitán. „Co když z těch pistolí na vás teď vystřelím?“

„Neuděláte to.“

„Proč?“

„Protože jste čestný námořník. Přeji vám šťastnou plavbu!“

Kapitán lehce pozdravil rukou a nastoupil do člunu, který okamžitě vyplul na moře, následován ostatními.

Zanedlouho zamířil Helgoland k pobřeží Sarawaku, vzdálenému víc než sto mil.

„Pojďme teď za Kammamurim a jeho svěřenkou,“ navrhl Sandokan. „Doufejme, že se ubohé Adě nic nestalo.“

Sešli s Yanezem po schůdcích dolů a zaklepli na dveře kajuty.

„Kdo je?“ ozval se Kammamuri.

„Sandokan.“

„Zvítězili jsme, kapitáne?“

„Ano, přáteli.“

„Ať žije Malajský tygr!“ Odstranil nábytek, jímž podle příkazu zabarikádoval dveře, a Yanez se Sandokanem vešli.

Kammamuri byl ozbrojen až po zuby. Dosud měl za pasem jata-gan a pistoli.

Na křesílku seděla Ada a se zaujetím trhala lístky růže, kterou vyňala z vázy. Když uviděla Sandokana s Yanezem, vyskočila a upřela na ně pohled plný strachu.

„Thugové! Thugové!“ křičela.

„Ne, paní, to nejsou škrtiči,“ uklidňoval ji Kammamuri. „Přišli vaši přátelé.“

Podívala se na ně, pak znovu usedla do křesílka a otrhávala dál okvětní lístky růže.

„Křik na palubě tu nešťastníci vyděsil?“ zeptal se Sandokan.

„Ano, pane. Celá se chvěla a občas zvolala: ‚Thugové!‘ Ale pak se uklidnila.“

„Nic jiného?“

„Ne, kapitáne.“

„Pozorně ji hlídej, Kammamuri.“

„Neopustím ji ani na krok.“

Vyšli znovu na palubu. Právě v tom okamžiku hlídka oznamovala pohybující se červený svítící bod na jihu.

Yanez se Sandokanem spěchali na příď a pozorně se zahleděli naznačeným směrem.

„Musí to být poziční svítlna,“ řekl Portugalec.

„Určitě. To mě dost zneklidňuje.“

„Proč, bratříčku?“

„Ta loď se může setkat se šalupami.“

„U sta hromů!... To by nám tak scházelo!“

„Neboj se, Yanezi, Helgoland má dobrá děla. Hled' me, ta loď je poháněna parou. Vidiš jiskry, které létají k nebi?“

„K d'asu! Máš pravdu!“

„Kdyby to byl...“

„Kdo?“

„K dělům!“ zavelel Malajský tygr.

„Co to děláš?“ uchopil ho Yanez za rameno.

„To je dělový člun, který nás sledoval, Yanezi.“

„Hrome!“

„Pošlu ho ke dnu.“

„Jestli ho nepotopíš první ranou, pospíš si k tomu prokletému Brookovi a na Sarawaku nás uvítá celá flotila.“

„U Alláha!“ zvolal Sandokan, „máš pravdu. A co když mezitím potká šalupy a helgolandskou posádku?“

„To sotva, Sandokane. Noc je temná, šalupy plují směrem k západu a dělový člun, pokud se nemýlím, míří k severu. Neení pravděpodobné, že by se setkal s šalupami.“

„Když vidím, jak se mi blíží na dostřel...“

„Klid, bratříčku! Nechme ho plout k severu.“

Dělový člun se dostal do značné blízkosti. Na levoboku a na pravoboku planuly poziční svítilny, zelená a červená, na vrcholku vrtiplachty bílá. Proplul kolem Helgolandu, zvolna a velmi těsně.

Uplynulo několik minut, když z moře zaslechli: „Hej, vy z dělového člunu...“

„Že by volal někdo ze zatoulané šalupy?“ řekl Sandokan neklidně.

„Nic nevidím,“ opáčil Yanez.

„A přesto to volání přišlo z moře.“

„Nepřeslechl ses?“

„O tom pochybuji, Yanezi.“

Sandokan zůstal sám u zábradlí a čekal, zda se neozve nějaké další volání. Ale neslyšel nic než vlny narážející na boky lodi a hvízdání větru v lanoví.

Yanez se odebral do kajuty a zamyšlený Sandokan ho následoval.

Zbytek noci plul Helgoland zálivem Sarawaku, který se pozvolna zužoval. Hlídka hlásila, že krátce po půlnoci byl asi půl míle od pravého boku vidět tmavý stín, který plul kolem a brzy zmizel. Hlídka jej považovala za plachetnici bez světél.

Do rozbřesku zbývalo k ústí řeky Sarawak, na jejímž břehu se rozprostíralo stejnojmenné město, asi čtyřicet mil.

Moře bylo klidné a vítr příznivý. Tu a tam se začala objevovat různá plavidla, většinou plachetnice. Na západ se tyčila nejasná hora Natang jako obrovitý štít, který se zdvihá nad mořem.

Sandokan se necítil klidný ve vodách plných lodí Jamese Brooka, úhlavního nepřítele malajských pirátů. Poručil vyvěsit anglickou vlajku i dlouhou červenou vlajku válečných lodí, nabít děla a vy-zbrojit muže.

Bitva

Ústí řeky tvoří jakýsi přirozený přístav, chráněný útesy, o něž se rozbíjí mořský příboj. Oba břehy pokrývají nádherné lesy banánovníků s velikými listy a zlatými plody, mangovníků a obrovitých kafrovníků. Ve větvích křičí spousta opic a ve vzduchu poletují hejna tukanů s obrovitými zobáky.

Po řece připlouvají a odploouvají nebo u břehů kotví bárky, malé čluny, malajské plachetnice, barevné javanské lodě, čínské džunky a holandská a anglická obchodní plavidla, čekající na naložení a jiné na vhodný vítr k odplutí.

Na útesech i na mělčinách bylo vidět polonahé Dajaky lovicí ryby a nad jejich hlavami hejna albatrosů, obrovitých ptáků se silným zobákem, který snadno prorazí i lidskou lebku.

Jakmile Helgoland spustil na vhodném místě kotvu, Sandokan se rozhlédl po lodích kolem.

Jeho oči okamžitě utkvěly na škuneru vyzbrojeném početnými děly. Stál ve vodě asi tři sta metrů od nich. Tygr zaklel a na čele mu naskočily vrásky.

„Yanezi,“ obrátil se na Portugalce, který stál vedle něho, „vezmi si dalekohled a přečti jeho jméno.“

„Obáváš se něčeho?“

„Kdoví! Čti, příteli.“

„Real. Tak to má napsáno na zádi.“

„Nemýlil jsem se. Tušil jsem, že je to škuner, který slouží Jamesi Brookovi v pronásledování pirátů.“

„K čertu!“ vykřikl Portugalce. „Máme tedy dobrého souseda.“

„S chutí bych ho poslal ke dnu, abych pomstil své bratry.“

„Dokud nás nebude ohrožovat, necháme ho na pokoji, bratříčku. Musíme být velmi opatrní, máme-li osvobodit ubohého Tremal-Naika.“

„Vím, a slibuju, že budu krajně obezřetný.“

„Podívej na tu skořápku, co k nám míří. Kdo to v ní sedí?“ vyhrkl překvapeně Yanez.

Sandokan se naklonil přes zábradlí. Loďka vydlabaná z kmene stromu se opravdu ploužila k Helgolandu. Veslař byl nažloutlé pleť. Červeným bederním pasem měl ovinuté boky, měděné náramky zdobily ruce i nohy. Na hlavě vlála čelenka z peří s ohromným zobcem tukana.

„To je bazir,“ řekl Sandokan.

„Kdo?“

„Vyznavač Giuwaty, dajakého božstva.“

„Co chce?“

„Nabídnout nám nějakou hloupou věštbu.“

„Pošleme ho k čertu. Co s věštbami?“

„Naopak, přijmeme ho, Yanezi. Povážíme vám leccos užitečného o Jamesi Brookovi a jeho flotile.“

Sandokan dal vyhodit žebřík a bazir šplhal na palubu s překvapující hbitostí.

„Proč k nám přicházíš?“ zeptal se ho Sandokan dajacky.

„Prodat ti své věštby, pane,“ odpověděl bazir a zatřásl náramky, které podivuhodně zacinkaly.

„Nevím, k čemu by mi byly dobré. Zeptám se tě na něco jiného.“

„Na co?“

„Tak poslouchej. Chci vědět pár věcí. Když mi pravdivě odpovíš, dobře ti zaplatím. Budeš mít za co jíst a pít celý měsíc.“

Dajakovy oči zaplály chtivostí.

„Mluv, pane!“

„Odkud přicházíš?“

„Z města.“

„Co dělá rádža Brooke?“

„Opevňuje se.“

„Má strach?“

„Ano, z Číňanů a synovce Muda-Hassina, předka našeho sultána.“

„Opustil jsi někdy Sarawak?“

„Nikdy.“

„Viděl jsi přivést vojenskou lodí nějakého vězně s bronzovou pleť?“ Bazir chvíli přemýšlel. „Velkého a krásného muže?“

„Přesně takového,“ zpozorněl Sandokan.

„Který měl barvu jako Indové?“

„Ano, byl to Ind.“

„Viděl jsem ho, vojáci ho vedli z lodi, která tady zastavila, protože ji musí opravit.“

„Kde ho zavřeli?“

„Nevím, ale může ti to říct rybář, který žije tamhle dole,“ řekl Dajak a ukázal na malou chýši na levém břehu.

„Kdy můžu mluvit s tím rybářem?“

„Teď šel na lov, ale kvečeru se vrátí.“

„To stačí.“ Sandokan dal bazirovi hrst mincí. Portugalec přidal další. Věštec odjel spokojen, jako by mu darovali celou provincii.

„Co míníš udělat, Sandokane?“ zeptal se Yanez, sotva Dajak opustil palubu.

„Nejdřív musíme obstarat vše potřebné na lodi a pak pošleme pro rybáře. Až se dozvíme, kde drží Tremal-Naika, vypravíme se do Sarawaku a navštívíme Jamese Brooka.“

„Cože? Jamese Brooka?“

„Neohlásíme se jako piráti, ale jako důležité osobnosti. Ty budeš holandský vyslanec.“

„Riskujeme, že Brooke prohlédne podvod a dá nás oběsit.“

„Neměj obavy, Yanezi. Provaz, na kterém by měl být oběšen Tygr, ještě nebyl upleten.“

„Kapitáne,“ přiběhl v tom okamžiku Hirundo, „blíží se anglické lodě!“

V ústí řeky uviděli dvě válečné brigantiny s anglickými vlajkami a početnými děly, obeplovající mys Montabas.

„Pěkné nadělení, u sta hromů,“ zaklel Portugalec.

„Tebe to snad překvapuje?“ podivil se Sandokan.

„Každá vojenská loď, jež připlouvá do Sarawaku, zvyšuje nebezpečí.“

„Mýlíš se, Yanezi. Anglické lodě jsou tu stále.“

Dvě brigantiny zpočátku křižovaly prostor, než vpluly dál do zátoky. Pozdravily rádzovu vlajku dvěma výstřely z děla, minuly pravý bok Helgolandu a pak zakotvily jedna nalevo, druhá napravo od Realu, na vzdálenost pouhých dvaceti metrů. Mezitím se zešeřilo. Nastal čas poslat na pevninu pro rybáře. Spustili člun a Hirundo spolu s dalšími třemi piráty do něj nastoupili. Veslovali ke břehu.

Sandokan je chvíli sledoval, pak se začal procházet po palubě a pokuřoval ze své dýmky.

Nepřešel palubu ani dvakrát, když se objevil Portugalec, rozčilený a s očima plnými úleku. „Sandokane!“

„Co tě tak vylekalo?“

„Sandokane, chystají se na nás!“

„Počkej, uklidni se. Kdo se na nás chystá?“

„Připravuj útok. Podívej se na moře.“

Sandokan se zadíval k ústí řeky. Jeho dlaň sevřela bezděčně rukojeť jataganu. Ze rtů se mu vydrala kletba.

Poblíž útesů se zlověstně tyčila tmavá hmota. Byl to mohutný křížník, zakotvený tak, aby přehradil výjezd ze zálivu.

„Hromy a blesky!“ zaklel Tygr vztekle. „Kdo ho tam vmanévroval? Myslíš, že proti nám?“

„Cožpak nevidíš, na koho míří jeho hlavně?“

„Někdo ho na nás musel upozornit.“

„Možná ten dělový člun.“

„Vždyť plul na sever.“

„Ale po půlnoci hlídka viděla něco tmavého a rychlého plout kolem nás směrem k Sarawaku.“

„Co tím chceš říct?“

„Dělový člun asi vylovil nějakého námořníka z Helgolandu, který se kdovíjak zmocnil záchraného pásu, když jsme drželi v šachu posádku, a unikl. Vzpomeň si na to podivné volání... Vytáhli ho a on jim prozradil, co se na Helgolandu odehrálo.“

Sandokan se zadíval na Real. Škuner Jamese Brooka stál na svém místě, ale dvě anglické brigantiny se znatelně přiblížily k Helgolandu, který se tak ocitl v jejich sevření.

„Chcete bitvu! Máte ji mít!“ vykřikl rozhořčeně Sandokan.

Vtom se z levého břehu, kam odjel člun s Hirundem, ozvalo hlasité volání: „Pomoc! Pomoc!“

„To byl Hirundův hlas,“ řekl jeden z pirátů. „Ať mě hrom zabije, jestli se mýlím.“

„Hej! Hirundo!“ zakřičel Yanez.

Dva výstřely z pušky zazněly od břehu jako odpověď.

Ačkoliv byla už tma, piráti upozorovali čtyři muže, kteří usilovně plavali k Helgolandu.

„Je to Hirundo!“ zaradoval se pirát. „Nemýlil jsem se.“

„Máš pravdu, je to on,“ přizvukoval další.

„Na co čekáte? Hod'te jim lana,“ přikázal Yanez.

Čtveřice hbitých plavců se v několika okamžicích zachytila lan, vyšplhat k zábradlí bylo pro ně snadnou záležitostí.

„Hirundo,“ zavolal Sandokan, „co se stalo?“

„Kapitáne,“ prudce oddechoval Dajak a setřásl ze sebe vodu, „jsme obklíčení.“

„U všech ďáblů, rychle vyprávěj, cos viděl!“

„V lesích na břehu je plno vojáků s puškami, jsou schovaní v křoví. Zdá se, že čekají jen na rozkaz k útoku.“

„Kolik jich může být?“

„Více než dvě stě mužů, viděl jsem je na vlastní oči. Neslyšel jste, jak po nás pálili?“

„Ano, padly dva výstřely.“

„Co uděláme, bratříčku?“ zeptal se Yanez.

„Ustoupit není kam. Připravíme se k boji. Tygřici, ke mně!“

Piráti, kteří se drželi v uctivé vzdálenosti, na Tygrovo zavolání přišli blíž. Oči se jim leskly jako žhavé uhlíky a dlaně hladily rukojeti křisů. Chvěli se nedočkavostí.

„Tygřici z Mompracemu,“ oslovil je Sandokan. „James Brooke, úhlavní nepřítel malajských pirátů, se chystá na nás zaútočit. Tisíce

Malajců a Dajaků, povražděných tím padouchem, čekají od svých bratří odvetu. Přísahajte, že je pomstíte!“

„Přísaháme,“ odpověděli nadšeně piráti.

„Tygřící z Mompracemu,“ pokračoval Sandokan, „stojíte jeden každý proti čtyřem rádzovým vojákům, ale Malajský tygr je s vámi. Zasypeme je ohněm a železem. Ukážeme těm psům, jak se dovedou bít tygřící z Mompracemu v čele se svým velitelem!“

Divoký řev provázel výzvu Malajského tygra. Piráti s Yanezem v čele zamířili k dělům a obrátili jejich hlavně na nepřítele.

Dva muži zůstali u kormidla. Sandokan se postavil na příď a pozoroval protivníka.

Čtyři lodě, které se chystaly napadnout Helgoland, jako by vyčkávaly. Z jejich palub nebylo slyšet žádný hluk, avšak Sandokan rozeznal stíny, které se pohybovaly na přídi i na zádi.

Připravují se, odhadoval v duchu zkušený Tygr. Mají aspoň padesát, možná i víc dělových hlavní.

Náhle si na něco vzpomněl.

„Sambigliongu! Sambigliongu!“

Dajak toho jména okamžitě přispěchal ke svému veliteli. „Poroučejte, kapitáne.“

„Kde je Kammamuri?“

„V kajutě Panny z pagody.“

„Jdi tam a nastav kolem stěn kajuty sudy a všechno, z čeho se dá udělat barikáda, aby ochránila Pannu před střelami.“

„Spolehněte se, kapitáne.“

„Pospěš si, příteli!“

„Ještě dotaz, kapitáne. Mám zůstat v kajutě?“

„Ano, postaráš se o dívku. Kdybychom byli nuceni opustit loď, dostaneš ji do bezpečí. Víím, že jsi můj nejlepší plavec.“

Sandokan se vrátil na příď a pozorně sledoval okolí.

Z paluby křižníku, který blokoval ústí řeky, vylétla náhle raketa. Ve stejném okamžiku se na palubě Realu zablesklo a následovala ohlušující detonace.

Vrchol hlavního stěžně Helgolandu, zasažen granátem, padal s velkým hřmotem na palubu.

„Tygřici!“ rozkázal Sandokan, „palte!“

Odpověděl mu bojovný pokřik:

„Ať žije Malajský tygr! Ať žije Mompracem!“

Vzápětí se zátoka rozhořela od jednoho konce k druhému. Bitva začala. Čtyři nepřátelské válečné lodě se utkaly s Helgolandem. Chrlyly déšť kulí z těžkých kanonů. Ze břehu zazněla salva karabin. Uragán železa naplňoval vzduch svištivým pískotem. Posádky, zčernalé střelným prachem, nabíjely bez ustání děla a povzbuzovaly se zuřivými výkřiky.

Helgoland, pevně zakotvený uprostřed zátoky, se bránil přesile.

Pálil od levoboku i pravoboku, snažil se, aby ani jediný výstřel nevyšel nazmar. Zasahoval stěžně, ničil ráhnoví, zneškodňoval a zasypával střelami břeh, kde čekali vojáci Jamese Brooka, aby se vrhli do útoku na bodák.

Vypadal jako nedobytná pevnost hájená vojskem titánů rozhodnutých zemřít, ale nevzdát se.

Na každý výstřel, na každou salvu odpovídali tygřici z Mompracemu křikem: „Pomsta! Ať žije Mompracem!“

Malajský tygr, stojící uprostřed nich, řídil obranu. S planoucícma očima, vlasy vlajícími ve větru, ústy hněvivě sevřenými a s jatanem v ruce. Byl krásný ve svém odhodlání, zatímco kolem něho řádila smrt, praskaly stěžně, padalo plachtoví a vybuchovaly šrapnely.

Bitva trvala téměř hodinu a byla stále strašnější a neúprosnější. Helgoland se poznenáhlu měnil v kouřící trosku.

Žádné stěžně, žádné ráhnoví, žádné zábradlí. Připomínal houbu, jejímiž děrami prosakuje dovnitř voda. Ještě se držel, stále odpovídal čtveřici nepřátel, kteří byli rozhodnuti poslat ho ke dnu, ale už nebyl schopen útočit. Mnoho pirátů leželo na palubě bez života, docházela munice, už se pomalu začínala ponořovat záď. Nepotrvá dlouho a hrdinský Helgoland se potopí.

Yanez, který až dosud nabíjel jedno z největších děl, si uvědomil vážnost situace.

I když riskoval, že ho zasáhne nepřátelská střela, vrhl se k Sandokanovi. „Bratříčku!“

„Pal, Yanezi! Chtějí vniknout na palubu!“

„Už se nemůžeme udržet. Helgoland se potápí!“

Strašlivý praskot přerušil jeho slova. Lodní příď, zasažená granátem, se prolomila. Malajský tygr vykřikl:

„To je konec! Tygřici, ke mně!“

Vtom se objevil Kammamuri.

„Kapitáne, voda zaplavuje kajutu Panny!“

„Kde je Sambigliong?“

„V kajutě.“

„Dívka je v pořádku?“

„Ano, kapitáne.“

„Buďte připraveni skočit s ní do řeky. Tygřici, pozor! Nepřítel nás chce zahákovat!“

Piráti naposledy vystřelili z děl.

Nepřátelské lodi, tlačené několika šalupami, se přibližovaly k Helgolandu.

„Sandokane!“ vykřikl Yanez, ale Tygr se neozval. Zato uslyšel vítězný křik nepřátelských posádek.

„Sandokane!“ opakoval, „Sandokane!“

Malajský tygr vyskočil na palubu s jataganem v pravici a zapálenou pochodní v levici. Za ním šli Sambigliong a Kammamuri, podpírající Pannu z pagody.

„Tygřici z Mompracemu!“ zahřímal Sandokan. „Ještě jednou – palte!“

„Ať žije Tygr! Ať žije Mompracem!“ vykřikli a vyprázdnili karabiny proti nepřátelským lodím.

Děrami v bocích vnikala do Helgolandu rychle voda a potápěla loď stále víc. Z příďe, ze zádě, z lodních poklopů, odevšad se valily husté sloupy dýmu.

Hlas Malajského tygra zazněl ještě naposled.

„Zachraň se, kdo můžeš!“

Dajak a Kammamuri skočili do vody spolu s dívkou, která ztratila vědomí. Za nimi se vrhali všichni ostatní, plavali mezi nepřátelskými plavidly, které už byly na dosah.

Na palubě zůstal jako poslední Malajský tygr. V pravici stále ještě svíral jatagan a v levici pochodeň.

„Ať žije Mompracem!“ vykřikl.

Ve vzduchu zaznělo hlasité hurá. Zástup nepřátel se vrhl na kymácející se palubu Helgolandu.

Malajský tygr na ně nečekal. Rázným skokem se vrhl do vody.

Téměř ve stejném okamžiku se potápějící loď strašlivě otrásla a k nebi vyšplhal ohromný plamen, který osvětlil řeku i nepřátelské lodě a vymrštil na všechny strany tisíce hořících úlomků.

Výbuch sudů se střelným prachem v podpalubí vyhodil do vzduchu zbytky Helgolandu.

II. ČÁST

Čínský hostinec

„Hej, krčmáři!“

„Mylorde?“

„K čertu s mylordem!“

„Sire?“

„Do pekla se sirem!“

„Mistře?“

„Ať tě trefí šlak!“

„Monsieur?“

„K d'asu! Co je to za oběd?“

„Čínský, seňore, čínský, jako celý hostinec.“

„Co je to, tahle zvířátka, která se hýbají?“

„Ráčci ze Sarawaku.“

„Živí?“

„Ulovení před půl hodinou, monsieur.“

„A ty chceš, abych jedl živé ráčky? Tisíc ran z kanonu!“

„Čínská kuchyně, monsieur.“

„A tahle pečeně?“

„Mladý pes.“

„Tisíc ran z houfnice! A ty mi nabízíš, abych jedl psa? A tohle dušené maso?“

„To je kočka, seňore.“

„Hromy a blesky! Kočka!“

„Sousto hodné mandarína, sire.“

„A co má být tohle?“

„Myši smažené na másle.“

„Čínský ďáble, chceš mě otrávit?“

„Čínská kuchyně, seňore.“

„Ďábelská kuchyně! Rány z děla! Živí rácci, smažené myši, pečený pes a dušená kočka k obědu! Kdyby tady byl můj bratříček, nasmál by se. Nuže, nesmíme být vybíraví. Když tyhle věci jedí Číňané, může je jíst i běloch. Odvahu, a s chutí do toho!“

Host, který takto mluvil, se pohodlně usadil na bambusové židli, vytáhl z opasku krásný kris se zlatou rukojetí, zdobenou nádhernými diamanty, a rozporcoval pečeného psa, z kterého se linula lákavá vůně.

Mezi sousty pozoroval místnost.

Byla velmi nízká. Stěny zdobili malovaní dravci, divné květiny a zvířata plivající oheň. Podlahu kryly rohože. Na nich dřímali Číňané se žlutými obličejí, oholenými lebkami, dlouhými copy a svislými kníry. Tu a tam, bez zjevného pořádku, stály stoly různých rozměrů, obsazené snědými Malajci s černými zuby a polonahými Dajaky, kteří měli na rukách náramky a u pasů těžké dlouhé nože, jejichž ostří pravděpodobně utálo značný počet hlav v jižních pralesích. Někteří žvýkali betel a plivali na podlahu červené sliny. Jiní popíjeli arak anebo kouřili dlouhé dýmky, naplněné opiem.

„Brr,“ otřásl se náš muž, když se pustil do kočky. „Jak hnusné obličejí. Nevím, jak rádža Brooke udrží tyhle ničemy na uzdě.“

Pronikavý hvizd, který se ozval zvenčí, jej vytrhl z úvah. Rozhlédl se, strčil dva prsty do úst a hvizd napodobil.

„Señore?“ otázal se krčmář, který právě stahoval čerstvě podříznutého psa.

„Ať tě hrom bací!“

„Volal jste mě, monsieur?“

„Stáhni tomu zvířeti kůži a mě nech na pokoji.“

Šlachovitý Ind, téměř nahý, jen s bederní rouškou a krisem zavěšeným u boku, vstoupil do krčmy. Rozhlédl se kolem velkýma černýma očima.

Náš muž, který právě obíral kočičí stehýnko, spatřil přichozího. Povstal a zvolal: „Kammamuri!“

Už chtěl opustit své místo, když ho nenápadné Indovo gesto zastavilo. Ve vzduchu je asi nějaké nebezpečí, uvažoval v duchu.

Ind si po chvilce rozmyšlení k němu přisedl.

A už tu byl krčmář.

„Pohár araku,“ poručil si nový host.

„A k zakousnutí?“

„Třeba tebe,“ řekl Ind se smíchem.

Číňan se ušklíbl a přinesl velkou sklenici rýžové kořalky.

„Sledují nás?“ zeptal se běloch šeptem.

Ind přikývl.

„Dobrou chuť, pane,“ dodal nahlas.

„Nejedl jsem čtyřiaadvacet hodin, můj drahý,“ odpověděl Portugalec Yanez.

„Přijíždíte zdaleka, pane?“ předstíral naoko Ind.

„Z Evropy,“ odpověděl rovněž naoko a hlasitě Yanez. A potom řekl šeptem: „Kammamuri, ochutnej ze všech těch čínských pochoutek, které mám před sebou.“

Ind se nedal prosit a začal jíst.

„Můžeš mluvit,“ řekl Yanez po chvíli. „Všichni jste se zachránili?“

„Všichni, pane Yanezi. Ještě než se rozednilo, opustili jsme husté lesy na břehu a ukryli se v rozsáhlém močálu. Rádža sice poslal vojáky, aby prohledali ústí řeky, ale nepodařilo se jim objevit naše stopy.“

„Víš, Kammamuri, že jsme unikli na poslední chvíli? Půl minuty zpoždění a vyletěli bychom všichni do vzduchu. Naštěstí byla noc tak tmavá, že nás Angličané neviděli plavat ke břehu. A co Ada, trpěla hodně?“

„Vůbec ne, pane Yanezi. Sambigliong mi pomohl a já jsem ji snadno donesl na břeh.“

„Kde je teď Sandokan?“

„Osm mil odtud, v pralese.“

„Tedy v bezpečí?“

„Nevím. Viděl jsem všude rádžovy hlídky.“

„To je k vzteku...“

„A vám nehrozí nebezpečí?“

„Mně? Který blázen by mě považoval za piráta? Mne, bělocha, Evropana!“

„Ale buďte opatrný, pane Yanezi. Rádža má své špehy všude.“

„Já vím, ale na mě si nepřijde.“

„O Tremal-Naikovi nevíte nic?“

„Nic, Kammamuri. Vyslechl jsem dost lidí, ale bez úspěchu.“

„Ubohý pán,“ povzdechl Kammamuri.

„Osvobodím ho, slibuji ti to,“ řekl Yanez. „Ještě dnes večer se dám do díla.“

„Co chcete dělat?“

„Vloudit se rádžovi do přízně a stát se jeho přítelem.“

„Ale jak?“

„Mám docela dobrý nápad. Vyvolám rvačku a nechám se zatknout rádžovými strážemi.“

„A pak?“

„Až mě zatknou, povyprávím jim nějakou smyšlenou historku a budu se vydávat za vznešeného lorda... Aspoň se trochu pobavím!“

„A co mám dělat já?“

„Nic, můj milý příteli. Teď půjdeš za Sandokanem a povíš mu, že se všechno v dobré obrací. Zítra se přijdeš porozhlédnout po okolí rádžova sídla. Možná tě budu potřebovat.“

Kammamuri se zdvihl.

„Ještě okamžik,“ zadržel ho Yanez, vytáhl z kapsy pěkně nabitý váček a podal mu ho.

„Co s ním mám dělat?“

„Vezmi si ho k sobě. Mně by zmařil plány. Ještě si vyměníme křisy. Dej mi tvůj obyčejný a vezmi si tenhle. Je bohatě vykládaný zlatem a diamanty, a to se mi nehodí,“ vysvětlil Yanez. Pak zavolal: „Hej, krčmáři, dones šest láhví španělského vína!“

„Chcete se snad opít?“ strachoval se Kammamuri.

„Nech to na mně. A teď už sbohem, můj milý.“

Ind tedy hodil na stůl šilink a odešel. Yanez odzátkoval láhve, z nichž každá stála nejméně dva šilinky.

Vypil dvě tři skleničky a zbytek nechal Malajcům, kteří seděli kolem stolů. Nestáčili se divit Evropanově štědrosti.

„Hej, krčmáři,“ křikl znovu Yanez. „Dones mi další víno a to nejlepší jídlo, co máš!“

Spokojený Číňan prosil v duchu svého dobrého Buddhu, aby mu takových zákazníků seslal denně aspoň deset. Přinesl víno a mísu

jemných vlaštovčích hnízd, upravených s octem a solí, jídlo, které si mohou dovolit jen největší boháči.

Portugalec hodoval, jako by měl přijít konec světa, a bohatě hostil i ostatní.

Když bylo všechno vypito a snědono, zapálil si cigaretu, zkontroloval své pistole a zdvihl se. V duchu se spokojeně uchechtl. Lepší plán by nevymyslel ani Sandokan.

Vypustil do vzduchu kroužky dýmu a klidně zamířil ke dveřím. Už je otvíral, když ho kdosi chytil za kabát.

„Monsieur!“

Yanez se zamračeně otočil. Krčmář se také neusmíval.

„Co chceš, podvodníku?“

„Účet, pane.“

„Jaký účet?“

„Nezaplatil jste, pane. Dlužíte mi tři šterlinky, sedm šilinků a čtyři penny.“

„Běž k čertu. Nemám ani šilink.“

Číňan zbledl vzteky. „Ale vy mi zaplatíte,“ zakřičel a znovu chytil Portugalice za šaty.

„Nech mě na pokoji, ničemo!“ obořil se na něj Yanez.

„Dlužíte mi tři šterlinky, sedm šilinků a...“

„A čtyři penny, já vím, ale já ti je nedám, podvodníku. Vlez mi na záda.“

„Vy jste zloděj! Nechám vás zavřít!“

„Zkus to!“

„Pomoc! Chyťte zloděje!“ křičel rozzuřený Číňan.

Čtyři kuchtíci, ozbrojení pánvemi, hrnci a sběračkami, přispěchali svému pánovi na pomoc. Přesně to si Portugalec přál. Chtěl rozruch za každou cenu. Popadl krčmáře za krk, zdvihl ho a vyhodil ze dveří. Pak se podobně vypořádal s kuchtíky, kteří leželi na dlažbě vedle svého pána dřív, než se stačili vzpamatovat. Ten si ohmatával rozbitý nos a současně vztekle křičel.

„Pomoc, pomozte mi! Lidičky, chyťte ho!“

„Zloděj! Natlučte mu! Zbijte ho!“ přidávali se postupně kuchtíci.

Noc ve vězení

Jejich křik vyvolal rozruch. Za pět minut se to před krčmou hemžilo copatými Číňany, vyzbrojenými bambusovými holemi, noži, kameny a slunečníky.

„Držte zloděje!“ křičeli jedni.

„Pověste bělocha!“ řvali druzí.

„Hod'te ho do řeky!“

Ze strachu před rozvášněným davem prchali hospodští kumpáni od nedopitých sklenic, kam se dalo. V krčmě zůstal jen Yanez, který se bavil, jako by sledoval komedii k popukání.

„Výborné! Dobře! Jen dál!“ křičel, ale nabíjel přitom pistole a vytahoval kris.

Jakýsi Číňan, stojící nejbliž, popadl kámen a mrštil jím po něm, ale trefil jen láhev vína.

„Ty podvodníku,“ zakřičel Portugalec, „zruinuješ krčmáře!“

Sebral kámen a hodil ho zpátky po útočníkovi. Tři nebo čtyři Číňané, povzbuzovaní svými druhy a majitelem krčmy, se pokoušeli vejít, ale když spatřili Yanezovy pistole, rychle zas ukázali podpatky svých dřeváků.

„Ukamenujeme ho!“ zasyčel něčí hlas.

„A co můj podnik?“ naříkal majitel krčmy.

„Kameny! Přineste kameny!“

Do hostince vletěla sprška kamenů a roztříštila lampy, láhve, mísy a vázy. Yanez odpověděl dvěma výstřely do vzduchu, což vyvolalo venku ještě větší zmatek.

Vzápětí se ozval hlas, který překřičel ostatní: „Místo! Rádžovy strážel!“

Portugalec si oddechl. Konečně! Ten zmatek a rozvášněný dav ho už začínaly znepokojoovat.

Začal jednat dál. Převrátil stůl a na zem se s řinčením sesypalo nádobí, vázy, mísy a příbory.

„Zavřete ho!“ křičel krčmář. „Ten běloch mi všechno rozbije!“

„Místo, místo pro strážě!“ ozývalo se zvenčí.

Dav se rozestoupil a ve dveřích se objevili dva muži tmavé pleti, vysocí, statní, v kabátech a kalhotách z bílé látky, ozbrojení krátkými meči.

„Zpátky!“ zakřičel Portugalec a namířil na ně pistole.

„Evropan!“ zvolaly udiveně strážě.

„Angličan,“ upřesnil Yanez.

Strážě schovaly meče.

„Nechceme vám ublížit,“ řekl jeden z nich. „Jsme ve službách rádži Brooka, vašeho krajana.“

„A co ode mne chcete?“

„Osvobodit vás od tohoto davu.“

„A odvést mě do vězení?“

„O tom rozhodne rádža.“

„Zavedete mě k němu?“

„Jistě.“

„Jestli je to tak, pak půjdu. Rádži Brooka se nemám proč bát.“ Strážci ho vzali mezi sebe a vytasili meče, aby ho ochránili před rozrušenými Číňany, kteří chtěli za každou cenu Evropana pověsit. Protože na zloděje tu platí nejpřísnější trest.

Strážci však neztratili odvahu. Rozdávali rány pěstí nalevo i napravo a také mohutné kopance. Nakonec se jim podařilo rozehnat dav a odtáhnout Portugalce do postranní uličky.

Číňané ještě chvíli proklínali Yaneze, strážě i samotného rádžu, kterého obvinili, že chrání zloděje. Když se rozešli, zůstal na místě jen nešťastný krčmář se svými zle zřízenými kuchtíky.

Sarawak není velké město, takže strážci brzy dorazili k rádžově rezidenci.

Byl to okázalý palác, postavený ze dřeva jako všechny domy bělochů, které se rozkládaly na okolních pahorcích. Na průčelí sídla vlála anglická vlajka. Před vraty stál Ind, pušku s nasazeným bajonetem na rameni.

„Zavedete mě k rádžovi?“ otázal se Yanez.

„Je příliš pozdě,“ odpověděl jeden ze strážců. „Rádža spí.“

„A kde strávím noc?“

„Dáme vám pokoj.“

„Jen aby to nebyl sklep.“

„Rádžův krajan se nedává do sklepa.“

Portugalec vešel a vystoupil po schodech. Zavedli ho do pokoje s okny krytými závěsy z listů palmy, která hojně roste na březích Sarawaku. Za lůžko sloužila houpací síť z kokosových vláken. Několik kusů nábytku bylo evropského původu. Na stole již svítila lampa.

„No tohle,“ zvolal vesele, pohlížeje na síť. „Budu spát jako netopýr!“

„Přejete si něco?“ zeptal se jeden ze strážných.

„Abyste mě nechali spát,“ odpověděl Yanez.

Jeden z mužů vyšel, ale druhý se usadil vedle dveří a vložil si do úst stonek betelového listu, aby zahnal jeho žvýkáním únavu.

Portugalec chvíli o něčem uvažoval a čelo se mu rozjasnilo. Vyzpovídám ho. Rádžův ozbrojenec zná asi hodně věcí, které by mě mohly zajímat, uvažoval.

Ubalil si cigaretu, zapálil ji, párkrát vdechl kouř a pak se přiblížil k hlídači.

„Mladý muži, jsi Ind?“

„Bengálec, sire,“ odpověděl strážný.

„A jsi zde dlouho?“

„Dva roky.“

„Slyšel jsi něco o pirátovi, kterému říkají Malajský tygr?“

„Ano.“

„Je to pravda, že Tygr je tady?“

„Nevím, ale povídá se, že piráti přepadli nějakou loď dvacet nebo třicet mil od břehu a že se pak vylodili.“

„Kde?“

„Místo přesně neznáme, ale dozvíme se je.“

„Jak?“

„Rádža má výborné špehy.“

„Je to pravda, že před nedávnem musela v Sarawaku zakotvit anglická vojenská loď kvůli opravě strojů?“

„Ano, i s Indem odsouzeným k doživotnímu vyhnanství, už nevím na jakém ostrově.“

„Ind odsouzený k trvalému vyhnanství?“ zvolal Yanez, předstíraje nesmírné překvapení. „Kdo to byl?“

„Ind, jak už jsem řekl.“

„Znáš jeho jméno?“

Bengálec pár okamžiků přemýšlel. – „Jmenoval se Tremal-Naik.“

„A jakého zločinu se dopustil?“

„Prý zavinil smrt nějakých Angličanů.“

„A je ještě tady?“

„Je zavřený v pevnosti, dokud loď nebude opravena, aby mohla pokračovat v plavbě.“

„Ve které pevnosti?“

„V té na kopci. V Sarawaku je jenom jedna.“

„Má ta pevnost posádku?“

„Proč vás to zajímá?“

„Aby se tomu zločinci nepodařilo uprchnout.“

„To je vyloučeno. Šedesáti vojákům neunikne.“

Yanez se ušklíbl. „Šedesát mužů by ho mělo uhlídat.“

Zapálil si druhou cigaretu a začal v zamyšlení přecházet po po-
koi. Když dokouřil, ztlumil světlo lampy, uložil se do sítě a zavřel
oči. Netrvalo dlouho a Portugalec spal, jako když ho do vody hodí.
Když se probudil, sluneční paprsky pronikaly listím palmy, sloužící-
m místo rolet.

Podíval se ke dveřím, ale strážný už tam nebyl. Když viděl Yane-
ze spát a možná slyšel i chrápat, odešel s jistotou, že tenhle Angličan
se na útěk nechystá.

„Výborně,“ zamnul si ruce Portugalec. „Využijeme toho.“

Vyskočil z houpací sítě, trochu se upravil, zdvihl závěsy, otevřel
okno a vdechoval z plných plic čerstvý ranní vzduch.

Byl odtud zajímavý pohled na město se zelenými vršky
a ohromnou řekou. Na domky s prohnutými střechami natřenými

zářivými barvami, které tvořily čínskou čtvrť. I na chýše Dajaků, kryté palmovými listy.

Portugalec přelétl celé panorama Sarawaku a zastavil se očima na jednom z kopců. Stály tam elegantní dřevěné domy, obydlené bílými obyvateli. O kus dál bylo vidět evropský kostelík a nedaleko od něho kamennou pevnost s mnoha střelnami. Portugalec si ji prohlížel velmi pozorně.

Za jejími zdmi je Tremal-Naik, uvažoval. Jak ho osvobodit?

Vtom se za ním ozvalo: „Rádža vás očekává, sire.“

Yanez se otočil a stál tváří v tvář Bengálci.

„Ach, to jste vy, příteli,“ řekl s úsměvem. „Jak se daří rádžovi Brookovi? Pojdme mu stisknout ruku.“

Vyšli z místnosti, vystoupili po dalších schodech a vešli do salonu, jehož stěny se doslova ztrácely pod sbírkou zbraní všech velikostí a tvarů.

„Račte do pracovny,“ vyzval ho Bengálec.

Portugalec se po vojensku vypjal. Otevřel dveře a rázně vstoupil do prostorné místnosti. Za stolem, pokrytým námořními mapami, seděl rádža Sarawaku.

Rádža James Brooke

Muž, jehož jméno znalo celé Malajsko a námořnictvo dvou světů, stojí za pár řádek vyprávění.

James Brooke, který si za cenu krvavých bojů a nesmírné houževnatosti vysloužil přezdívku *kat pirátů*, pocházel z rodiny baroneta Vynera, který za krále Karla II. byl hlavou města Londýna. Mladičký James nastoupil jako poručík do anglického koloniálního vojska v Indii. Utrpěl vážné zranění při bojích s horskými kmeny. Záhy nato odešel z vojska a uchýlil se do Kalkaty.

Klidný život však mladého Brooka, rázného muže, obdařeného mimořádnou energií, a milovníka nejnebezpečnějších dobrodružství, neuspokojoval. Když se uzdravil ze zranění, odešel do Malajska, které projel křížem krážem. Této cestě vděčil za svou pozdější slávu.

Rozhořčilo jej neustálé drancování malajských pirátů, stejně jako obchod s domorodými otroky. Nabídl se, přes velká nebezpečí, jež ho čekala, osvobodit malajské vody od pirátů a lodní dopravu učinit bezpečnou.

James Brooke byl neústupný člověk. Překonal překážky, které mu do cesty stavěla jeho vláda. Vyzbrojil škuner *Real* a v roce 1838 vyplul směrem k Sarawaku, kde se vylodil.

Město v té době mělo asi patnáct set obyvatel, kteří se – možná poštívání malajskými piráty – vzbouřili proti svému sultánovi Muda-Hassinovi a válka se rozhořela s mimořádnou krutostí. Brooke nabídl sultánovi pomocnou ruku, postavil se do čela vojáků a po četných bitvách, trvajících řadu měsíců, vzpouru potlačil.

Pak vyplul na moře proti pirátům a obchodníkům s otroky. Dva roky trvalo jeho námořní tažení, plné bitev, požárů a zabíjení. Nedá se ani spočítat, kolik pirátů mu padlo za oběť, kolik korzářských lodí poslal ke dnu, kolik pirátských hnízd zničil. Byl krutý a neúprosný, snad až příliš.

Když zvítězil nad piráty, vrátil se na Sarawak. Sultán Muda-Hassin ho za odměnu jmenoval rádžou města a okolí.

V roce 1857, o jehož událostech vyprávíme, stál James Brooke na vrcholu své moci. Třásl se před ním dokonce sultán z Varauni, vládce největšího sultanátu ostrova Bornea.

Když Yanez vstoupil, rádža svižně vstal. I když se už před pár lety přehoupl přes padesátku a měl za sebou útrapy bouřlivého života, byl to ještě statný muž plný síly a jeho nezdolná energie mu přímo sršela z očí. Ačkoliv zvrásněné čelo a bílé vlasy prozrazovaly nastupující stáří.

„Výsosti!“ uklonil se Yanez.

„Buďte vítán, krajane,“ pronesl rádža přátelsky.

Přijetí bylo povzbudivé. Yanez, jemuž při vstupu do pracovny silně bušilo srdce, se uklidnil.

„Co se vám stalo včera večer?“ otázal se rádža a nabídl Portugalci židli. „Moje strážce mi vyprávěly, že jste dokonce vystřelil z pistole. Není třeba dráždit ty copaté, protože jsou v přesile a nemají rádi bílé tváře.“

„Měl jsem za sebou dlouhou cestu, Výsosti, a téměř jsem umíral hladu. Když jsem se ocitl před čínskou krčmou, vešel jsem, abych se najedl a napil, přestože jsem v kapsách neměl ani šilink.“

„Jakže?“ zvolal rádža. „Angličan bez šilinku? Odkud vůbec přicházíte a co vás sem přivádí? Znáám všechny Evropany, kteří žijí v mém státě, ale vás jsem nikdy neviděl.“

„Je to poprvé, co jsem vkročil na Sarawak,“ řekl Yanez.

„A odkud pocházíte?“

„Z Liverpoolu.“

„Jakou loď jste připlul?“

„Svou jachtou, Výsosti.“

„Ach, vy máte jachtu. Kdo vlastně jste?“

„Lord Giles Welker z Closeburnu,“ představil se Yanez bez rozmyšlení.

Rádža natáhl ruku, kterou si Portugalec pospíšil stisknout.

„Jsem šťasten, že mohu ve svém státě přivítat lorda ze vznešeného skotského rodu,“ usmál se rádža.

„Díky, Výsosti,“ řekl Yanez s úklonou.

„Kde jste nechal svou jachtu?“

„V ústí řeky Palo.“

„A jak jste se sem dostal?“

„Prošel jsem nejméně dvě stě mil po pevnině, džunglí a bažinami, a živil se pralesními plody jako pravý divoch.“

Rádža se na něj překvapeně podíval.

„Vy jste se snad ztratil?“

„Ne, Výsosti.“

„Sázka?“

„Ne, Výsosti.“

„Tedy?“

„Neštěstí.“

„Vaše jachta se potopila?“

„Ne, poslaly ji ke dnu výstřely z děla, ale nejprve byla zbavena všeho cenného.“

„Ale kým?“

„Piráty, Výsosti.“

Rádža hněvivě vykřikl: „Piráti! Ještě nejsou ti proklatci vyhubeni?“

„Zdá se, že nikoli, Výsosti.“

„Viděl jste jejich náčelníka?“

„Ano, dokonce při práci, dá-li se tak nazvat loupení.“

„Jak vypadal?“

„Vysoký, s dlouhými černými vlasy.“

„To byl on!“ zvolal rádža vzrušeně. „Malajský tygr!“

„Už jsem slyšel to jméno,“ řekl Yanez.

„Je to pirát, který má odvalu lva a zuřivost tygra. Jeho smečka se ničeho nebojí. Před třemi dny spustili kotvu v ústí mé řeky.“

„Jaká drzost,“ podivil se Yanez. „A vy jste je neztrestal?“

„Ano, napadl jsem je, a porazil. Ale to vítězství mě stálo hodně obětí.“

„Musel to být těžký boj!“

„Přímo zuřivý. O život přišlo šedesát mých mužů. Malajský tygr zapálil střelný prach a vyhodil svou loď do vzduchu.“

„Je tedy mrtev?“

„Dal jsem hledat jeho mrtvolu, ale nenašla se.“

„Že by byl ještě živ? Rád bych si s ním vyrovnal účet.“

„Není vyloučeno, že se ukryl i se zbytkem pirátů v lesích. Je-li tomu tak, byl by schopen vylít si zlost z porážky na vodě a napadnout Sarawak ze souše. Jenže mě nezastihne nepřipraveného. Dal jsem přivést dajacké posily, které jsou mi věrné, a poslal mnoho ze svých Indů, aby pročesali okolní lesy.“

„Udělal jste dobře, Výsosti.“

„Boj, který jsem vedl dlouhá léta s piráty, mě naučil předvídat i nepředvídatelné. Ale pokračujte ve svém vyprávění. Kde vás napadl Malajský tygr?“

„Když jsem opustil Varauni, zamířil jsem k mysu Sirik. Měl jsem v úmyslu navštívit hlavní město Bornea, dřív než se vrátím do Batávie a pak do Indie.“

„Byla to tedy cesta spíše zábavná?“

„Ano, Výsosti. Chtěl jsem poznat tyto kraje.“

„Pokračujte, zajímá mě to.“

„Toho nešťastného dne při západu slunce se moje jachta nalézala u ústí řeky Palo. Dal jsem se dopravit na břeh a zamířil na kraj pralesa, abych ulovil něco čerstvého na svůj stůl. Asi po hodině jsem zaslechl kanonádu, pak střelbu z pušek. Vrátil jsem se na břeh. Příliš pozdě. Piráti už vnikli na jachtu, zajali posádku a plenili loď. A tehdy jsem uviděl jejich náčelníka, prokletého Malajského tygra. – Skrýval jsem se, dokud má jachta nešla ke dnu a piráti se nevzdáli-li... Celou noc jsem bloudil v blízkosti ústí řeky. Ráno jsem se vydal na cestu podél břehu, prodíral se džunglí i bažinami a živil se ovocem a ptáky, které trefila má karabina. Dostal jsem se šťastně do Sedangu. Tam jsem prodal karabinu, jediné bohatství, které jsem u sebe měl, a odpočinul si osmačtyřicet hodin. Koupil jsem si nový oděv od holandského osadníka, pár pistolí a kris. Znovu jsem se

vydal na cestu a dorazil do Sarawaku. Hladový a unavený, navíc bez jediného šilinku.“

„A co míníte podniknout teď?“

„V Madrasu mám bratra a ve Skotsku statek. Napíšu, aby mi poslali pár tisíc šterlinků, a s první lodí, která sem připluje, se vrátím do Anglie.“

„Lorde Welkere,“ řekl rádža, „dávám vám k dispozici svůj dům i svou pokladnu. Udělám vše, abyste se nenudil po dobu, co budete v mé zemi.“

„Ale, Výsosti...“ zakoktal Yanez a tvářil se rozpačitě.

„To, co mohu udělat pro vás, udělal bych pro každého krajana, který by se ocitl v nesnázích.“

„Jak se vám mohu odvděčit?“

„Jestli se jednoho dne dostanu do Skotska, oplatíte mi to.“

„Beru vás za slovo, Výsosti. Můj dům bude pro vás i pro vaše přátele vždy otevřen.“

Rádža zazvonil. Objevil se Ind.

„Tento lord je můj přítel.“ Rádža ukázal na Yaneze. „Od této chvíle je mu k dispozici můj dům, naše pokladna, mí koně i mé zbraně.“

Ind se hluboce Yanezovi uklonil.

„Co dnes máte v úmyslu?“ zeptal se rádža.

„Projdu se po městě a poohlédnu se i v lese, rád bych si opět zalovil, půjčíte-li mi pušku. Pak se zas vrátím.“

„Povečříte dnes se mnou?“ zeptal se rádža.

„Děkuji za pozvání, Výsosti.“

„Pandij, doprovod' nyní lorda do pokoje pro hosty. Připrav mu tam loveckou pušku a náboje. Buďte v lese opatrný, mylordé!“

Podal Yanezovi ruku a ten mu ji pevně stiskl se slovy: „Děkuji, Výsosti, za vše, co pro mě děláte.“

„Na shledanou, mylordé.“

Portugalec se odebral do pokoje, kam ho zavedl rádžův sluha. Přinesl loveckou pušku a uctivě upozornil Yaneze, bude-li cokoliv potřebovat, ať zazvoní.

Když zůstal Portugalec sám, rozhlédl se po pokoji. Byl velký, prosvětlený dvěma okny obrácenými k pahorkům. Stěny pokrývaly překrásné tapety. K pohodlnému vybavení patřily i evropská postel, velký stůl a několik židlí. Také nádherná pozlacená lampa pocházela bezpochyby z Evropy. Za vitrínou byly vyloženy zbraně.

Výborně, zasmál se tiše Portugalec a zamnul si ruce. Můj přítel rádža se ke mně chová, jako bych byl opravdový lord. Ukážu ti, můj drahý, co jsem já za lorda Welkera. Ale opatrně, opatrně! Rádža není žádný hlupák!

V tom okamžiku se zvenčí ozval hvizd. Portugalec sebou trhl. „Kammamuri,“ splynulo mu ze rtů. „Tohle je neopatrné!“

V lesích

Šel zavřít dveře zevnitř na klíč a pak se opatrně vyklonil z okna. Na čtyřicet kroků od paláce, ve svěžím stínu nádherné palmy, stál Ind opřený o dlouhou bambusovou tyč, která měla na konci ostrý železný hrot. Ne bez údivu uviděl Portugalec vedle něho malého koníka s dvěma velkými koši, plnými ovoce všeho druhu.

Je opatrnější, než jsem si myslel, řekl si pro sebe Yanez, vypadá jako dvorní dodavatel.

Ubalil si cigaretu a zapaloval ji. Malý plamínek okamžitě upoutal Kammamuriho pohled. Ind ho pozoroval, ale ani se nepohnul. Chápal, že se musí chovat naprosto nenápadně.

Yanez mu pokynul rukou, pak se vrátil do místnosti a otevřel stolní zásuvku. Byly tam listy papíru, kalamář, pera a dosti plný váček, který při zatřesení vydal kovový zvuk.

„Můj přítel Brooke myslel na všechno.“ řekl a ušklíbl se. „Tohle jsou zbrusu nové šterlinky.“

Vytáhl lístek, roztrhl ho napůl a napsal co nejmenším písmem.

Počkej na mě v čínské krčmě, přijdu tam.

Stočil lístek a ze stěny sňal dlouhou foukačku, pomocí níž Dajakové foukají na šedesát kroků s neuvěřitelnou přesností otrávené šípy.

„Musí ještě fungovat,“ řekl Portugalec a prohlížel zbraň.

Vytáhl z ní šíp z tvrdého dřeva, dlouhý dvacet centimetrů, a obalil ho popsaným lístkem. Pak stačilo silné fouknutí, aby se šíp se vzkazem dostal až ke Kammamurimu, který ho hbitě sebral a odcházel.

Také Yanez se připravil k odchodu.

Vzal loveckou dvouhlavňovku, váček s penězi a vyšel, uctivě zdraven stráží.

Procházel ulicemi i uličkami kolem chýší, postavených na kůlech, pod nimiž postávali vepři šířící nesnesitelný zápach. Asi za čtvrt hodiny došel k čínské krčmě, před níž byl uvázán Indův kůň.

Nahlédl dovnitř. V rohu před miskou rýže seděl Kammamuri. Za pultíkem s brýlemi na nose stál krčmář, bez pochyb zaměstnaný úcty.

„Hej!“ zvolal na něho Portugalec, když vstoupil dovnitř.

Krčmář zdvihl hlavu a vykřikl: „Co tu chceš, zloději?“

„Jdu ti zaplatit,“ řekl Portugalec a hodil na pultík hrst šterlinků.

„Spravedlivý Buddha!“ zvolal Číňan a shraboval mince. „Osm šterlinků! Omlouvám se vám, seňore...“

„Dones raději láhev španělského vína!“

Když ji krčmář postavil na stůl před Yaneze, přistoupil ke gongu pověšenému u dveří a začal do něho zuřivě tlouct.

„Co to děláš?“ zeptal se Yanez.

„Zachraňuji vás, seňore,“ odpověděl Číňan. „Kdybych neupozornil své přátele, že jste zaplatil, nevím, co by se vám mohlo stát.“

Yanez hodil na stůl dalších deset šterlinků.

„Řekni svým přátelům, že jim lord Welker platí pití.“

Krčmář shrábl peníze a vyšel vstříc svým přátelům, kteří přivolávají zuřivými údery na gong se sbíhali ze všech stran, ozbrojeni bambusovými holemi a noži.

Yanez vzal láhev a přisedl ke Kammamurimu.

„Co mi přinášíš, příteli?“

„Špatné zprávy, pane Yanezi.“

„Hrozí Sandokanovi nebezpečí?“

„Zatím ne, ale všude slídí rádžovi vojáci a Dajakové. Včera večer mě zastavili a vyslýchali. Dnes ráno se mi to stalo znovu.“

„Co jsi jim řekl?“

„Že dodávám ovoce do dolů v Pomě. Abych rádžovy zvědy zmátl, pořídil jsem si koně a pár košů.“

„Jsi chytrý, Kammamuri. Kde je teď Sandokan?“

„Šest mil odtud, blízko jedné zničené osady. Opevňuje se tam, protože se obává, že ho napadnou.“

„Půjdem za ním.“

„Kdy?“

„Hned jak dopijeme láhev.“

„Je něco nového?“

„Dozvěděl jsem se, kde je uvězněn tvůj pán.“

„Kde je? V Sarawaku?“ ptal se vzrušeně Kammamuri.

„Ve zdejší pevnosti plné anglických vojáků.“

Ind se zatvářil zoufale.

„Stejně ho osvobodíme, Kammamuri.“

„A kdy?“

„Hned jak to bude možné. Vydám se za Sandokanem, abychom vymysleli nějaký plán.“

„Děkuji, pane Yanezi.“

„Nech děkování a radši se napij.“

Ind vyprázdnil svoji sklenku.

„Pojďme, neztrácejme čas.“ Yanez hodil na stůl pár mincí. „Upozorňuji vás, že cesta je svízelná. Budeme muset zvolit okliku, abychom zmátli rádžovy špehy.“

„Řekl jsem rádžovi, že jdu na loveckou obhlídku. Půjčil mi dokonce i tuhle pušku.“

„To snad není možné?“

„Cestou ti všechno povím.“

Vyšli z krčmy. Portugalec šel vpředu a Kammamuri, držící za opratě koně, za ním.

„Ať žije lord Welker!“ zvolal nějaký hlas.

„Ať žije! Ať žije štědrý běloch!“ vykřikly další hlasy.

Portugalec se otočil a uviděl krčmáře obklopeného Čiňany, kteří pozdvíhovali sklenky.

Prošli čínskou čtvrtí, plnou krámků s hedvábím, krabicemi čaje všech kvalit, s vějíři, brýlemi, hřebeny, plivátky, maličkými lampiony i obrovskými lucernami, se zbraněmi, amulety, šaty, dřeváky, klobouky všech tvarů a velikostí, prostě zbožím z přístavů císařství. Dostali se do malajské čtvrti, mnohem špinavější a zapáchající, pak začali stoupat do kopců, až minuli město. Zamířili do lesů.

„Našlapujte opatrně,“ upozornil Kammamuri Portugalce. „Ráno jsem tu viděl dost hadů.“

„Znám tropické lesy, Kammamuri,“ odpověděl Yanez. „Ostatně, doprovázíš mě ty, lovec hadů, tak čeho se bát?“

„Byl jste již tady, na Borneu?“

„Ne, ale několikrát jsem prošel lesy království Varauni.“

„V boji?“

„Někdy ano.“

„Byli jste nepřáteli sultána z Varauni?“

„Na život a na smrt. On nenáviděl piráty z Mompracemu, protože několikrát porazili jeho flotilu.“

„Pane Yanezi, Malajský tygr je odjakživa pirát?“

„Ne, můj drahý. Kdysi to byl mocný rádža na jižním Borneu, ale jistý ctižádnostivý Angličan dal podnět ke vzpouře lidu, svrhl ho z trůnu a vyvraždil celou jeho rodinu. Otce, matku, bratry i sestry.“

„Ten Angličan žije?“

„Ano, žije.“

„A vy jste ho nepotrestali?“

„Je příliš silný. Malajský tygr však nezapomněl.“

„Pane Yanezi, proč jste se spolčil se Sandokanem?“

„Nespolčil jsem se s ním. Zajal mě, když jsem se plavil k Labuanu.“

„Sandokan nezabíjel zajatce?“

„Ne, Kammamuri. Malajský tygr se chová k těm, co se mu vzdali, šlechetně a velkoryse. Sám prožil mnoho bolesti. Tu nejbolestivější ránu utrpěl, když ztratil navždy svou milovanou Mariannu Guillonkovou.“

„Velice ji miloval?“

„Až k zbláznění.“

„Je to zvláštní, že tak strašlivý a krutý pirát se dokázal tak šíleně zamilovat.“

„A navíc do neteře anglického námořního kapitána,“ dodal Yanez. „O strýci Mariannu Guillonkovou nevíte nic?“

„Zatím nic.“

„Nemohl by se objevit zde, na Borneu?“

„Není to vyloučeno.“

„Máte z něho strach?“

„Možná a...“

„Stát!“ zakřičel rázný hlas.

Yanez a Kammamuri se zastavili.

Narkotika a jedy

Dvě postavy se vynořily zpoza hustých popínavých rostlin. Jeden byl Ind, vysoký, hubený, vyzbrojený karabinou vykládanou stříbrem, druhý byl Dajak silné postavy, ozdobený náramky z mosazi na ruku i na nohu. Bederní rouška z bavlněné látky mu přikrývala boky. Na hlavě měl červený šátek. To bylo veškeré oblečení. Zato nesl celý arzenál zbraní. Foukačka s jedovatými šípy mu visela na rameni, nádherná těžká šavle s širokou čepelí, jíž Dajakové stínají hlavy nepřátel, se mu houpala po boku, smyčka lasa, které snad umějí používat lépe než thugové, indiští škrtiči, mu obepínala pas. Nechyběl ani kris.

„Stát!“ opakoval výzvu Ind a postoupil vpřed.

Portugalec uchopil pušku.

„Co chceš a kdo jste?“ zeptal se Inda.

„Stráž rádži ze Sarawaku. A ty?“

„Lord Giles Welker, přítel Jamese Brooka, tvého rádži.“

Ind a Dajak se uklonili.

„Ten muž je ve vašich službách, mylord?“ otázal se nyní uctivě Ind a ukázal na Kammamuriho.

„Ne,“ odpověděl Yanez. „Potkal jsem ho zcela náhodou, a protože měl strach z tygrů a je neozbrojen, požádal, zda může jít se mnou.“

„Kam jdeš?“ zeptal se Ind Kammamuriho.

„Už jsem ti to jednou vysvětloval dnes ráno. Jsem dodavatel ovoce do dolů v Pomě,“ ušklíbl se Kammamuri. „Proč se znovu ptáš, když odcházím?“

„Protože rádža to tak chce.“

„Vyříd' svému rádžovi, že jsem jeho věrný poddaný.“

Zvědové se už dál nevyptávali a vrátili se zpět do svého úkrytu.

„Co si o nich myslíte, pane Yanezi?“ zeptal se Kammamuri, když si byl jistý, že ho nemohou ani vidět, ani slyšet.

„Obávám se, že nás budou sledovat.“

„Tak je tedy musíme zmást.“

Kammamuri opustil pěšinu, kterou dosud kráčeli, a zamířil nalevo, kuň i Portugalec ho následovali. Další pochod byl nesmírně obtížný. Hustá vegetace ztěžovala průchod.

Rostly tu obrovité kafrovníky s mohutnými kmeny a rozložitými korunami, v těsné blízkosti se tyčily banánovníky s trsy zlatavých plodů. Na mangovnicích zrálo chutné ovoce, velké jako pomeranče. A jako by všechny stromy nestačily ke ztížení chůze, visely z jejich větví sítě z popínavých lián, které museli přesekávat.

Značně vysílení dorazili na břeh říčky s tmavou hladinou. Kammamuri uřízl větev a změřil hloubku.

„Dvě stopy. Vyskočte na koně, pane Yanezi.“

„Proč?“

„Pustíme se dál vodou. Jestli nás ti dva špehují, ztratí stopu.“ Portugalec vylezl do sedla a za něj nasedl Kammamuri. Kuň se chvíli zdráhal, než vstoupil do páchnoucí vody a vykročil po bahnitěm dnu.

Po hodině putování vystoupil Kammamuri na břeh.

„Je tábor ještě daleko?“

„Nejvýš půldruhé míle, pane.“

Spěchali dál po souši. Konečně se Kammamuri zastavil, rozhlédl a třikrát zahvízdal na prsty.

Po tomto smluveném signálu se v křoví zjevili jako duchové po zuby ozbrojení dva piráti. Když spatřili Portugalce, radostně vykřikli: „Kapitáne Yanezi!“

„Buďte zdraví, tygřici!“

„Mysleli jsme, že jste mrtev, kapitáne!“

„Tygři z Mompracemu mají tuhý kořínek. Kde je Sandokan?“

„Tři sta kroků odtud.“

„Hlídejte dobře. V lese je plno rádžových špehů.“

„Víme, jednoho jsme včera večer zabili.“

Brzy dorazili do provizorního tábora v polorozbořené osadě. Zůstala tu nepoškozena jediná chýše, postavená na kůlech vysokých víc než třicet stop, aby k ní nemohla zvěř.

Piráti si však stavěli všude kolem přístřešky, aby zůstali pohromadě a v případě útoku rádžových vojáků mohli vzdorovat.

„Kde je Sandokan?“ zeptal se Yanez, když vkročil do tábora, vítán radostným křikem.

„Tam nahoře, v chýši. Neobtěžovali vás rádžovi vojáci, kapitáne Yanezi?“

„Setráslí jsme je, ale mohou nám být v patách. Buďte stále ve střehu!“

„Jen ať se objeví!“ vykřikl mladý Malajec. „Tygřici z Mompracemu se nebojí rádžových psů.“

„Kapitáne Yanezi, už pět dní nebojujeme a naše zbraně málem pokryla rez,“ připojil se jiný.

„Zkrátka budete mít co dělat,“ odpověděl Portugalec.

„Yanez!“ ozval se známý hlas.

Portugalec zdvihl oči a spatřil Sandokana, stojícího na vyvýšené pavlači před chýší.

„Co ty tam nahoře, bratříčku? Vypadáš jako kohout na hřadě.“

„Pojď sem, Yanezi, ať tě obejmů!“

Portugalec hbitě vyskočil nahoru. Jenže podlaha pavlače byla z bambusových kmínků, vzdálených od sebe dobrou dlaň, takže jeho nohy nedokázaly najít pevnou oporu.

„Tohle je přímo past!“ vykřikl.

„Dajacká stavba,“ řekl Sandokan se smíchem. „To chce jen trochu rovnováhy!“

Portugalec přeskakoval z bambusu na bambus, až se dostal do chýše. Byla prostorná, rozdělená na tři místnosti, s podlahou rovněž z bambusů, ale pokrytou koberci.

„Jakou novinu mi neseš, můj drahý?“ zeptal se Sandokan poté, co se vše objali.

„Mnoho novinek, bratříčku. Ale řekni mi především, kde je ubohá Ada! V táboře jsem ji neviděl.“

„Tohle místo není příliš bezpečné, Yanezi. Rádžovi vojáci nás mohou přepadnout každou chvíli.“

„Chápu, bratříčku. Takže jsi ji ukryl jinde?“

„Ano, Yanezi. Dal jsem ji dovést k pobřeží a zanechal k její ochraně dva muže, kteří jsou mi věrní na život a na smrt.“

„Stále ještě blouzníš?“

„Bohužel, ubohá Ada. Ale uzdraví se, ujišťuji tě.“

„Jak?“

„Až stane před Tremal-Naikem, bude to pro ni tak silný otřes, že jí vrátí plné vědomí.“

„Věříš tomu?“

„Dokonce jsem si jistý.“

„Kéž se tvá naděje vyplní.“

„Řekni mi teď, Yanezi, jak jsi dopadl v Sarawaku?“

„Stal jsem se rádžovým přítelem.“

Sandokan ohromeně zíral.

Portugalec mu vylíčil, co se mu přihodilo a jaké informace získal. Sandokan pozorně poslouchal, aniž by ho přerušil.

„Tak ty jsi rádžovým chráněncem,“ usmál se, když Yanez skončil. „Blízkým přítelem, bratříčku.“

„A nepojal vůči tobě podezření, ten starý lotr?“

„Nemyslím. Ale tuší, že jsi zde.“

„Je třeba co nejdříve osvobodit Tremal-Naika. Kdybych současně mohl zabít toho prokletého muže a pomstít tisíce Malajců, které ten bezcitný Angličan povraždil!“

„Obtížnější bude ta první věc, Sandokane.“

„Proč?“

„V pevnosti je šedesát anglických vojáků.“

„Co je to šedesát mužů?“

„Bratříčku, při prvním výstřelu jim přispěchá na pomoc rádžovo domorodé vojsko.“

Sandokan si skousl rty a rozhodil rukama. „Přesto musíme Tremal-Naika vyrvat Angličanům z drápů.“

„Ale jak? Nic kloudného mě nenapadá.“

„Pomůžeme si lstí.“

„Výborně, to rád slyším.“

„Narodil jsem se na Borneu a jako každý z mých krajanů se vyznám v jedech. Kapkou jednoho jedu můžeš zabít i silného muže, kapičkou jiného ho uspat. Jed je mocná a strašlivá zbraň.“

„Vzpomínám si, že tě jed zachránil před oprátkou.“

„Vzpomínáš si dobře. Teď mě chvíli poslouchej, Yanezi.“

Vytáhl z vnitřní kapsy šatů malé kožené pouzdro. Otevřel je a ukázal Portugalci deset miniaturních lahviček, plných bílé, černé a nazelenalé tekutiny.

„K čertu!“ zvolal Yanez, „máš bohatý výběr.“

„To není všechno.“ Sandokan vytáhl další pouzdro obsahující maličké pilulky. „Tohle jsou další jedy.“

„A co chceš dělat s tím příručním skladem otravných preparátů?“

„Tremal-Naik je uvězněn v pevnosti.“

„Ve vojenské.“

„Myslíš, že bys tam mohl vejít, kdyby ti dal rádža k tomu souhlas?“

„Doufám.“

„Ty ho tedy požádáš, že bys rád viděl Tremal-Naika.“

„O to se pokusím ještě dnes. Rádža mě pozval na večeři. A důvod k návštěvě vězně si už vymyslím.“

Sandokan vyňal z druhého pouzdra tři černé pilulky.

„Obsahují jed, který nezabíjí. Pouze na třicet šest hodin umrtví v těle život.“

„Už rozumím. Dám je spolknout Tremal-Naikovi.“

„Nebo mu je rozpustíš ve sklence vody, kterou vypije.“

„Tremal-Naik zdánlivě zemře a oni ho pohřbí.“

„A my ho v noci vykopeme.“

„Ten nápad je skvělý, Sandokane.“

„Pokusíš se o to?“

„Pokud mi rádža dovolí vstoupit do pevnosti. Doufám, že ano.“

„Až se dostaneš dovnitř, podplatíš vězeňského dozorce, aby tě ponechal s Tremal-Naikem o samotě. Máš peníze?“

Portugalec ukázal váček naditý šterlinky.

„Dokonce z rádžovy pokladny.“

„Vezmi si teď pilulky a také tyto dvě lahvičky. Se zelenou esencí obsahuje narkotikum, které bezpečně uspí na dvanáct hodin. S červenou tekutinou obsahuje prudký jed. Usmrcuje okamžitě, aniž zanechá stopy. Kdoví, mohou ti být užitečné.“

Portugalec schoval pilulky i lahvičky, pak si hodil pušku přes rameno a vstal.

„Odcházíš?“

„Nesmím zmeškat večeri, rádža by se urazil.“

„Prostřednictvím Kammamuriho mě uvědom, jak jsi dopadl.“

„Bratříčku, čekej dobré zprávy!“

Slezl dolů, pozdravil tygříky a vyhledal Kammamuriho.

„Příteli, vracím se do Sarawaku! Ty přijdeš zítra za mnou.“

„Mám nepříjemnou zprávu, pane Yanezi. Jeden pirát se právě vrátil do tábora. Viděl tři míle odtud oddíl vojáků, který vedl starší muž, Angličan.“

„Jestli toho džentlmena potkám, popřeju mu šťastnou cestu.“

„Počkejte, pane Yanezi. Pirát tvrdí, že ten Angličan se podobá námořnímu kapitánovi, který přísahal, že oběsí Tygra i vás.“

„Lord James Guillonk!“ zbledl Yanez.

„Ano, pane Yanezi, ten muž se mu podobal.“

„To není možné!... Který pirát ho viděl?“

„Sambigliong.“

„Tisíc hromů,“ zaklel Yanez. „Ten Malajec se zúčastnil únosu neře lorda Guillonka. Dokonce se sám postavil proti lordovi, když mi chtěl prostřelit hlavu. K ďasu! Hrozí nám velké nebezpečí.“

„Jaké?“ zeptal se Kammamuri.

„Jestli mě lord Guillonk uvidí v Sarawaku, jsem ztracen. Pozná mě, i když uplynulo pět let od doby, kdy jsme se naposled viděli.“

„Ale Malajec netvrdí jistě, že je to lord Guillonk. Jen že se mu podobá, nic víc.“

„Půjdeš pro jistotu za Sandokanem a upozorníš ho, ať se snaží zajmout toho starého bělocha. Na shledanou Kammamuri, zítra ráno tě čekám v čínském hostinci.“

Portugalec se vydal na pochod. Šel obezřetně v obavě, že se každou chvíli může srazit s oddílem vojáků a s lordem Guillonkem. Naštěstí nebylo slyšet žádný lidský hlas, pouze křik papoušků a vřeštění opic. Avšak přecenil své síly, návrat mu trval mnohem déle než dopolední cesta do tábora. Když dorazil do Sarawaku, slunce dávno zapadlo. Unavený a hladový jako vlk usoudil, že je příliš pozdě na to, aby šel povečeřet s rádžou. Vydal se do čínské krčmy.

Po vydatném jídle a láhvi vína se vrátil do paláce.

Rádža už pár hodin spal.

„Tím lépe,“ řekl si Yanez. „Vrátit se bez jediného úlovku by zbytečně vzbudilo podezření.“

Zapálil si cigaretu, a než se odebral na postel, vsunul pod polštář pistoli.

Tremal-Naik

I když byl nesmírně unavený, nedokázal zamhouřit oko. Ten starý Angličan, který vedl tlupu Dajaků a tolik se podobal strýci zesnulé Tygrovy ženy, mu nešel z hlavy a vyvolával tísnivé myšlenky.

Marně se je snažil odehnat. Třeba se Malajec zmýlil, lord Guillonk je bůhví kde daleko, možná na Jávě, třeba ještě dál, až v Anglii.

Několikrát slezl z postele a pootevřel dveře pokoje v obavě, že před nimi stojí stráž, která ho už nepustí ven. Nad ránem usnul, ale byl to neklidný spánek, plný zlých snů.

Probudil ho pouliční ruch.

Vstal a oblékl se. Právě v té chvíli někdo zaklepal.

„Kdo je?“ zeptal se neklidně.

„Rádža vás očekává ve své pracovně,“ uslyšel.

Po zádech mu proběhlo nepřijemné chvění. Otevřel a stál tváří v tvář rádžovu sluhovi.

„Tvůj pán je sám?“ zeptal se nejistě.

„Sám, mylorde.“

„Co ode mne chce?“

„Čeká, že si s vámi vypije čaj.“

„Dlouho čeká?“

Ind pokrčil rameny a neodpověděl.

Rádža seděl na taburetu, na stolku vedle něho stál stříbrný čajový servis. Když viděl vcházet Yaneze, zdvihl se s úsměvem na rtech a podával mu ruku.

„Dobrý den, mylorde. Včera jste se vrátil pozdě.“

„Omlouvám se, Výsosti, že jsem nestihl večeri. Odpusťte prosím, ale chyba není na mé straně,“ řekl uklidněný Yanez.

„Co se vám přihodilo?“

„Zabloudil jsem v lese.“

„Přesto, že jste měl průvodce? Dověděl jsem se, že vás doprovázel Ind, který prý dodává ovoce do dolů v Pomě.“

„Odkud to víte, Výsosti?“ Yanez se ze všech sil snažil zachovat klid.

„Moji zvědové.“

„Výsosti, ve svých službách máte opravdu skvělé lidi.“

„Myslím, že ano,“ prohodil rádža opět s úsměvem. „Toho Inda jste potkal náhodou?“

„Ano, Výsosti.“

„Kam až vás doprovodil?“

„Až k jakési opuštěné dajacké osadě.“

„Uhádnete, kdo byl ten Ind ve skutečnosti?“

„Nemám tušení,“ pronesl Yanez s předstíraným údivem.

„Piráť!“

„To není možné, Výsosti.“

„Ujišťuji vás, že je tomu tak.“

„A nezabil mě!“

„Piráti z Mompracemu, mylorde, jsou někdy stejně velkorysí jako jejich náčelník.“

„Malajský tygr je velkorysý?“

„Říká se to. Vyprávěli mi, že mnohokrát daroval velké diamanty chudákům, které chvíli předtím přepadl.“

„Je to tedy velmi divný pirát.“

„Odvážný určitě.“

„Jste si jistý, Výsosti, že ten Ind patří k mompracemské bandě?“

„Naprosto. Moji zvědové ho viděli hovořit s piráty Malajského tygra. Ale už s nimi nepromluví, to vám zaručuji. V tomto čase už musí být v rukou mých lidí.“

Vzápětí bylo na ulici slyšet úder do gongu a pronikavý křik. Yanez, bledý a nesmírně vzrušený, spěchal k oknu, aby se podíval, co se děje. Sakra, zaklel v duchu a ještě více zbledl, Kammamuri!

„Co se děje?“ zeptal se rádža.

„Vedou sem toho mého Inda, Výsosti,“ odpověděl dost klidným hlasem Yanez.

„Tedy jsem se nemýlil.“

Naklonil se z okna a rovněž vyhlédl ven.

Čtyři po zuby ozbrojení strážci přiváděli k paláci Kammamuriho, svázaného na rukou. Nekladl odpor, ani se nezdál být vyděšený. Klidně kráčel a rozhlížel se po davu Dajaků, Číňanů a Malajců, kteří ho zvědavě pozorovali.

„Ubohý muž!“ prohodil Yanez.

„Vy ho litujete, mylordé?“ zeptal se udivený rádža.

„Trochu, přiznávám.“

„Přestože je to pirát? I vy jste se stal přece obětí pirátů!“

„Ke mně se choval zdvořile. Co s ním uděláte, Výsosti?“

„Především ho donutím, aby řekl, kde je Malajský tygr. Potom vezmu vojáky a vůdce mompracemských korzárů mi neunikne.“

„A když ten Ind nepromluví?“

„Dám ho oběsit,“ řekl rádža chladně. „Se všemi piráty zacházím stejně, mylordé.“

„Kdy ho budete vyslyšet?“

„Dnes nemám čas, musím přijmout holandského vyslance. Ale zítra mu ukážu, jak se rozvazuje zločincům jazyk.“

V Portugalcových očích se zablesklo. „Výsosti,“ pronesl po chvíli, „směl bych být přítomen výslechu?“

„Pokud je to vaše přání, neodmítnu je.“

„Díky, Výsosti.“

Rádža zacinkal na stříbrný zvonek, který stál na stole. Copatý Číňan, oblečený do žlutého hedvábí, vešel a přinášel konvici z porcelánu, plnou kouřícího čaje.

„Doufám, že pijete čaj,“ prohodil rádža opět s úsměvem.

„Nebyl bych Angličan,“ řekl Yanez také s úsměvem.

Vyprázdnili šálek lahodného aromatického nápoje.

„Kam se dnes vydáte, mylordé?“

„Chci si prohlédnout pamětihodnosti zdejšího města. Viděl jsem vojenskou pevnost a jako bývalý důstojník královského skotského pluku horských střelců bych si ji rád prohlédl, s vaším dovolením.“

„Jistě. Najdete tam krajany, mylordé.“

„Krajany?“

„Ubytoval jsem tam anglickou posádku vojenské lodi.“

„Tedy trosečníci?“

„Nikoliv. Čekají, až bude opraven jejich škuner, který byl pro poruchu nucen zakotvit v Sarawaku. A také tam držím jednoho vězně, kterého deportují do Austrálie, jakmile budou moci odplout.“

„Anglického trestance?“

„Někoho mnohem horšího, indického thuga, odsouzeného vojenským tribunálem k doživotnímu vyhnanství.“

„Cože? Thug?“ zvolal Yanez. „Jeden z těch strašlivých škrtičů? Chtěl bych ho vidět.“

„Opravdu?“

„Dosud jsem o nich jen slyšel.“

Rádža vzal list papíru, napsal na něj pár řádek, složil ho a podal Portugalci.

„Dejte ho nadporučíku Churchillovi. Provede vás celou pevností a ukáže vám i vězeňskou celu a toho škrtiče.“

„Díky, Výsosti.“

„Dnes večer se mnou povečeříte?“

„Slíbuj vám to, tentokrát se nezapozdím.“

Yanez se nemohl dočkat, až se vrátí do svého pokoje.

Zapálil si cigaretu, stoupl si k oknu a dlouho přemýšlel s očima upřenýma na pevnost.

„Mám to!“ zašeptal. Došel ke stolu, vzal pero a na kousek papíru napsal:

Tremal-Naiku, posílá mě tvůj věrný sluha Kammamuri, abych tě zachránil. Jestliže chce být volný a znovu spatřit Adu, spolkně v půlnoci pilulky, které přikládám. Ne dříve, ne později. O další se postaráme.

Přítel Kammamuriho

Vložil do papírku dvě pilulky a sbalil je do kuličky, kterou ukryl v kapse.

Zítřa ho Angličané budou považovat za mrtvého a večer ho pohřbí, uvažoval. Můj drahý Jamesi Brooku, ještě uvidíš, co dokážou tygřici z Mompracemu...

Posadil si na hlavu slaměný klobouk a opustil pokoj. Zamířil ke schodům. Před jedněmi dveřmi spatřil Inda, vyzbrojeného puškou s nasazeným bodlem.

„Co tu děláš?“ zeptal se ho.

„Jsem na stráž.“

„A koho hlídáš?“

„Piráta, kterého jsme chytili.“

„Dej pozor, ať ti neuteče.“

„Buďte bez obav, mylorde.“

Vyšel na ulici s ironickým úsměvem na rtech. Pohledem zamířil na návrší, na jehož vrcholku mezi tmavou zelení prozařovala bělavá barva pevnostních hradeb.

Rychle prošel město, hemžící se davem Malajců a Číňanů, kteří mu nabízeli k prodeji ovoce, oblečení všeho druhu a nejrůznější zboží z Kantonu. Zamířil dlážděnou cestou, stíněnou vysokými palmami, k vojenské pevnosti.

V půlce kopce uviděl dva námořníky v anglických stejnokrojích, kteří spěchali do města.

„Good morning, friends,“ oslovil je anglicky. „Je nahoře nadporučík Churchill?“

„Má dnes službu dozorčího důstojníka.“

„Děkuji vám, přátelé.“

Zanedlouho došel ke kamenné hradbě. U brány stál s puškou na rameni voják a žvýkal tabák. Pár metrů od něho si hověl v trávě důstojník vysoké postavy s nazrzlými kníry. Yanez se zastavil.

„Podívejme, Evropan,“ zvolal důstojník, když ho spatřil.

„Hledám nadporučíka Churchilla.“

„A co mu chcete?“

„Mám pro něj dopis.“

„Já jsem nadporučík Churchill.“ Důstojník se zdvihl a vyšel mu vstříc. Yanez vytáhl rádžův list a podal ho nadporučíkovi, který ho pozorně přečetl.

„Jsem vám k službám, mylorde,“ zasalutoval.

„Nejdřív bych si rád prohlédl pevnost. Kdysi jsem sloužil v podobné fortifikaci, jenže ve skotských horách.“

„Rád vás doprovodím.“

Prošli vnitřkem nevlídné tvrze, která sloužila jako kasárna. Nadporučík provedl Yaneze hradebními šancemi, u jejichž střílen stály kanony a malé pyramidy sedmiliberních koulí. Pak ukázal Yanezovi ubikaci mužstva, sklad munice, a zavedl jej i do štábní budovy.

„Představil bych vás veliteli pevnosti, jenže není bohužel přítomen,“ omlouval se.

Konečně sestoupil s netrpělivým Yanezem do přízemní chodby.

Zastavili před dveřmi z pevného týkového dřeva, zavřenými na závory.

„Tady je celá pevnostní věznice. Teď tu máme jen jednoho delikventa a brzy poputuje dál. Je důkladně ochočený,“ usmál se nadporučík. „Tahle tmavá cela a věžeňská strava dokáže ohnout i nejzarputilejšího hříšníka. Rádža vám povolil návštěvu toho škrtiče. V džungli bych vám nedoporučil, abyste se s ním setkal.“

Zdvihl dvě závory a opatrně otevřel dveře. Pak nahlédl dovnitř.

„Pospává,“ zašeptal. „Pojďme, mylorde.“

Yanezem projelo zachvění z obavy, že by ho Tremal-Naik mohl prozradit. Kdyby odmítl lístek a pilulky, co by Yanez řekl nadporučíkovi? Jak by to vysvětlil?

Odvahu, povzbuzoval se v duchu, teď se nedá couvnout.

Překročil práh a ocitl se v malé cele, chabě osvětlené zamřížovaným okénkem. V rohu, na holé pryčně, ležel zahalený v plášti Tremal-Naik, pán a přítel Kammamuriho, snoubenec nešťastné Ady.

Byl to urostlý muž bronzové pleti. Měl širokou, mohutnou hrud' a svalnaté paže. Hrdé rysy v obličejí nezměnilo ani vězení. Yanez viděl mnoho Indů, avšak nepamatoval si, že by se kdy setkal s tak zajímavě krásným.

Neprobudil se. Rty se mu chvěly a prsty otvíraly a zavíraly, jako by chtěly cosi uchopit. Náhle se mu z úst vydral chraptivý zvuk.

„Tremal-Naiku!“ dotkl se ho dlaní nadporučík.

Ind se prudce vymrštil.

„Co je?“

„Pán tě chce vidět.“

Tremal-Naik pohlédl na Yaneze. Portugalec stál krok za Churchilllem a dával najevo, že přišel jako přítel. A hned se zeptal:

„Jak se cítíš?“

„Jako se může cítit ve vězení člověk, který se narodil a žil svobodně v džungli,“ odpověděl Tremal-Naik.

„Je pravda, že jsi thug?“

„Nejsem škrtič.“

„Nadporučíku, dovolíte, abych se o něčem přesvědčil?“

Yanez nečekal na souhlas. Přistoupil k lůžku a nadzdvihl Tremal-Naikovi vězeňský plášť.

„Nepřibližujte se k němu, mylord!“ zvolal nadporučík.

„Kammamuri,“ zašeptal Yanez téměř neslyšitelně.

V Indových očích se objevilo překvapení.

„Nemá na prsou tetování s ženskou hlavou, symbol škrtičů,“ řekl Portugalec a bleskurychle strčil Tremal-Naikovi pod plášť papírovou kuličku.

„Ale byl odsouzen jako thug,“ pokrčil rameny důstojník.

„Jak dlouho je tady, nadporučíku?“

„Necelý měsíc, mylord.“

„Kam ho odvezou?“

„Do některé trestnice v Austrálii.“

„To ti nezávídím, brachu,“ usmál se Portugalec na Tremal-Naika a přimhouřil významně oko. „Pojďme, nadporučíku, ať vězně nerušíme.“

Důstojník opět zavřel dveře a zamkl obě závory.

„Nebylo na něm nic zajímavého,“ prohodil Yanez zklamaně.

„Představoval jsem si škrtiče jinak.“

Osvobození Kammamuriho

Tremal-Naikův věrný sluha a přítel Kammamuri mezitím uvažoval, jak unikne z místnosti, kam ho zavřeli. Neměl strach, že ho oběsí jako piráta. Nebál se smrti. Obával se více toho, že nevydrží při výslechu kruté mučení a všechno prozradí. A tak v jediném okamžiku ohroží životy svého pána, nešťastné Ady, Malajského tygra, Yaneze i pirátů, ukrytých v lese.

Nejdřív obhlédl místnost. Zjistil, že okna jsou zajištěna pevnými železnými mřížemi. Bylo by možné je přerezat pouze ostrým pilníkem. Mohl by se pokusit zneškodnit Inda, který mu přinášel jídlo a na chvíli mu rozvazoval ruce. Avšak před dveřmi stál na stráží voják s puškou a určitě by zasáhl.

Když zvážil beznadějnost svých úvah, schoulil se v rohu místnosti, rozhodnut raději umřít hladu, než aby pozřel jediné sousto, které mohlo obsahovat nějaké narkotikum, jež by ho otupilo a způsobilo, že by ztratil zábrany a začal sám vypovídat. Přesto se zcela nevzdal. Začal úporně třít o podlahu provaz, jímž byl spoután. Po několika hodinách se mu ho podařilo předřít.

Slunce už zapadalo, když zaslechl zvenku slabé hvízdnutí. Nehlučně se zdvihl a přiblížil k oknu. Pohlédl mřížemi ven. Ve stínu obrovitého stromu stál muž ve slaměném klobouku a s jakousi tyčí v ruce. Na první pohled poznal Yaneze.

Prostrčil ruku mříží a zamával. Portugalec zdvihl tyč. Byla to foukačka. Namířil ji na okno. Kammamuri pochopil.

Opustil okno a došel k protější stěně. S lehkým ťuknutím se do ní zaryl šíp, na jehož konci byla připevněna papírová kulička. Yanez mířil dobře.

Rozložil papírek a vytáhl z něho dvě malé černé pilulky. Vydávaly zvláštní pach. Papírek byl popsán. Přistoupil k oknu a pozorně četl:

Pilulky, které ti posílám, rozpust' ve vodě, okamžitě uspávají. Najdi způsob, jak uspat strážce. Když se ti podaří prchnout, čekám tě zítra v pět hodin odpoledne u pevnosti.

„Dobrý Yanez,“ zašeptal Kammamuri.

Došel ke stolu, na němž stál kromě misky rýže velký šálek s čajem. Hodil dovnitř pilulky, které se okamžitě rozpustily. Pak si omotal obě ruce provazem a utáhl je.

Uplynula hodina a v místnosti se zcela setmělo.

Dveře se otevřely. K velké Kammamuriho radosti přinášel jídlo sám strážný. V ruce držel svítilnu.

„Ty nemáš hlad ani žízeň?“ zeptal se, když viděl šálek plný čaje a misku s rýží zcela netknutou.

Kammamuri místo odpovědi hluboce vzdechl.

„Odvahu,“ pokračoval strážný. „Rádža tě třeba neoběsí.“

„Ale chce mě otrávit,“ řekl Kammamuri a otrásl se. „Mám strach.“

„Čím by tě otrávil náš dobrý pán?“

„Jídlem a pitím, které tady vidíš.“

„Proto jsi nic nejedl a nepil?“

Kammamuri přikývl.

„Děláš chybu, hlupáku.“

„Proč?“

„Protože ani čaj, ani rýže neobsahují žádný jed.“

„Ty by ses napil toho čaje?“

„Dokážu ti, že není otrávený.“

Strážný uchopil šálek a vypil čaj do dna. „Vidíš, kdyby...“ Nedořekl. Zapotácel se, zdvihl ruce, zavřel oči a těžce se svalil na zem, kde zůstal nehybně ležet.

Kammamuri jediným skokem stál nad ním a vytrhl mu pistoli a jatagan. Přiskočil ke dveřím a poslouchal.

Bál se, že hluk způsobený pádem těla přivolá další stráž. Naštěstí na chodbě nebylo slyšet žádné kroky.

Svlékl strážce z krátkých kalhot, vojenského kabátce i pasu a do všeho se převlékl. Na hlavu si uvázal šátek, tak aby mu zakrýval velkou část čela, uchopil jatagan a za pas si zastrčil pistoli.

Nehlučně prošel chodbou, která byla prázdná a velmi temná, sešel po schodech a rychle prošel kolem strážného u vchodu.

„To jsi ty, Labuku? Kam jdeš?“

„Nadýchat se vzduchu,“ zamumlal s dlaní u úst.

„Vrať se brzy!“ zaslechl za sebou, ale neobrátil se.

Spěchal rychle pryč. Držel se u zdi domů a schovával se, kdykoliv se na konci uličky objevil někdo, kdo připomínal rádžovu hlídku. Chvilími se zastavil a pozorně naslouchal.

Od řeky k němu doléhaly hlasy dajackých a malajských člunařů, zpívajících monotónní písně. Od čínské čtvrti slyšel hrát flétny a drnkání kytar.

„Jsem zachráněný,“ zašeptal.

Vnořil se do stínů vysokých mangovníků, které pokrývaly návrší, k němuž dorazil. Obezřetně, aniž někoho zpozoroval, se dostal do blízkosti vojenské pevnosti.

Vylezl na vysoký strom, z jehož koruny měl přehled, kdo přichází nahoru a kdo schází dolů. Uvelebil se ve větvích a konečně si mohl aspoň trochu zdřímnout.

Probudilo ho slunce, které ozářilo město, řeku i okolní plantáže.

Ze své pozorovatelný spatřil v časném dopoledni vycházet z pevnosti dva Angličany. Spěchali dolů, do města. Jeden z nich měl na stejnokroji důstojnické nárameníky.

Co se děje? zalekl se Kammamuri.

Přitiskl se ke kmeni, aby ho nezpозorovali, a napjatě čekal.

Za hodinu nato oba Angličané znovu stoupali k pevnosti. Spolu s nimi další důstojník, doprovázející muže v bílém oděvu, který měl přes rameno zavěšenou brašnu, jakou nosívají lékaři.

Co se mohlo stát, uvažoval Kammamuri. Snad někdo v pevnosti neonemocněl? Pak ho napadlo, že uvnitř je i jeho pán, Tremal-Naik. Co když se mu něco přihodilo...

Čas se vlekl a Kammamuriho už bolelo od zdlouhavého čekání celé tělo.

K páté hodině se v zatáčce pěšiny objevil muž se slaměným kloboukem. Kammamuri ho okamžitě poznal.

„Pane Yanezi!“ zvolal a hbitě slezl ze stromu.

Portugalec spatřil Kammamuriho, přidal do kroku, a když k němu došel, vlačil ho do hustého křoví. Radostně ho objal. „Tisíc hromů, věděl jsem, že se ti podaří utéct.“

„Něco se stalo v pevnosti, pane Yanezi. Spěchali tam důstojníci s lékařem.“

„Kdys je viděl?“

„Už dopoledne.“

„To souhlasí. Tvůj pán aspoň donutil důstojníky k nějaké činnosti.“

„Můj pán?“

„Ano, můj milý.“

„Probůh, je snad nemocný?“

„Je mrtev.“

„Mrtev!“ vykřikl zoufale Kammamuri.

„Neděs se, příteli. Důstojníci se domnívají, že zemřel. Ale tvůj pán je živý.“

Kammamuri hleděl nechápavě na Portugalce.

„Dal jsem mu pilulky, které mu na třicet šest hodin utlumí život.“

„A jak ho zachráníme?“

„Dnes, pokud se nemýlím, ho pohřbí. My ho vykopeme a dopravíme do bezpečí.“

„Ale kde ho pohřbí?“

„Uvidíme. Až ho budou odnášet, přilepíme se jim na paty. A v noci Tremal-Naika vyhrabeme.“

„My dva?“

„Ty a Sandokan.“

„Musím ho tedy včas upozornit.“

„Jistě.“

„A vy s námi nepůjdete?“

„Ne.“

„A můžu vědět proč?“

„Rádža dnes večer pořádá ples na počest holandského vyslance. Jak jistě pochopíš, kdybych tam chyběl, vzbudím podezření.“

„Podívejte!“ zvolal náhle Kammamuri.

„Co je?“

„Z pevnosti vycházejí vojáci!“

„K čertu!“ Yanez rukama rozhrnul keře a podíval se k pevnostní bráně.

Dva angličtí námořníci nesli na ramenou prkno. Na něm leželo lidské tělo, pokryté plachtou. Za nimi šli další dva s rýči a lopatami. Průvod uzavíral strážce s puškou.

„Námořníci odnášejí vězně, kterého měli deportovat do Austrálie,“ ušklíbl se Yanez. „Kdyby tak tušili, že obživne!“

„Jdou s ním na hřbitov?“

„Kam jinam? Pustíme se za nimi lesem, ale opatrně.“

Opustili křoví a přeběhli do hustého lesa, který pokrýval téměř celý ostrov. Lezli přes vyvrácené kmeny a přeskakovali balvany, až se dostali na opačnou stranu pevnosti. Yanez se zastavil.

„Vidíš je?“

„Sestupují dolů,“ odpověděl Kammamuri, jehož loveckému oku nic neušlo.

Nosiči s mrtvým došli na malou mýtinku ohraničenou nízkým plotem. Na nevelkém prostranství se tyčily železné kříže, ale i dřevěné náhrobní desky.

„To je pevnostní hřbitov,“ řekl Portugalec.

„Ulevilo se mi, pane Yanezi. Báł jsem se, že mého ubohého pána hodí do řeky.“

„Také mě to napadlo. Jen aby na něj nenahrnuli příliš velký rov.“

Námořníci položili prkno na zem a shodili z těla plachtu.

„Je to Tremal-Naik, díky bohu,“ zašeptal Portugalec.

„Nemůže se můj pán udusit?“ strachoval se Kammamuri.

„Doufám, že ne. Jeho organismus je při částečném ochrnutí schopen přežít hezkých pár hodin téměř bez dýchání. Teď vezmi nohy na ramena a spěchej za Sandokanem. Ať s sebou sebere pár mužů. Čím dřív tu budou, tím dřív tvůj pán vstane z mrtvých. Místo jeho odpočinku, věřím, že ne věčného, najdete podle čerstvě rozryté zeminy.“

Yanez v pasti

Když se Portugalec vrátil do města, překvapil ho mimořádný ruch. V ulicích i uličkách se hemžili Číňané, Dajaci, Malajci i Javánci. Všichni mířili k rádžovu paláci. Nepochybně se dověděli o slavnosti, kterou večer pořádá jejich vládce. Spěchali tam, jisti, že se jako obvykle nejen dobře pobaví, i když jen z dálky, ale že se na ně dostane zdarma i trochu jídla a pití. Při těchto příležitostech býval rádža štědrý.

Sandokan bude moci projít městem téměř bez povšimnutí, uvažoval Yanez.

Rozrážel si cestu lokty a nezřídka i pěstmi, aby dorazil včas do paláce. Náměstí před rezidencí zářilo bezpočtem pochodní. Před vchodem stál řetěz ozbrojených rádžových strážů a udržoval v uctivé vzdálenosti rozjařený dav, zčásti už opilý. Naslouchal orchestru, který vyhrával na terase paláce. Někteří se pokoušeli podle jeho rytmu tancovat.

Stráže poznaly Yaneze a ihned ho pustily dovnitř. Vystoupil po schodech a vešel do svého pokoje, aby se umyl a trochu upravil.

Vykartáčoval si šaty, ale krátkou pistoli nechal v kapse. Poté zamířil k společenskému sálu. U vchodu se zastavil a překvapen nahlédl dovnitř. Nečekal, že uvidí něco takového v Sarawaku: sál nebyl veliký, ale rádža dal zařídit interiér s vkusem. Černé bronzové lampy visely ze stropu a šířily jasné světlo. Stěny zdobila pravá benátská zrcadla, vzácné orientální koberce pokrývaly podlahu. Na stolech stály velké vázy z čínského porcelánu s živými květy, které až opojně voněly vzduchem.

Pozvaných odhadl ne víc než padesát, ale kolik šatů a kolik rozdílných typů! Přítomni byli kromě Portugalce ještě čtyři Evropané, všichni v oblecích z bílé látky. Většinu hostů tvořili Číňané v hedvábných kimonech, několik Malajců, pět či šest dajackých náčelníků, víc nahých než oděných, zato ověšených stovkami náramků a náhrdelníků z tygřích zubů. Čínský orchestr sestával ze čtyř hu-

debníků, kteří hráli na nástroj podobný xylofonu, a dvaceti flétnistů. Všichni vyluzovali směsici jednotvárných tónů bez melodie, ale předháněli se co do hlasitosti.

Podivná slavnost, pomyslel si Yanez. Kdyby sem přišla některá z evropských dam, vsadil bych sto šterlinků proti penny, že by tento sál s jeho ďábelským orchestrem velice brzy opustila.

Vešel dovnitř a zamířil k rádžovi, který jediný měl na sobě černý smoking. Právě rozprávěl s tlustým Číňanem, bezpochyby jedním z nejdůležitějších obchodníků ve městě.

„Mylorde,“ zvolal rádža, když ho spatřil. „Už jsem se obával, že opět nepřijdete!“

„Omlouvám se, Výsosti. Prošel jsem se až k pevnosti a při návratu jsem se poněkud opozdil.“

„Byl jste snad při pohřbu onoho škrtiče, kterého jste chtěl vidět?“

„Ne, Výsosti. Smutné obřady se mi příliš nezamlouvají.“

„Doufám, že tato slavnost se vám bude líbit.“

„Ještě jsem se nestačil ani porozhlédnout.“

„Vyzvěte nějakou krasavici k tanci.“

„Při této hudbě tančit... to bych sotva dokázal, Výsosti.“

„Souhlasím,“ zasmál se rádža.

V tom okamžiku se u vchodu ozval zlostný výkřik.

Rádža se prudce otočil. Stejně tak i Yanez. Stačil zahlédnout muže v bílém, s šedivými vousy, který se rychle obrátil a zmizel.

„Co se děje?“ zeptal se rádža. „Počkejte na mě zde, mylorde.“

Yanez neodpověděl, ani se nepohnul. Ten hlas neslyšel poprvé v životě. Strnul a zbledl. Že by došlo ke katastrofě zrovna teď, kdy se všechno tak úspěšně rozvíjí?

Vsunul ruku do kapsy kalhot a nahmátl pistoli, rozhodnut prostřílet se ven, bude-li to třeba.

Rádža se po chvíli vrátil. Yanez okamžitě viděl, že se netváří přátelsky. „Nuže, Výsosti?“ zeptal se, předstíraje s velkým úsilím klid. „Co se stalo?“

„Nic zvláštního,“ odpověděl rádža odměřeně.

„Ale ten výkřik?“

„Jednomu z hostů se udělalo při vstupu do sálu nevolno.“

„Jak nevolno?“

„Přepadla ho náhlá slabost. Patrně nesnáší vůni tolika květin ve vázách,“ dodal James Brooke, avšak v jeho hlase zazněl ironický podtón. „Teď mě omluvte.“

Už neoslovil Portugalce – mylorde.

Poodešel a dal se do hovoru s jedním z pozvaných. Yanez ho sledoval se vzrůstajícím neklidem. Rozhodl se opustit nenápadně sál a rádžův palác.

Předstíral, že jde ke skupině Malajců. Tam se zastavil a pozoroval rádžu. I ten jako by ho hledal pohledem. Yanez se stačil přesunout za stůl s velkými květinovými vázami, kde ho rádža nemohl vidět. Pak zamířil podél stěny k východu.

Stál tam jeden z rádžových sluhů.

„Kdo to tady vykřikl?“ zeptal se ho.

„Jeden z rádžových přátel,“ odpověděl Ind.

„Jak se jmenuje?“

„Neznám jeho jméno.“

„Kde je teď?“

„V rádžové pracovně.“

„Udělal se mu nevolno?“

„Nevím.“

„Můžu se na něj podívat?“

„Ne. Před dveře pracovny postavil rádža stráž, která nesmí nikoho pustit dovnitř.“

„Ten muž je Angličan?“

„Ano.“

„Je dlouho v Sarawaku?“

Sluha chvíli přemýšlel a škrábal se na čele. „Myslím, že od toho boje v ústí řeky, kdy jsme porazili piráty Malajského tygra.“

„Je to Tygrův nepřítel?“

„Ano, hledá ho v lesích. Rádža mu přidělil několik Dajaků, našich nejlepších pátračů.“

„Díky, příteli.“ Yanez mu strčil do dlaně rupii.

Vyšel na chodbu a zamířil spěšně ke svému pokoji.

Hned jak vešel dovnitř, zamkl dveře. Našel všechny své věci včetně pistolí a křisu s otráveným hrotem. Otevřel okno a vyklonil se ven.

Rezidenci obklopoval řetěz strážů s puškami. Za nimi se tlačil dav lidí, tančících a divoce povykujících. Viděl, že oknem neuteče. A přitom mu hrozí bezprostřední nebezpečí. Protože ten vousatý Angličan ho poznal. Není to určitě nikdo jiný než lord Guillonk, strýc nebohé Marianny. Proto tak zlostně vykřikl. Nelze se mu divit, když spatřil nečekaně v rádzově salonu nejbližšího Tygrova přítele.

Yanez si vzpomněl, že Sambigliong řekl, že ho viděl v čele skupiny Dajaků v lese. Je to on, kdo přísahal, že dopadne a oběsí na jedné šibenici Sandokana i s ním, s Yanezem. A teď mě má na dosah ruky, uvědomil si Portugalec.

V tom okamžiku někdo zaklepal na dveře.

Zdvihl pistole a vykřikl: „Kdo je?“

„James Brooke.“

„Sám?“

„Sám a beze zbraní.“

Yanez odemkl.

„Vejděte,“ řekl a zastrčil pistole za pas. Zkřížil paže na hrudi a klidně, se zdviženou hlavou očekával děj věcí příštích.

Lord James Guillonk

Rádža vešel. Byl skutečně sám a beze zbraní, stále v černém smokingu. Mírně se chvěl, nikoli strachem, ale vztekem. Jeho chladné oči probodávaly Yaneze jako dvě dýky. Vládce Sarawaku a úhlavní nepřítel pirátů připomínal v tomto okamžiku ztělesněnou zlobu. A také uraženou ješitnost. Dal se obelstít pirátem, jehož ještě před hodinou oslovoval titulem.

Chvíli stál nehybně na prahu dveří.

„Pane,“ řekl tvrdě.

„Výsosti,“ opáčil Yanez stejným tónem.

„Jestli se nemýlím, pochopil jste smysl mé návštěvy.“

„Pravděpodobně ano, Výsosti.“

Rádža vstoupil a usedl na židli, Yanez se lehce opřel o stůl.

„Pane,“ pokračoval rádža, „víte, jak se mi říká v Sarawaku?“

„James Brooke.“

„Také mě nazývají jinak – kat pirátů.“

Portugalec se s úsměvem uklonil: „Mé jméno je Yanez. Jsem pirát.“

„Teď, když jste byl nucen odložit masku skotského šlechtice, mluvmе otevřeně.“

„Prosím, začněte.“

„Jestliže přistanu na Mompracemu...“

„To se vám sotva podaří!“

„Nechte mě dokončit, pane. Jestliže já, opakuji, přistanu na Mompracemu a požádám o pohostinství Malajského tygra nebo jeho zástupce a oni se pak dovědí, že jsem jejich úhlavním nepřítelem, co se mnou udělají?“

„K ďasu! Kdyby se jednalo o Jamese Brooka, Malajský tygr a já, jeho zástupce, bychom neváhali hodit mu provaz kolem krku.“

„Nuže tedy, pane Yanezi de Gomero...“

„Kdo vám řekl, že jsem de Gomera?“

„Před chvílí jsem byl informován, že skutečně pocházíte ze šlechtického rodu, ovšem portugalského. Tím víc jsem udiven, že jste se dal na pirátské řemeslo. Avšak vraťme se k věci. To, co byste provedli se mnou v Mompracemu, stane se teď s vámi v Sarawaku. Budete oběšen. Ale to potěšení přenechám někomu, kdo má na to větší právo.“

„Vy mi vyhrožujete?“ zasmál se Yanez.

„Nikoliv, pane.“

Dveře se otevřely. Stál v nich muž vysoké postavy, ještě statný, s obličejem opáleným tropickým sluncem, který zdobily bílé kníry.

„Poznáváte mě, Yanezi de Gomero?“ zeptal se hromovým hlasem.

„Ano, lorde Guillonku,“ odpověděl klidně Portugalec.

„Vnitřní hlas mi říkal, že jednoho dne najdu únosce mé neteře Marianny.“

„Řekl jste únosce? Lady Marianna nebyla unesena proti své vůli. Milovala Malajského tygra, neodmítala ho.“

„Málo mi záleží na tom, zda milovala či nenáviděla piráta. Byla unesena lordu Jamesi Guillonkovi, svému strýci, a to mi stačí. Yanezi de Gomero, hledal jsem vás řadu let. Víte proč?“

„Opravdu nevím.“

„Abych se vám pomstil.“

„Už jsem vám řekl, že lady Marianna nebyla unesena. Za co se tedy chcete mstít?“

„Za zlo, které jste mi způsobili. Přípravili jste mě o jedinou příbuznou, která mi zůstala. Povězte mi, kde je má neteř? Je pravda, že zemřela?“

„Vaše neteř, Sandokanova manželka, odpočívá na hřbitově v Batávii.“

„Hanebnost únosců ji zabila!“ vykřikl Guillonk nenávistně.

„Ne, zemřela na cholera. A jestliže to nevíte, Sandokan, ten vámi obávaný Malajský tygr, denně na Mariannu vzpomíná a bude ji dlouhé roky oplakávat.“

„Kde je Sandokan?“ zeptal se lord poněkud mírnějším hlasem. „Nalézá se v bezpečném úkrytu na území Jeho Výsosti, rádži ze Sarawaku.“

„Co zde pohledává?“

„Přišel zachránit muže nevinně odsouzeného, který miluje vaši příbuznou, Adu Corishantovou!“

„Co to říkáš?“

„Kdo je ten odsouzenec?“ rádža vyskočil ze židle a přistoupil k Yanezovi.

„To nemohu říct.“

„Lorde Guillonku,“ zvolal rádža, „máte nějakou příbuznou jménem Corishantová?“

„Matka má neteře Marianny měla bratra, který se jmenoval Harry Corishant.“

„Kde je teď?“ chtěl vědět James Brooke.

„Slouží v Indii jako kapitán anglického vojska.“

„Měl dceru, která se jmenovala Ada?“

„Ano, ale unesla ji sekta škrtičů a už o ní víc neslyšel.“

„Kapitán Corishant je mrtev. Padl v boji proti těm, kdo unesli jeho dceru. Nebohá Ada žije, avšak otcova smrt a nevinné odsouzení muže, kterého milovala, ji téměř připravily o rozum.“

„Lžeš,“ vybuchl lord Guillonk.

Portugalec zdvihl hlavu a podíval se mu do očí. „Když budu přísahat na svou čest, že to, co jsem řekl, je pravda, uvěříte mi?“

„Piráta nemá čest!“

Yanez zbledl a jeho ruka popadla pistoli.

„Kdybych před sebou neměl strýce zemřelé lady Marianny, dopustil bych se v tuto chvíli vraždy. Je to už počtvrté, co jsem vám daroval život, nezapomeňte na to, lorde Guillonku.“

„Nuže dobrá, mluvte. Snad uvěřím vašim slovům.“

„Opakuji, co jsem vám řekl před chvílí. Malajský tygr je zde, aby zachránil nespravedlivě odsouzeného člověka, který miluje vaši příbuznou, Adu Corishantovou.“

„Chci vědět, kde je Ada!“

„Pod ochranou Malajského tygra. Kde, to vám nemohu říct.“

„Proč?“

„Protože byste byli schopni napadnout Sandokana, zajmout ho nebo zabít. Slibte mi, že ho necháte volně odjet na jeho ostrov, a já vám umožním setkání s Adou.“

„Takový slib ode mne nikdy nedostanete,“ zasáhl do hovoru rádža. „Je načase, aby Malajský tygr zhynul navždy a přestal ohrožovat tato moře, která po dlouhá léta zaplavoval krví.“

„Ani já takový slib nedám,“ přidal se lord Guillonk. „Pět let čekám na pomstu!“

„Nuže, pánové, dejte mě zbičovat, mučte mě, z úst Yaneze de Gomery už nevyjde ani slovo.“

„Naposled se vás ptám,“ zvýšil rádža hlas, „odmítáte promluvit?“

„Ano,“ prohlásil Yanez neochvějně.

„Nuže dobrá, pane. Já, James Brooke, rádža ze Sarawaku, vás zatýkám!“

Při těchto slovech vtrhli jako na znamení do místnosti strážci, připraveni za dveřmi. Přiskočili k Portugalci. Nadlidskou silou je povalil, ale vyrazili mu pistoli z ruky. Po krátkém zápase ho svázali a do úst mu nacpali roubík.

„Mám ho zabít?“ zeptal se jejich velitel a vytáhl kris. „Ještě ne,“ řekl rádža. „Tento muž nám musí nejdříve sdělit pár informací.“

„Bude mluvit?“ zapochyboval lord Guillonk.

„Postarám se o to,“ ušklíbl se Brooke.

Na jeho pokyn jeden z Indů odběhl. Za okamžik se vrátil s šálkem plným nazelenalé tekutiny.

„Nápoj pravdy,“ vysvětlil Guillonkovi rádža.

„Co způsobí?“

„Donutí piráta mluvit.“

„Pochybuj, rádžo Brooke.“

„Uvidíte. Trochu opia a pár kapek youmy už přimělo leckterého z mých zajatců k řeči o tom, co se snažili zamčít.“

Indové na rádžův příkaz vyňali Yanezovi roubík, násilím mu otevřeli ústa a vlili nápoj do hrdla.

Pak mu znovu dali roubík, aby svým křikem nevyděsil společnost, která v nedalekém sále tančila a popíjela.

Po deseti minutách se Yanezův obličej, bledý zlostí, zcela zklidnil. „Teď se začne smát,“ řekl rádža.

Jeden z Indů vyňal Yanezovi roubík. Podivná věc! Portugalec se začal zmítat tak prudkým smíchem, že to vypadalo, jako by se zbláznil.

„Ten pirát zešlel,“ kroutil hlavou lord Guillonk.

„Není šílený. Nápoj ho nutí v první chvíli k smíchu, pak začne mluvit.“

„Hlavně aby prozradil, kde je Malajský tygr.“

„Příteli Yanezi,“ řekl rádža vlídně, „pověz nám něco o Malajském tygrovi.“ Pokynul strážcům, aby zajatce rozvázali.

„Kdo tu mluví o Tygrovi?“ zamumlal Portugalec. „Tygr, ach...! Malajský tygr... Kdo by ho neznal? Ty, tak starý, ho neznáš?... Neznáš Tygra, neporazitelného Tygra...“

„Je snad tady?“ pokračoval ve výslechu rádža.

„Ano, je tady, právě tady. A ten hlupák Brooke to neví, chachá...“

„Piráta vás uráží, Výsosti,“ poznamenal Guillonk.

„Co na tom?“ Rádža pokrčil rameny. „Uráží, ale vydá nám vůdce pirátů z Mompracemu. Pověz mi, Yanezi, kde se ukrývá tvůj věrný přítel Sandokan?“

„Ty to nevíš? Chachá... On neví, kde je Sandokan! Je tady, přímo tady.“

„Ale kde, v kterém místě?“

„Kde? Je... je...“

Zarazil se. Patrně mu v této chvíli proletěl mozkiem výstražný záblesk. „Proč mlčíš? Ty opravdu nevíš, kde je?“

Yanez znovu propukl v smích.

„Jistě že to vím. V Sarawaku.“

„Nemluvíš pravdu, Yanezi.“

„Proč bych lhal? Nikdo to neví líp než já... Abych nevěděl, kde je Sandokan... Chachá! Ty jsi šílený!“

„Tak kde je?“ naléhal rádža.

„V Sarawaku, už jsem ti řekl... Ano, právě teď přišel vykopat mrtvého, který obživne. A my se budeme smát, moc smát, jak jsme napálili hlupáka rádžu, chachá!“

Brooke a Guillonk na sebe překvapeně pohlédli.

„Mrtvý, který obživne?“ vykřikl rádža. „Kdo je ten mrtvý?“

„Hlupáku, ty nevíš?... Tremal-Naik, kterého jsi věznil v pevnosti.“

„Teď už tomu rozumím. Pokračuj, Yanezi! Kdy vykopete toho mrtvého?“

„Ještě dnes v noci... a zítra se budeme smát!“

„Kdo ho vykope z hrobu?“

„Přece Sandokan, můj nejlepší přítel... Tremal-Naik obživne a bude šťastný, och, jak bude šťastný! Obejme svou Adu...“

„To stačí,“ rozhodl rádža. „Teď už víme, co dělat.“ Nakázal strážcům, aby nespustili zajatce z očí.

Opustili místnost a odešli do pracovny, kde na ně čekal mladý Ind, velitel stráží.

„Káliothe, kolik mužů máš v pohotovosti mimo těch, co teď stojí venku a udržují před palácem pořádek?“

„Dvacet,“ odpověděl kapitán.

„Ať jsou okamžitě připraveni k odchodu.“

„Ke dveřím Yanezova pokoje postav dva strážné navíc a řekni jim, ať ho zabijí jako psa, pokusí-li se o útěk.“

Ind pozdravil a spěchal vyplnit rozkazy.

„Půjdete s námi?“ zeptal se rádža Guillonka.

„Není třeba, Výsosti. Vlastnoručně hodím Malajskému tygrovi na krk oprátku, až ho přivedete.“

„Přesto, že je to vlastně váš příbuzný?“

„Neuznávám ho jako příbuzného.“

„Osud je právě příznivý. Malajští piráti ztratí navždy své dva velitele,“ usmál se spokojeně James Brooke.

Na hřbitově

Sandokan, který byl dvě hodiny po pohřbení Tremal-Naika o všem informován rychlým Kammamurim, spěchal k městu s tlupou ozbrojených pirátů připravených k boji na život a na smrt.

Noc byla jasná. Hvězdy svítily na tropické obloze jako diamanty a po nebi plula načervenalá luna, podobná velkému lampionu. Všude panoval klid, jen občas zavál svěží větrík od moře a zašvelil listovím stromů.

Sandokan s karabinou na rameni, oči otevřené a uši napjaté, aby zachytily sebemenší pohyb a zvuk, které by mohly prozradit přítomnost nepřítele, kráčel první, v patách za ním Kammamuri.

Piráti se pohybovali tiše a velmi opatrně, prsty na spouštích pistolí, připraveni zahájit palbu, kdyby vyvstalo náhlé nebezpečí.

V době, kdy začínal ples u rádži, dorazili na kraj Sarawaku.

Na východě se leskla jako velká stříbrná stuha řeka, na jejíchž březích se bělaly domy.

Ostrý Sandokanův zrak mezi nimi rozeznal větší stavbu.

„To je rádžovo sídlo, Kammamuri?“ zeptal se.

„Ano, v celém paláci jsou osvětlená okna. Je tam velká slavnost, pokud vím.“

„Tím lépe, James Brooke je určitě zaměstnán společenskými povinnostmi a netuší, že jsme ve městě.“

„Sarawak raději obejdeme, Tygře, jistota je jistota,“ navrhl Kammamuri.

„Jdi v čele a veď nás na hřbitov.“

„Měli bychom jít rozptýleně, jeden za druhým na dohled. V houfu vzbudíme pozornost.“

„Dobrá.“

Skupina vyšla podle jeho rady v dlouhém zástupu. Z města doléhal zpěv a křik davu veselícího se před rádžovým palácem.

Záhy se přiblížili k návrší, na němž se vypínala vojenská pevnost.

Kammamuri věděl, že kolem ní stojí v noci stráž. Proto vedl piráty v bezpečné vzdálenosti, aby na některou z nich nenarazili. Konečně zdvihl ruku na znamení, aby se zastavili.

„Jsme kousek od hřbitova,“ hlásil Sandokanovi.

„Kde je?“

„Podívej se tam, na tu mýtinu.“

Sandokan se zadíval určeným směrem a spatřil ohradu. Měsíc ozařoval rovy pohřbených muslimů a železné kříže na hrobech Evropanů. Všude bylo naprosté ticho.

Sandokan tiše hvízdal a piráti se ihned seběhli a obklopili ho.

„Dávejte pozor, tygřici z Mompracemu. Možná že se nic nepříhodí, ale musíme být opatrní. James Brooke je lstivý a podezřívavý. Dal by své království za to, aby nás zničil!“

„To víme,“ přitakali piráti.

„Zachováme se podle toho. Sambigliong vezme osm mužů a rozmístí je na vzdálenost půl míle od hřbitova. Při prvním podezřelém pohybu pošlete spojku, aby mě varovala.“

„Rozumím, Tygře,“ odpověděl Sambigliong.

„Ty, Tanauduriame, rozestavíš druhý řetěz hlídek kolem hřbitova, na pět set kroků od nás. Také ty mě upozorníš, kdyby hrozilo nějaké nebezpečí.“

„Ano, kapitáne.“

„A ty Aier-Duku, půjdeš se čtyřmi muži do půlky návrší směrem k pevnosti a budete dávat pozor. Kdyby se odtamtud kdokoliv blížil, dáš mi včas vědět.“

„Jsem připraven, Malajský tygře.“

„Rozejděte se. Pro každý případ – na můj hvízd se vrátíme všichni ke hřbitovu.“

Tři skupiny se odebraly do různých stran. Zbývající piráti vstoupili s Malajským tygrem a Kammamurim na hřbitov.

„Víš přesně, kde je pochován?“ zeptal se Sandokan Kammamuriho.

„Uprostřed hřbitova, Tygře.“

„Hodně hluboko?“

„Nevím. Já a kapitán Yanez jsme se skrývali dost daleko od plotu, když ho námořníci pohřbívali. Najdeme ho živého?“

„Živého ano, ale neotevře oči dřív než zítra po poledni.“

„Kam půjdeme, až ho dostaneme ze země?“

„Vrátíme se do lesů a počkáme na Yaneze.“

„A pak?“

„Co nejdřív odplujeme, i s Adou.“

„Vždyť nemáme loď, Tygře.“

„Nějakou si opatříme. Máme dost peněz, abychom si koupili pořádnou plachtnici.“

Zaměřili ke středu hřbitova a zastavili se před čerstvě zasypaným hrobem.

„Musí to být zde,“ povzdechl Kammamuri. „Ubohý pán!“

„Dejte se do práce,“ vyzval tygříky Sandokan. Kammamuri a ostatní piráti se pustili do odhrabávání země.

„Byl v rakvi?“

„V plachtě, Tygře.“

Opatrně odhrabávali hlínu, až se dostali do hloubky dvou stop.

„Nahmatal jsem plachtu,“ hlásil jeden z pirátů.

„Výborně. Pospěšte si, ať ho vytáhneme co nejdřív,“ řekl Sandokan a nahlédl do vyhrabané jámy.

Po chvíli se objevila plachta, do níž byl Tremal-Naik zabalený. „Zkuste ho zdvihnout, ale opatrně,“ nabádal Malajský tygr.

Napjali síly a táhli, až zcela vyprostili pochované tělo.

„Můj pane,“ zvolal radostně Kammamuri.

„Položte ho sem vedle mě.“ Sandokan se shýbl, uchopil kris a opatrně rozřízl provaz, jímž byla plachta ovázána.

Tremal-Naik vypadal jako mrtvý. Svaly měl ztuhlé, pleť vypadala našedle, oči byly zavřené. V pootevřených ústech se lesklo trochu slin, ale nikoli zaschlých.

„Můj pane!“ Kammamuri se naklonil nad nehybné tělo. „Je opravdu jisté, že není mrtvý?“

„Zaručuji ti to,“ řekl Sandokan.

Kammamuri položil dlaň na Tremal-Naikovu hrud'

„Jeho srdce nebije,“ vykřikl s hrůzou.

„Není mrtvý, věř mi,“ ujistil ho znovu Sandokan.

„Nemůžete ho oživit teď?“

„To není možné.“

Vtom se za hřbitovním plotem ozval dupot. Někdo běžel a ne-
dbal opatrnosti.

Sandokan, klečící vedle Tremal-Naika, vyskočil. Přes plot vnikl
na hřbitov pirát. V pravé ruce držel jatagan, jehož čepel se leskla
v měsíčním světle.

„Ty, Sambigliongu?“ zvolal překvapeně Malajský tygr.

„Sandokane!“ vykřikl udýchaný pirát. „Za chvíli budeme přepa-
deni!“ Malajský tygr zaklel a sevřel rukojeť krisu. Kammamuri se
vrhl k Tremal-Naikovi, jako by ho chtěl ochránit vlastním tělem.

„Od města se blíží oddíl rádžových vojáků,“ sděloval rozčileně
Sambigliong.

„Kolik jich je?“

„Aspoň šedesát.“

„A míří sem?“

„Ano, Tygře.“

„Co se mohlo stát?... A Yanez?... Hromy a blesky! Že by ho od-
halili?“

„Co budeme dělat?“ naléhal Sambigliong.

„Musíme především svolat všechny naše lidi.“ Sandokan ostře,
dlouze hvízdal. Zanedlouho se přirýtili piráti, rozestaveni před hřbi-
tovem.

„Jde na nás šedesát ozbrojených vojáků,“ obrátil se k nim Sando-
kan, „ale strach nám nenažene ani stovka těch rádžových psů.“

„Dej rozkaz,“ vykřikl Sambigliong a zamával jataganem. „Vrh-
neme se na ně, i kdyby jich bylo dvě stě!“

„Pro tuto chvíli mám jiný plán. Poslouchejte mě.“

„Mluv, Malajský tygře!“

„Ty, Sambigliongu, se skryješ se svými muži tam za stromy.
Tanauduriam a jeho skupina zaujme postavení pod stromy na opač-

né straně. Musíme vojáky sevřít do kleští. Aier-Duk zůstane se třemi muži uprostřed hřbitova.“

„Ano, Tygře.“

„Budeš předstírat, že vykopáváte hrob. Vojáci se k vám bez obav přiblíží. Kammamuri, ty ještě s někým odnese Tremal-Naika k plotu. Skryju se tam s vámi. Ve vhodném okamžiku dám signál k útoku.“

„Jaký signál?“ zeptal se Sambigliong.

„Výstřel z pušky. Po tomto znamení zahájíte palbu na nepřítele, pak ho napadnete jatagany. Při střelbě mírte přesně, ať nezasáhnete Aier-Duka a jeho tři tygříky, kteří budou sloužit jako návnada.“

Piráti rychle zaujali vymezená místa. Bylo načase. Rojnice indických vojáků se blížila. Před ní kráčel Evropan oblečený v důstojnické uniformě. Postupovali ostražitě, s puškami připravenými ke zteči.

„Kammamuri,“ zašeptal Sandokan, „vidíš toho bělocha, který je vede?“

„Ano, má na sobě stejnokroj anglického námořního důstojníka.“

„Nevíš, kdo to je?“

„Vsadil bych se, že je to sám rádža Brooke!“ přemáhal vzrušení Kammamuri.

„Cože? On si dovolil vyzvat mě osobně k boji! Rádžo Brooku! Prvním výstřelem tě skolím!“

„Nedělejte to!“

Malajský tygr se obrátil ke Kammurimu. „Kdo mi v tom zabrání?“ zeptal se zlostně.

„Obávám se, že kapitán Yanez padl do rádžova zajetí. Co když někdo odhalil vašeho přítele jako piráta?“

„Na to jsem nepomyslel.“

„Nebylo by lepší zmocnit se rádži a zajmout ho jako rukojmí?“

„Rozumím ti. A vyměnit ho za Yaneze.“

„Ano, Tygře.“

„Máš pravdu, Kammamuri, mělo mě to napadnout.“

„Živý Yanez má pro nás nesrovnatelně větší cenu než mrtvý rádža.“

„Ano. Tuším, že Yanez je opravdu zajat. Cítím to.“

„Komu svěříte, aby se ho zmocnil?“

„Uděláme to my dva. Teď tiše a čekej na signál.“

Vojáci došli na dohled hřbitova. Aier-Duk se svými druhy klidně vykopával hrob. Indové se vrhli k zemi a plazili se vpřed.

„Ještě deset kroků,“ říkal si Sandokan a připravoval si karabinu.

Indové se na rádžův pokyn náhle zastavili a rozhlíželi se kolem. Zcela jistě se obávali nějakého nebezpečí. Přeskupili se plížením do půlkruhu a znovu, mnohem opatrněji, pokračovali vpřed.

Sandokan se vztyčil. Namířil karabinu a stiskl kohoutek. Rána zaburácela hlubokým tichem hřbitova a jako ozvěna se vrátila. Jeden z rádžových vojáků zůstal ležet s kulkou uprostřed čela.

Boj na hřbitově

Vzápětí se ozval pokřik pirátů, stále skrytých za stromy.

Z keřů padaly výstřely s bleskovou rychlostí. Kosily vojáky, dřív než mohli použít zbraně.

„Kupředu, tygřící!“ zařval Malajský tygr a rozběhl se, následován Kammamurim a dalšími spolubojovníky.

„Vrhňte se na ty psy!“

Sambigliong a Tanauduriam se vyřítili z křoví a divoce mávali jatagany. Za nimi jejich muži.

„Ať žije Malajský tygr!“

„Ať žije Sandokan! Ať žije Mompracem!“

Překvapení Indové oněměli hrůzou. Shlukli se k sobě a stříleli z pušek jen nahodile a bez míření.

„Za mnou, tygřící!“ křičel Tygr.

Piráti povzbuzováni svým náčelníkem se zuřivě vrhali proti nepřátelům a sekali jatagany každého, kdo se jim vzepřel.

Indové se semkli do kruhové obrany. Malajský tygr ji však rozrazil jako ocelovým klínem. Desítka pirátů ho následovala. Indové, kteří ztráceli naději na vítězství, se jeden po druhém pokoušeli hledat záchranu v rychlém útěku.

Část jich však setrvala a uprostřed nich James Brooke.

Sandokan se rozhodl rozprášit rádžovu osobní ochranu a zmocnit se úhlavního nepřítele pirátů – živého.

Kammamuri, Aier-Duk a Tanauduriam postupovali po jeho boku, zatímco Sambigliong se pustil za prchajícími, aby jim znemožnil vzpamatovat se a znovu zaútočit.

„Vzdej se, Jamesi Brooku,“ zahřměl Malajský tygr.

Rádža odpověděl výstřelem z pistole. Kulka prolétla Sandokanovi těsně nad hlavou.

Kammamuri s Tanauduriamem se vrhli na rádžu a vytrhli mu pistoli z ruky.

„Vzdávám se,“ hlesl James Brooke. Pochopil, že odpor je zbytečný.

Sandokan před něho skočil a napřáhl jatagan.

„Jamesi Brooku, jsi mým zajatcem!“

Rádža pohlédl do tváře náčelníka pirátů, kterého dosud nikdy neviděl. „Kdo jsi?“ zeptal se přiškrceným hlasem.

„Sandokan zvaný Malajský tygr!“

„Nuže, co žádáš od Jamese Brooka?“

„Především odpověď na jednu otázku.“

Ironický úsměv přelétl rádžovými rty. „Myslíš, že odpovím?“

„Ano, i kdybych tě měl k tomu donutit, Jamesi Brooku. Víš, že tě nenávidím tak, jak umí nenávidět Malajský tygr. Příliš zla jsi způsobil pirátům a mohl bych pomstít ty, které jsi bez milosti povraždil.“

„Měl jsem na to právo!“

„Také já jsem měl právo zabít bílé muže, kteří mi zasadili ránu přímo do srdce. Ale nechme řeči. Odpověz mi! Co jsi udělal s Yanezem?“

„Tolik tě zajímá to individuum?“

„Dost urážek, Jamesi Brooku. Yanez je můj přítel!“

„Dal jsem se jím oklamat a přijal ho do svého domu, taky jako přítele.“

„Teď je v tvém zajetí, že?“

„Ano.“

„Obával jsem se toho. Kdy se to stalo?“

„Před několika hodinami.“

„Kdo ho prozradil? Některý z tvých špiclů?“

„Jsi příliš zvědavý, piráte.“

„Takže mi neodpovíš?“

„Ale ano a docela rád.“

Rádža pohlédl Sandokanovi do očí.

„Znáš lorda Guillonka?“

Sandokan se při vyslovení toho jména zachvěl.

„Znám.“

„Pokud se nemýlím, lord Guillonk se stal tvým příbuzným.“

Sandokan neodpověděl.

„Lord Guillonk poznal Yaneze a dal ho zatknout.“

„On!“ vykřikl Sandokan. „Zase on!... Kde je teď Yanez?“

„V mém paláci, pevně spoutaný a dobře hlídaný.“

„Co s ním bude?“

„Nevím, ještě o tom budu přemýšlet.“

„Budeš o tom přemýšlet?“ ušklíbl se Malajský tygr. „Pak přemýšlej, Jamesi Brooku, o tom, že jsi teď v mých rukou! Zítra ráno už nemusíš být rádžou ze Sarawaku!“

James Brooke, ačkoliv byl mimořádně odvážný muž, při těchto slovech zbledl. „Chceš mě zabít?“

„Jestliže nepřistoupíš na výměnu, udělám to,“ řekl chladně Sandokan.

„Na jakou výměnu?“

„Vaši muži nám vrátí Yaneze a já ti dám svobodu.“

„Tolik stojíš o toho muže?“

„Nesmírně.“

„Proč?“

„Protože mě vždycky miloval, jako bych byl jeho bratr. Přijímáš nabídku?“

„Přijímám,“ řekl rádža po chvíli.

„Musíme tě spoutat a dát ti roubík do úst.“

„Proč?“

„Vojáci by se sem mohli vrátit s posilou a znovu na nás zaútočit.“

„Chceš mě odvést pryč?“

„Na bezpečné místo.“

„Jak myslíš.“

Sandokan pokynul Kammamurimu. Okamžitě se objevilo několik silných pirátů, kteří nesli nosítka z větví. První byla volná, na druhých ležel Tremal-Naik a na dalších dvou vážně zranění Dajakové ze Sambigliongovy skupiny.

„Spoutejte rádžu a dejte mu roubík,“ nařídil Sandokan.

„Rozkaz, kapitáne.“

Rádža se nebránil. Spoután pevnými provazy a s hedvábným šátkem v ústech se nechal položit na nosítka.

„Kam teď, kapitáne?“ zeptal se Kammamuri.

„Do tábora,“ odpověděl Sandokan. Tříkrát zapískal. Piráti, kteří pronásledovali Indy, se rychle vrátili zpět i se Sambigliongem a Aier-Dukem.

Sandokan dal spočítat mužstvo. Jedenáct mužů chybělo.

„Jsou mrtví,“ hlásil Tanauduriam.

Vydali se na pochod. Obešli z dálky město a vstoupili do lesů. Deset mužů, vedených Sambigliongem a Tanauduriamem, klestilo cestu, karabiny však měli stále po ruce, aby mohli pohotově odrazit nenadálý útok. Následoval průvod s nosítky, na nichž leželi ranění, dále s rádžou a s Tremal-Naikem. Aier-Duk se svými lidmi průvod uzavíral.

Postupovali ostrým tempem. V pět hodin ráno, aniž by potkali jediného rádžova vojáka, došli do táborového ležení, opevněného narychlo vybudovanými valy.

Sandokan poručil okolí tábora pečlivě prozkoumat a postavit stráž, aby nebyli nečekaně napadeni oddíly ze Sarawaku. Pak nechal rozvázat rádžu, jenž se během cesty choval naprosto klidně, a vyzval ho:

„Jamesi Brooku, chtěl bych, abys napsal dopis.“

Podal mu list papíru a tužku.

„Co mám napsat?“

„Že jsi zajatcem Malajského tygra a že je nutné pro tvoji záchranu okamžitě propustit Yaneze.“

Rádža vzal papír a začal psát.

„Okamžik,“ řekl Sandokan.

„Ještě něco?“ Angličan povytáhl obočí.

„Připiš, že nevrátí-li se Yanez do čtyř hodin, budeš oběšen v lese na nejvyšším stromě.“

James Brooke přikývl.

„Na konec dopisu připoj výstrahu.“

„Jakou?“

„Ať se tě nepokoušejí vysvobodit násilím, protože v tom případě budeš zastřelen a ostatní s tebou. Pušek a nábojů máme dost.“

„Zdá se, že bys mě nejráději viděl mrtvého,“ prohodil rádža ironicky. „To nepopírám, Jamesi Brooku,“ odpověděl Sandokan a upřel na něho nenávislný pohled.

Rádža dopsal a podal psaní Sandokanovi.

„Dobrá,“ přikývl Tygr, když si dopis přečetl. „Sambigliongu!“
Objevil se pirát.

„Doneseš tento písemný vzkaz do Sarawaku. Předáš ho pouze lordu Jamesi Guillonkovi. Nikomu jinému.“

„Mám si vzít zbraně?“

„Nech je tady a vrať se brzy.“

„Poběžím jako vítr, kapitáne.“

Sambigliong ukryl dopis za pas, odložil jatagan a kris a vyrazil na cestu. „Aier-Duku,“ zavolal Sandokan dalšího piráta, který stál opodál, a přikázal mu, „pozorně hlídej zajatce. Má pro mě cenu zlata.“

„Spolehněte se, kapitáne.“

Sandokan vzal svou karabinu, zavolal Kammamuriho, sedícího u Tremal-Naika, který se stále ještě neprobral k životu, a opustili tábor. Zamířili k lesní výšině, vzdálené na půli cesty k městu, odkud bylo možné dohlédnout na Sarawak.

„Myslíte, že propustí kapitána Yaneze?“ zeptal se Kammamuri.
„Určitě.“

„Jste si tím jist?“

„Naprosto. Rádža má pro ně stejnou cenu jako Yanez pro nás.“

„Musíme být stále ve střehu, kapitáne. Rádžovi zvědové se dokážou prosmýknout lesem jako hadi, bez nejmenšího hluku.“

„Neboj se, Kammamuri. Moji piráti nejsou o nic horší stopaři než rádžovi Indové. Zjistí a vypátrají nepřitele dřív, než se k našemu táboru přiblíží.“

„Až bude rádža volný, bude nás pronásledovat.“

„O tom nepochybuj. Jakmile se vrátí do Sarawaku, shromáždí všechny vojáky, které má, a vrhne se na náš tábor. Teď už ví, kde naše ležení je.“

„Takže nás čeká další bitva.“

„Ne, protože zmizíme dřív, než sem dorazí.“

„Kam?“

„Do zátoky, kde jsem ukryl Adu Corishantovou.“

„Chcete tam zůstat?“

„Ne. Obstaráme loď a navždy opustíme tyhle prokleté končiny.“

„A kam odvezete mého pána?“

„Kam bude chtít.“

Došli na vrchol výšiny, který přečníval nad lesní porost. Sandokan si zastínil oči před slunečními paprsky a pozorně se rozhlédl. Měl odtud město jako na dlani.

Řeka, protékající poblíž Sarawaku, se jasně rýsovala mezi plantážemi. „Podívej!“ zvolal Sandokan a ukázal prstem. Zahlédl postavu spěchající k městu.

„Sambigliong!“ vykřikl radostně Kammamuri. „Jestli vydrží tohle tempo, bude v rádžově paláci co nevidět.“

„Doufejme.“

Posadili se na vyvrácený kmen. Teď jim nezbývalo než čekat.

Uběhla hodina, aniž se cokoliv událo. Pak druhá, pro dva čekající piráty ještě delší. Konečně se na okraji města vynořila nevelká skupina Indů.

Na Sandokanově tváři se objevilo vzrušení.

„Kde je?“ vyhrkl.

„Jde uprostřed nich. Má na hlavě slaměný klobouk!“

„Ano, už ho vidím!“ zajásal Tygr s nepopsatelnou radostí. „Je to on, můj drahý přítel!“

Když viděli, že se skupina přiblížila k lesu, dali se na zpáteční cestu. Dva piráti, předsunutí jako pátrači, jim přiběhli vstříc.

„Tygře, přicházejí s kapitánem Yanezem!“

„Kolik jich je?“

„Dvanáct i se Sambigliongem.“

„Ozbrojení?“

„Beze zbraní.“

Když Sandokan vstoupil do tábora, okamžitě se kolem něho shromáždili všichni piráti.

„Připravte zbraně,“ přikázal.

„Pane!“ zvolal James Brooke a začal Sandokanovi zdvořile vykat: „Chcete pobít mé muže?“

Tygr se obrátil k Angličanovi.

„Pane,“ použil rovněž uctivého výrazu, „Malajský tygr drží své slovo. Zakrátko budete volný.“

„Kdo tam?“ zvolala v tom okamžiku hlídka na strážním stanovišti, vzdáleném sto metrů od palisády.

„Přátelé,“ odpověděl dobře jim známý Sambigliongův hlas.

Zmrtvýchvstání Tremal-Naika

Z hustého lesa se vynořila skupina mužů. Byli v ní Sambigliong, jeden důstojník rádžovy stráže, deset neozbrojených Indů a Yanez v slaměném klobouku.

Když Sandokan spatřil Portugalce, nebyl schopen se ovládnout. Vyběhl mu vstříc a přitiskl si ho na hrud'.

Malajský tygr, obávaný náčelník pirátů z Mompracemu a tvrdý muž nepřístupný citům, byl najednou jako vyměněný.

„Yanezi..., drahý příteli!“ hlas se mu chvěl dojetím.

„Bratříčku!“ líbal jej Portugalec, neméně dojat. „K d'asu! Už jsem se bál, že tě víckrát neobejmu. Byl to výborný nápad, zajmout rádžu. Vždycky jsem říkal, že jsi moudrý muž.“

„S tou myšlenkou přišel Kammamuri.“

„A kde je jeho pán, Tremal-Naik? Je naživu?“

„Žije, ale zatím se neprobral k vědomí.“

„A co Ada?“

„Chvilími se jí rozum už vrací. Ukryl jsem ji na bezpečném místě.“

„Pane,“ ozval se naléhavý hlas.

Sandokan s Yanezem se obrátili. Před nimi stál James Brooke, klidný, mírně pobledlý, s rukama založenýma na prsou.

„Jste volný, Jamesi Brooku,“ řekl Sandokan. „Malajský tygr drží slovo.“

Rádža se lehce uklonil, poodešel pár kroků, ale pak se rychle vrátil. „Malajský tygře, kdy se znovu setkáme?“

„Chcete odvetu?“ usmál se Sandokan sarkasticky.

„James Brooke neodpouští!“

Sandokan na něho chvíli mlčky hleděl jakoby překvapen, že si ho rádža troufl vyzvat k boji. Pak vztáhl pravou ruku směrem k moři.

„Tam v dáli je ostrov Mompracem. Obklopuje ho moře, dosud nevybledlé od krve, a jeho dno je plné potopených lodí. Jestli se odvážíte přiblížit k břehům mého ostrova, já a moji tygřící vám vyplu-

jeme vstříc. Nezapomínejte, Jamesi Brooku, že vám dlužím pomstu za všechny naše druhy, které máte na svědomí.“

„Buďte ujštěn, že si vás najdu a zničím Mompracem, ten pirátský brloh. A vás i s Yanezem oběsím vedle sebe na ráhnu své lodi,“ prohlásil rádža téměř slavnostně. „Do roka a do dne, Malajský tygře!“

Na rtech piráta se objevil úsměv.

„To bude příliš pozdě.“

„Proč?“

„Protože už nebudete rádžou na Sarawaku. Ve vaší zemi vypukne povstání a potomci sultána Muda-Hassina se posadí na vaše místo.“

Rádža při těchto slovech zbledl. „Proč si vymýšlíte takové věci?“ zeptal se chvějícím se hlasem.

„Nic si nevymýšlím.“

„Vy tedy něco víte?“

„Je to možné.“

„Kdybych vás požádal, abyste mi vysvětlil...“

„Nic vám nebudu vysvětlovat,“ přerušil ho Sandokan.

„Nezbývá mi, než abych vám poděkoval za upozornění.“ Rádža se znovu uklonil, svolal své strážce a opustil tábor.

Sandokan ho sledoval se zachmuřeným pohledem. Když se mu ztratil z očí, pomyslel si: James Brooke nám bude ještě hodně nebezpečný.

„Co je ti, bratříčku?“ zeptal se Portugalec a přistoupil k němu. „Vypadáš neklidně. Vždyť přece všechno dobře dopadlo.“

„Mám podivnou předtuchu, Yanezi.“

„Předtuchu?“

„Ne, vím to jistě. Mezi mnou a rádžou to dnes neskončilo.“

„Obáváš se napadení?“

„Pospíší si, dokud jsme na jeho území a v jeho dosahu. Tady nám stále hrozí nebezpečí. Rádža se dusí vztekem. Piráti ho svázali a nacpali mu do úst roubík! A málem ho pověsili! – Potřebuje si na nás zchladit žáhu. – Musíme do zátoky, a okamžitě.“

„Ale co Tremal-Naik?“

„Ještě si chvíli pospí, dřív než před polednem se neprobere.“ Sandokan dal rozkaz k neprodlenému odchodu. Zanedlouho opustili tábor.

Sandokan a Yanez s deseti nejzkušenějšími piráty kráčeli v čele, za nimi dva muži s Tremal-Naikem na nosítkách. Zbytek pirátů tvořil zadní roj, který opět uzavíral Aier-Duk se svými Dajaky.

Jeden z nich se náhle zastavil a zdvihl ruku.

„Co je?“ zeptal se ho Aier-Duk. „Něco jsi zahlédl?“

„Stín. Míhl se v křoví za námi. Zdálo se mi, jako by nás sledoval člověk.“

„Může to být špeh, kterého rádža zanechal poblíž tábora. Ohlásím to Tygrovi.“

Sandokan vyslechl zprávu se znepokojením.

„Aier-Duku, zůstaň se čtyřmi muži pozadu a prohledejte les. My musíme co nejrychleji dál. Pak nás doženete, cestu k zátocce znáš.“

Pochod pokračoval, proplétali se mezi řadami palem a prolézali hustými křovinami.

Aier-Duk se svými druhy prohledali les všemi směry a objevili čerstvé stopy lidských nohou. Nikoho však nespatriili. Když dostihli skupinu, zpravil o tom Aier-Duk náčelníka.

„Byly to stopy bosých či obutých nohou?“ chtěl vědět Sandokan.

„Obutých, Tygře.“

„Pospěšme si, přátelé,“ vyzval piráty Sandokan, „v lese není bezpečno.“

Po dvou hodinách stanuli na břehu širokého vodního toku, který ústí do rozsáhlé zátoky. Uprostřed ní ležel ostrov, porostlý bohatou vegetací. Na přilehlé straně uviděli starou, ale dosud zachovalou dajackou pevnost, vystavěnou z lýkového dřeva.

„Tam odpočívá Panna z pagody,“ sdělil Sandokan Portugalci. „Nemohl jsi zvolit lepší místo. Voda v zátocce chrání ostrov spolehlivěji než dřevěná palisáda.“

„Jenže moře je pouhých tři sta kroků od ostrova, Yanezi.“

„Co tím chceš říct?“

„Že nás můžou ostřelovat z lodních děl.“

„Nejdřív by museli vědět, že na tom ostrově jsme.“

„Obávám se, že to brzy zjistí.“

„Jak, bratříčku?“

„Co ty stopy za námi?“

„Máš pravdu. Určitě sledují, kam jsme zamířili, když jsme opustili naše ležení. James Brooke není jen rádža, ale především zkušený anglický důstojník. Poznal jsem ho trochu blíž a jeho vojenské schopnosti nelze podceňovat.“

„Plně s tebou souhlasím. Tím víc se cítí uražený, že jsme s ním, s důstojníkem – dokonce si na to hřbitovní tažení navlékl uniformu – zacházeli jako s obyčejným zajatcem. To mi nezapomene.“

„Bratříčku, pospěšme si, nemůžu se dočkat, až budeme v bezpečí.“

„Aier-Duku!“

Dajak přiběhl k Tygrovi.

„Vezmi několik mužů a vyčkejte tu, dokud se nepřeplováme na ostrov. Budete nás zajišťovat. Pak ti pošlu loďku a přijedete za námi.“

„Spolehněte se, kapitáne,“ odpověděl Dajak. „Nikoho k zátoce nepustíme.“

Sandokan, Yanez a všichni ostatní sešli k břehu porostlému hustými křovinami. Došli na místo, kde byla zakotvena šalupa.

Tygr se rozhlédl, ale nikoho neviděl.

„Dva z mých mužů měli šalupu střídavě hlídat... Aby tak...“

„Čeho se obáváš?“

„Že unesli Adu!“

„To by bylo strašné!“

„Mlč! Poslouchej!“

Také piráti zaslechli praskot větví a uchopili zbraně.

Jedno z křovisek se rozhrnulo.

„Stůj, kdo tam?“ zvolal Sandokan.

„Mompracem,“ odpověděl hlas.

Z křoví vystoupil pirát. Byl zadýchaný a zpocený, jako by dlouho běžel.

V ruce držel pušku.

„Ať žije Tygr!“ zvolal, když spatřil Sandokana.

„Odkud jdeš?“

„Z lesa, kapitáne.“

„Kde je Panna?“

„V pevnosti.“

„Jsi si tím jist?“

„Opustil jsem ji před dvěma hodinami a teď ji hlídá Koty.“

Sandokan si oddechl.

„Jak se jí daří?“

„Když jsem odcházel, spala.“

„Proč nehlídáš šalupu?“

„Před chvílí jsem viděl kus od břehu Inda. Zvědavě si obhlížel pevnost. Když mě spatřil, zmizel dřív, než jsem ho stačil dohnat.“

„To byl určitě rádžův zvěd, co nám šel v patách,“ znepokojil se Yanez.

„Není vyloučeno, že nás cestou nenápadně předběhl, rádžovi špiclové jsou jako hadi,“ zamračil se Sandokan.

„Teď už se nedá nic dělat, bratříčku. Pojďme.“

Oba velitelé a jejich muži nastoupili do šalupy, přepluli záliv a přistáli na ostrově. Přiběhl jim v ústrety Koty.

„Kde je Panna?“ byla první Sandokanova otázka.

„Spí v pevnosti, kapitáne.“

„Nestalo se nic zvláštního?“

„Ne.“

„Pojďme zkontrolovat Tremal-Naika,“ navrhl Yanez.

Ind ležel na nosítkách, která postavili do trávy. Kammamuri seděl opodál.

„Už to nemůže dlouho trvat,“ řekl Sandokan. „Počkejme, až se probudí.“

Rozkázal pirátům, aby šli do pevnosti, a uvelebil se vedle Kammamuriho. Yanez si zapálil cigaretu a také přisedl.

„Chybí ještě hodně času, než otevře oči?“ zeptal se nedočkavě Kammamuri, který nepřestával sledovat obličej svého pána.

„Ne. Vidíš? Tvář začíná nabírat přirozenou barvu. Krev se už rozproudila.“

„Ukážeš mu Adu?“ zajímal se Portugalec.

„Ano, ale ne hned.“

„Pozná ho ta ubohá dívka?“

„Snad.“

„A co když ne? Co když se jí rozum a paměť nevrátí?“

„Myslím, že se to povede. Chci provést malý pokus.“

„Jaký?“

„Vysvětlím ti vše, až nadejde čas.“

„Na tvůj pokus jsem opravdu zvědavý. Pozor, podívej se!“

Slabý vzdech mírně rozechvěl Tremal-Naikovy rty.

„Probouzí se?“ zašeptal Kammamuri.

Sandokan se sklonil nad nosítky. „Ano, přichází k sobě.“

Druhý vzdech, silnější, zdvihl Tremal-Naikovu hrud'. Jeho rty se znatelně pohnuly. Pak se ruce, předtím volně visící, napjaly a nohy se zvolna pokrčily. Nakonec otevřel oči. Několik okamžiků zíral... A náhle vykřikl: „Živ! Já jsem živý!“

„A svobodný,“ usmál se na něho Yanez.

Tremal-Naik pohlédl na Portugalce. Poznal ho.

„Vy!... Vy!“ zvolal. „Co se se mnou stalo? Jak to, že jsem zde?“

„K d'asu!“ vybuchl Yanez osvobozujícím smíchem. „Nevzpomínáte si na pilulku, kterou jsem vám dal v pevnosti?“

„Ach ano! Teď si vzpomínám..., vy jste mě navštívil... Děkuji vám za své vysvobození!“

Po těch slovech padl Yanezovi k nohám.

Portugalec ho zdvihl. „Vstaň, příteli, ležel jsi dost dlouho.“

„Dobrý pane!“ Ind, jako by okamžitě nabral sílu, objal Yaneze.

„Svobodný! Já jsem svobodný! Děkuji vám, pane, děkuji!“

„Poděkujte tomuto muži, Tremal-Naiku,“ Portugalec ukázal na Sandokana, který s rukama zkříženýma na prsou dojatě hleděl na Inda. „Jemu, Malajskému tygrovi, vděčíte za svou svobodu.“

Tremal-Naik se vrhl k Sandokanovi.

Tygr mu stiskl ruku se slovy: „Jsi můj přítel!“

Teprve nyní si Tremal-Naik povšiml věrného Kammamuriho, stojícího skromně opodál. Rozběhl se k němu.

Oba Indové si padli do náručí a nebyli schopni slova.

„Kammamuri, můj dobrý a věrný Kammamuri!“ vyhrkl konečně Tremal-Naik. „Nevěřil jsem, že tě ještě někdy na tomto světě uvidím. Jak ses sem dostal? Thugové tě tenkrát nezabili?“

„Ne, pane. Uprchl jsem jim, abych tě hledal.“

„Abys mě hledal! Ale jak jsi mohl vědět, kde jsem?“

„Dopátral jsem se. Ach, jak jsem tě oplakával té osudné noci. Teď tě vidím, a stejně nemohu uvěřit, že jsi naživu! Již nikdy se neopustíme!“

„Ne, Kammamuri, už nikdy.“

„Zůstaneme s kapitánem Yanezem a s Malajským tygrem. Jsou to vzácní muži. Kdybys jen věděl, kolik pro tebe udělali, kdybys věděl, kolik bojů...“

„To stačí, Kammamuri,“ přerušil ho Yanez. „Jiní by udělali totéž, co my.“

„To není pravda. Žádný by pro nás neudělal tolik, co Malajský tygr a vy.“

„Ale proč jste mi tolik pomáhali?“ obrátil se na ně Tremal-Naik. „Vždyť jsem vás nikdy předtím nepotkal!“

„Protože jste zasnoubený s Adou Corishantovou,“ vysvětlil mu Sandokan. „A Ada je sestřenicí mé zesnulé ženy.“

Při vyslovení jména Ada se Tremal-Naik téměř zapotácel. Rukama si zakryl obličej.

„Ada!... Ach, kde je má Ada!“ Rozvzlykal se a nestyděl se za slzy, které mu tekly po tvářích.

Sandokan mu odtáhl dlaně z obličeje a s úsměvem se zeptal:

„Proč pláčete, můj milý Tremal-Naiku? Dnes je radostný den!“

„Ach, pane!“ vzlykal Ind. „Kdybyste věděl, jak velice jsem ji miloval!“

„Uklidněte se, vaše Ada není ztracena.“

Ind prudce zdvihl hlavu. V černých očích se objevil záblesk naděje. „Co je s ní, kde je?“

„Je zachráněna,“ řekl Sandokan, „a čeká na tomto ostrově.“

Výkřik, který Tremal-Naik vydal, jako by ani nepocházel z lidských úst. „Ona je zde, zde!“ rozhlížel se zoufale kolem. „Kde je?... Musím ji vidět, chci ji vidět! Ado! Ach, má nejmilejší Ado!“

Udělal pohyb, jako by se chtěl rozběhnout k pevnosti, ale Sandokan ho chytil pevně za zápěstí a zadržel.

„Uklidněte se. Vaše snoubenka není zcela zdráva. Utrpěla těžký duševní otřes.“

„Má Ada je šílená?“ zvolal Ind. „Ale já ji chci vidět, pane, musím ji vidět, třeba jen na jediný okamžik.“

„Nemluvte o šílenství. Její nemoc není toho druhu. Brzy ji uvidíte, slibuji vám to.“

„Děkuji, pane, děkuji.“

„Sambigliongu!“ zvolal Yanez.

Dajak, který obcházel pevnost a pozorně zkoumal odolnost stěn, přiběhl.

„Panna z pagody ještě spí?“ zeptal se Sandokan.

„Ne, kapitáne,“ odpověděl pirát. „Vyšla před pár minutami ven se svými strážci.“

„Kam mířila?“

„Ke břehu.“

„Pojďte, Tremal-Naiku,“ vyzval ho Sandokan a podal mu ruku. „Ale radím vám, abyste zachoval klid, nezapomeňte, že není zcela zdráva.“

Dva pokusy

Odpolední slunce zářilo a jeho paprsky se odrážely v azurových vodách zátoky, lehounký čerstvý větřík váł od moře a rozechvíval listy stromů. Na ostrůvku i v zátoce nebylo slyšet ani hlásku, kromě jednotvárného šumění vln, které narážely na břehy, a občasného křiku vodních ptáků.

Tremal-Naik se marně snažil skrýt vzrušení. Mířil rychlými kroky k severnímu mysu ostrova, skrytému pod hustou klenbou popínavých rostlin.

Když se přiblížil ke břehu, vstal jeden z dvojice strážců, určených k ochraně Ady.

„Kde je Panna?“ ztišil hlas Sandokan.

„Stojí tamhle a dívá se na moře.“

„Kde je druhý strážce?“

„Pár kroků od ní.“

„Zajdi pro něj a vraťte se oba do pevnosti.“

Čtveřice příchozích poté zamířila k dívce, a když se zastavila, z Indových rtů vyšel přiškrcený výkřik: „Ado!“

Chystal se k ní rozběhnout, avšak Sandokan byl připraven a včas ho zadržel.

„Uklidněte se, příteli. Nezapomínejte, že Ada ještě zcela nevnímá okolní svět.“

„Budu klidný. Slibuji vám to.“

„Běžte k ní. My tu počkáme.“

Panna z pagody seděla několik kroků od mořské hladiny ve stínu stromu, jehož poupata jsou známá jako koření hřebíček. Její nádherný zlatý krunýř na hrudi se třpytil nespočtými diamanty. Černé vlasy měla rozhozeny po ramenou, oči upírala na mořskou hladinu. Nehýbala se. Vypadala jako socha, kterou tam její tvůrce postavil, aby zkrášlil břeh moře.

Tremal-Naik s vášnivě planoucíma očima přistoupil těsně k ní.

„Ado!“ zašeptal přidušeným hlasem.

Ani se nepohnula.

„Ado, moje milá Ado!“ opakoval a padl před ní na kolena.

Teprve teď vstala. Upřeně se na něho zahleděla a zděšeně vykřikla: „Thug!“

Panna z pagody svého snoubence nepoznala.

„Ado! Má drahá Ado! To jsem já, Tremal-Naik! Vzpomeň si, má lásko!“

„Thug!“ opakovala apaticky.

Tremal-Naik se neovládl.

„Ty mě opravdu nepoznáváš? Nepamatuješ se na Tremal-Naika, lovce hadů z černé džungle? Vzpamatuj se, Ado! Zapomněla jsi na ty večery, kdy jsme se vídali? Na noc, kdy jsem tě poprvé spatřil v pagodě? Ado, vzpomeň si na svého Tremal-Naika, nepoznáváš mě?“

Dívka ho poslouchala a nehnula ani brvou. Bylo jasné, že se na nic nepamatuje. Duševní porucha uhasila lásku v jejím srdci.

„Ado,“ pokusil se znovu Tremal-Naik, který nedokázal zadržet slzy, „podívej se na mě. To přece není možné, abys nepoznala Tremal-Naika. Proč mlčíš? Řekni, proč mlčíš? Proč se mi nevrhneš do náruče? Snad proto, že ti tenkrát zabili otce? Ano, zabili, zabili...“

Nešťastný Ind si při hrozné vzpomínce přikryl tvář dlaněmi.

Ada nehnutě přihlížela a nevnímala zoufalství muže, kterého kdysi zbožňovala. Náhle se její netečný obličej změnil. Zbledla a v hlubokých černých očích se cosi zablesklo.

„Vzlyky,“ zašeptala. „Proč tu někdo pláče?“

Tremal-Naik zdvihl hlavu. „Ado!“ pozdvihl k ní ruce. „Poznáváš mě?“

Zdálo se, že se snaží rozpomenout, kde viděla tvář tohoto muže a kde slyšela jeho hlas.

„Vzlyky,“ opakovala. „Proč tu někdo pláče?“

„Protože už mě neznáš, Ado,“ povzdechl Tremal-Naik. „Podívej se mi do tváře.“

Naklonila se k němu, ale vzápětí couvla. „Thug!“ zvolala opět. Pak se rozběhla k pevnosti a zanechala Tremal-Naika jeho zoufalství.

„Veliký Šivo!“ klesl na kolena, „vše je ztraceno! Ada mě nepoznává!“

Zvedly ho pevné paže a uslyšel hlas: „Uklidněte se, Tremal-Naiku.“

Byl to Sandokan.

„Pane, ach, pane,“ naříkal Ind.

„Uklidněte se,“ opakoval Sandokan.

„Všechno je ztraceno, a já doufal, že ji obejmu po tolika bolestech a utrpeních. Je konec!“

„Je tu ještě naděje, Tremal-Naiku.“

„Proč mě utěšujete, pane? Vždyť ona je šílená a nevypadá, že by se uzdravila!“

„Mohla by se uzdravit ještě dnes večer, to vám říkám já, Malajský tygr.“ Tremal-Naik pohlédl na Sandokana usazenými očima.

„Je to pravda, pane? Bylo by to možné? Zachoval jste se ke mně tak šlechetně, vykonal jste pro mě tolik dobrého, učinite ještě tento zázrak a můj život bude váš!“

„Pokusím se o to, Tremal-Naiku,“ pronesl Sandokan vážným hlasem. „Musíte mi však být při tom nápomocen.“

„Věřím vám, pane. Co chcete, abych udělal?“

„Brzy se to dozvíte. Teď mi pověz něco ty, Kammamuri.“

„Co chceš vědět, Tygře?“

„Té noci, kdy tvůj pán pronikl s vojáky do podzemní pagody, byl jsi s ním?“

„Ano, kapitáne.“

„Dovedl bys mi opakovat, co zvolal velekněz škrtičů, když prchal ze svatyně?“

„Ano, slovo od slova.“

„Nuže, pojd' se mnou do pevnosti.“

„A co máme dělat my, bratříčku?“ zeptal se Portugalec.

„Zatím nepotřebuji ani tebe, ani Tremal-Naika. Nevracejte se dřív než večer. Připravím vám překvapení.“

Sandokan s Kammamurim odešli k pevnosti. Yanez s ubohým Tremal-Naikem se procházeli po břehu.

„Co chystají, netušíte?“ zajímal se Tremal-Naik.

„Nevím, ale bezpochyby něco zvláštního.“

„Myslíte, že se podaří navrátit Adě rozum a paměť? Vždyť ona mě považovala za thuga! Za škrtiče!“

„Věřím, že ano. Malajský tygr umí mnoho věcí, o jakých nemáme ani ponětí.“

„Je to velký muž.“

„Je, Tremal-Naiku. Řekněte mi, ten velekněz Suyodhana ještě žije?“

„Myslím, že ano. Jeho moc je nesmírná.“

„V jakém smyslu?“

„Rozkazuje thugům po celé Indii. Bude těžké zlomit jeho vliv.“

„Malajskému tygrovi se podařilo mnohé, co vypadalo jako nemožné.“

„Kéž by uzdravil Adu! Její poblouznění zavinili thugové, o tom jsem přesvědčený.“

„Řekněte mi, Tremal-Naiku, domníváte se, že thugové ještě sídlí na ostrově Raimangal?“

„Myslím, že ne. Když mě Angličané soudili, vypověděl jsem, kde je jejich hlavní sídlo. Poslali na Raimangal vojáky, ale ti nenašli ani jednoho škrtiče. O chystaném zásahu se určitě dozvěděli thugové včas, aby mohli uprchnout. Mají své lidi všude.“

„Kam uprchli?“

„Nevím.“

„Jsou bohatí?“

„Pohádkově bohatí, pane Yanezi. Nestací jim jen škrtit. Přepadají a olupují karavany i celé vesnice.“

„To by byl protivník pro Malajského tygra! Kdoví, možná jednoho dne, až nás bude Mompracem unavovat, vyplujeme do Indie a změříme své síly se Suyodhanou a jeho škrtiči.“

„Máte v úmyslu vrátit se na Mompracem?“

„Ano, Tremal-Naiku. Zítřejší pošleme někoho z našich do Sarawaku, aby tam koupil loď. A pak se vrátíme na svůj ostrov.“

„A mě s Adou vezmete s sebou?“

„Kdybyste zůstali s námi, vystavovali byste se nebezpečí. Víte, že jsme piráti a že bojujeme každý den.“

„Kam tedy půjdeme?“

„Několik našich lidí vás dopraví do Batávie. Máme tam několik domů.

V jednom z nich můžete s Adou žít.“

„To je až příliš, pane Yanezi. Stačí, že jste vystavili nebezpečí své životy, abyste mě zachránili. A vy mi chcete dát ještě dům!“

„A váček s diamanty k tomu, abyste měli pro začátek z čeho žít.“

„Ale to nemůžu přijmout.“

„Malajskému tygrovi chcete odmítnout jeho dar, Tremal-Naiku? To by ho nesmírně urazilo.“

„Ale...“

„Tremal-Naiku, pár diamantů pro nás nic neznamena.“

„Jste tak bohatí?“

„Možná bohatší než indiští thugové.“

Zatímco rozprávěli, slunce zvolna zapadlo a na krajinu padly první stíny. Yanez naposled pohlédl na mořskou hladinu a rozhodl se k návratu. Tremal-Naik, smutný a zamyšlený, ho následoval se skloněnou hlavou.

Došli k pevnosti. Před vchodem stál Sandokan a klidně pokuřoval z dýmky.

„Už vás očekávám,“ řekl. „Vše je připraveno.“

„Co je připraveno?“ zajímal se Tremal-Naik.

„To, co by mělo pomoci Panně z pagody, aby znovu nabyla rozum.“

Vzal své přátele a zavedl je do veliké chýše, která kdysi sloužila jako sklad.

Tremal-Naik i Yanez zatajili údivem dech. Vnitřní prostor se v několika hodinách změnil v jeskyni, která Tremal-Naikovi značně

připomínala podzemní svatyni thugů, kde Suyodhana dokonal své strašlivé dílo.

Množství smolných větví šířilo načervenalé mihotavé světlo. U stěn stály oloupané kmeny stromů, připomínající sloupy. Ve středu se tyčila socha z hlíny, zpodobňující bohyni. Měla čtyři ruce, dlouhý jazyk a její nohy spočívaly na těle oběti. Před obludným vytvořem stála velká nádoba, v níž plavala rybka.

„Co to má všechno znamenat?“ zeptal se Yanez.

„Představ si, že ses ocitl v pagodě thugů,“ usmál se Sandokan.

„Kdo zhotovil tohle podivné jeviště?“

„My, Yanezi. Kammamuri nám ve všem radil.“

„Za těch pár hodin?“

„Všechno se dá stihnout, když je třeba a když se chce.“

„Kdo je ta postava uprostřed?“

„Kálí, bohyně škrtičů,“ odpověděl Tremal-Naik, který ji okamžitě poznal.

„Zdá se vám, Tremal-Naiku, že tato improvizovaná svatyně připomíná pagodu na ostrově Raimangal?“

„Ano, Malajský tygře. Ale co zde chcete podniknout?“

„Jsem přesvědčen, že jenom otřesný zážitek může Adě vrátit rozum.“

„Jestli jsem to dobře pochopil, chceš připomenout osudnou scénu, která se odehrála v pagodě,“ řekl Yanez.

„Ano, přesně tak. Budu představovat velebněze. Zopakuji pohružku, kterou pronesl prchající Suyodhana, když Tremal-Naik odnášel Pannu z pagody a její otec, kapitán Corishant, pobíjel thugy.“

„Tisíc hromů, netušil jsem, bratříčku, že jsi tak nápaditý režisér. Na tvoje divadelní představení jsem skutečně zvědavý.“

„Měl jsem k ruce zdatného pomocníka Kammamuriho.“

Sandokan přiložil k ústům píšťalku a pronikavě zapískal. Třicet Dajaků, polonahých, jen s páskem kolem boků a hadem s ženskou hlavou, namalovaným uprostřed hrudi, vběhlo do chýše. Rozestavili se do dvou řad vedle sochy bohyně Kálí.

„Jste připraveni?“ otázal se Sandokan.

„Ano, Tygře,“ odpověděli sborem Dajakové.

„Yanezi, i tobě svěřuji důležitou roli.“

„Tisíc láter. I já si zahraju v tomhle představení?“

„Jsi Evropan a běloch. Budeš vystupovat jako Adin otec. Povedeš piráty. Budou představovat vojáky a námořníky, kteří vtrhli do pagody.“

„Vynasnažím se, bratříčku.“

„Všichni na svá místa.“

Tremal-Naik, Yanez a Kammamuri vyšli ven, zatímco Sandokan se posadil před sochu bohyně a přehodil přes sebe žluté kimono.

Na Tygrovo znamení jeden z pirátů dvanáctkrát uhodil na gong.

Při posledním úderu se otevřely dveře a vešla Ada, vedená dvěma polonahými Dajaky.

„Přistup blíže, Panno z pagody,“ oslovil ji Sandokan hlubokým hlasem, „Suyodhana ti to rozkazuje.“

Při zaslechnutí veleknězova jména se dívka zastavila. Její oči se náhle zaleskly. Upřela oči na Sandokana, který vstal. Pak pohlédla na sochu bohyně Kálí. Tělem jí proběhlo zachvění a na čele se objevily krůpěje potu.

„Kálí,“ zašeptala s hrůzou a přejížděla pohledem ze Sandokana na piráty představující thugy. Pak se chytila za hlavu a zdálo se, že si vybavuje v paměti vzpomínku na strašlivou scénu.

„Rozsudek bude vykonán,“ zvolal Sandokan. „Panno z pagody, vystoupíš na ohnivou hranici!“

Vtom se vrátil dovnitř Tremal-Naik a vykřikl: „Ado!“

Dívka se napřímila. Její oči, rozšířené údivem, se upřely na Tremal-Naika.

„Ado!“ zvolal znovu Ind.

V té chvíli se ozval povel: „Palte!“

Padlo pár výstřelů a několik pirátů vedených Yanezem zaútočilo. Dajakové – stejně jako oné osudné noci thugové – padli na zem. Sandokan vyskočil a prchal.

Za dveřmi křičel hromovým hlasem: „Ještě se sejdeme! Pomstím se vám!“

Sotva zopakoval veleknězovu hrozbu, vydral se z dívčinych úst pronikavý výkřik. Zapotácela se a padla Tremal-Naikovi do náručí.

„Je zachráněna,“ pronesl s úlevou Sandokan. „Omdlela. Rychle vodu!“ Kammamuri bleskově splnil příkaz. Sandokan několikrát pokropil dívčin obličej a čekal.

Uběhlo několik minut, pak se Adiny rty zachvěly.

„Přichází k sobě,“ zašeptal Yanez.

„Mám tady zůstat?“ zeptal se Tremal-Naik.

„Ne,“ rozhodl Sandokan. „Až jí všechno vysvětlíme, zavoláme vás.“ Ind ještě chvilku hleděl na svoji snoubenku a pak vyšel ven.

„Věříš, Sandokane, že se uzdravila?“

„Ano, Yanezi. Myslím, že bude v pořádku. V každém případě zařídím, aby ji dodatečně prohlédli lékaři.“

Ada Corishantová přicházela k sobě. Dlouze vzdychla, otevřela oči a zadívala se na Sandokana a na Yaneze jasným pohledem.

„Kde to jsem?“ zeptala se slabým hlasem a snažila se vstát.

„Mezi přáteli, má milá,“ upokojil ji Sandokan.

„Ale co se to se mnou dělo? Byl to sen? Kde to jsem? A kdo jste vy?“

„Vaši přátelé. Ptáte se mě, co se stalo? Vrátil se vám rozum i paměť.“

„Jakže,“ zvolala Ada překvapeně. „Byla jsem snad šílená? Tak to všechno, to nebyl sen... Ach, pamatuji se... Je to strašné, je to strašné...“ zalykala se pláčem.

„Uklidněte se, už vám nehrozí nebezpečí. Suyodhana zmizel a thugové s ním. Nejsme v Indii, ale na Borneu.“

S velkým úsilím vstala a uchopila Sandokana za ruku.

„Ve jménu božím, řekněte mi, co se mi stalo a kdo jste. Stále ničemu nerozumím.“

Vyřkla otázky, které Sandokan očekával. Mírným, uklidňujícím hlasem jí tedy vyprávěl o všem, co se stalo nejdříve v Indii, pak na Mompracemu a nakonec na Borneu.

„Jestli stále milujete Tremal-Naika, statečného muže, který byl pro vás schopen dělat snad i zázraky, dejte pokyn a bude u vašich nohou.“

„Miluji ho! Kde je?“

„Tremal-Naiku!“ zvolal Yanez.

Ind se vrátil do pagody a padl dívce k nohám.

„Moje drahá Ado! Budeš mou ženou?“

Položila mu ruce na hlavu a hladila ho po vlasech.

„Ano, budu tvou ženou. Nepřestala jsem tě milovat.“

V tom okamžiku třeskly venku výstřely a od břehů zátoky se ozvaly výkřiky: „Nepřítel je tady!“

Odveta rádži Brooka

Sandokan se vyřítil ven.

„Ke mně, tygřici z Mompracemu!“

Yanez, piráti i Kammamuri běželi za ním se zbraněmi v rukou.

Aier-Duk a jeho muži se sbíhali na opačném břehu k zátocce. Jim v patách se vyrojil oddíl ozbrojených mužů.

„Pozor, piráti z Mompracemu! Je tu nepřítel,“ křičel Aier-Duk, načež jeho celá předsunutá stráž skočila do člunu.

Nad hlavami jim zahvízdaly kulky. Útočníci naštěstí neměli čas přesně zamířit.

„James Brooke si pospíšil,“ procedil mezi zuby Sandokan. „A právě teď, kdy jsem si myslel, že naše výprava zdárně končí. Dobrá, Jamesi Brooku, vyzval jsi mě k boji! Malajský tygr se tě nebojí!“

„Jaký máš plán, Sandokane?“ zeptal se Yanez.

„Bojovat, nic jiného nám nezbývá.“

„Budou nás obléhat. A jsme na ostrově, odkud není úniku, bratříčku.“

„Ale je tu pevnost.“

Aier-Duk a jeho Dajakové přepluli zátoku a vyskákali na břeh ostrova. Sandokan s Yanezem k nim přispěchali.

„Zaskočili tě?“ zeptal se Malajský tygr.

„Málem, kapitáne. Ale přivážím všechny muže.“

„Kolik je nepřátel?“

„Nejméně dvě stě.“

„Kdo je vede?“

„Běloch, Tygře!“

„Rádža?“

„Není to rádža, ale anglický nadporučík.“

„Vysoký muž s rudými kníry?“ zeptal se Yanez.

„Ano. Má s sebou evropské námořníky.“

„Nadporučík Churchill.“

„Ty ho znáš, Yanezi?“

„Setkal jsem se s ním ve vojenské pevnosti v Sarawaku.“

„Rádžu jsi mezi nimi neviděl?“ zeptal se Tygr Aier-Duka.

„Ne, kapitáne.“

Sandokan zaskřípal zuby.

„Co je ti?“ zeptal se Yanez.

„Napadne nás určitě z moře. Možná že v této chvíli už Real míří k zátoce.“

„K d'asu!“ zaklel Yanez a na čele mu naskočily vrásky. „Dostaneme se mezi dvojí oheň.“

„To je víc než jisté.“

„Jak se rozhodneš, bratříčku?“

„Budeme se bránit. Až nám dojde prach a vystřílíme všechny náboje, přejdeme do útoku s jatagany a krisy.“

Vojenský oddíl se zastavil na břehu zátoky a spustil přes vodu palbu, ale spíš jen k zastrašení.

„K čertu,“ vybuchl Yanez, „už padají kroupy!“

„Postavíme na břehu předsunuté hlídky a přichystáme se k obraně pevnosti.“

Piráti zabarikádovali vchod nařezanými kmeny, které ještě před chvílí sloužily jako dekorace v pagodě.

Adu Corishantovou ukryl Sandokan opět do bezpečné místnosti, kterou obývala před uzdravením. Pak s Yanezem a několika piráty vylezli na střechu, aby jim sloužila za pozorovatelnu.

Rádžovi vojáci a s nimi i námořníci naskákali do vody a s karabinami nad hlavou plavali k ostrovu.

Privítala je palba předsunuté hlídky. Zasáhla několik útočníků, ale většině se podařilo dosáhnout ostrova. Pirátská hlídka ustoupila na Sandokanův rozkaz do pevnosti, kde se připojila k obráncům.

„Palte, tygřici z Mompracemu!“ zavelel Malajský tygr.

„Ať žije Tygr!... Ať žije Mompracem!“ odpovídali piráti a mířili do nejhustších řad protivníka.

Vojáci byli brzy nuceni ustoupit a skrýt se u břehu.

Avšak na druhé straně zátoky vyskákával z člunů další vojenský oddíl. Téměř okamžitě se na pevnost sneslo krupobití kulek.

„Sakra,“ zaklel Yanez, „vylodili se! Podívej, bratříčku, sedm šalup – úplná flotila! Teď nám bude horko.“

„Tygřící nedají svou kůži lacino, budeme se bít.“

Sandokan vylezl až na samý vrchol střechy a nedbal, že mu kolem hlavy hvízdají kulky. Zakřičel:

„Tygřící z Mompracemu, blíží se úhlavní nepřítel pirátů! Všichni ven a palte na ty psy! A mírte dobře!“

Piráti opustili pevnost a zalehli na zem, vyhledávající každý svůj cíl. Zakrátko zahájili palbu. Útočníci ji opětovali. Stovky projektilů se s ohlušujícím svistem křížily ve vzduchu.

Bylo slyšet hlas Malajského tygra a křik tygříků. Do toho se ozývaly rozkazy rádžových důstojníků a divoký řev Indů se prolínal se sténáním raněných.

Náhle z moře zazněla silná detonace. Dělový výstřel!

„K čertu!“

Sandokan pohlédl k moři, odkud vplouval do zátoky škuner. Na jeho bocích zářila dvě poziční světla, zelené a červené.

„Hej, Sandokane!“ vykřikl Yanez, „Real je tady!“

Skutečně – na pomoc vojákům připlouval rádžův škuner. Obrněnec, který při ústí řeky v Sarawaku zaútočil na Helgoland.

„Hromy a blesky,“ klel Sandokan. „Škoda že nemáme pod nohama palubu. Viděli byste, jak by se s vámi na moři vypořádali tygřící z Mompracemu!“

Z lodního děla zazněl další výstřel a v pevnostní palisádě prorazil další díru.

Malajský tygr se spustil ze střechy a za ním všichni ostatní. Seškupili se za barikádu, která bránila vrata do pevnosti.

„Tygřící z Mompracemu,“ vyzval piráty Sandokan. „Ukážeme rádžovi, že malajští piráti dovedou bojovat i na souši.“

Bitva se rozhořela naplno. Rádžovy oddíly začaly postupovat k pevnosti, podporovány kanonádou od moře.

Situace pirátů začínala být kritická. Dlouho už nemohli značné přesile vzdorovat.

A pak se od moře přiblížila loď, vyzbrojená jediným, zato těžkým dělem, které ihned zahájilo palbu.

Piráti opustili barikádu a ustoupili do pevnosti, jejíž stěny už byly kanonádou značně poničeny.

„Bratříčku,“ povzdechl Yanez, „už se dlouho neudržíme.“

„Dokud je čím střílet, není boj ztracený. Ještě máme jatagany a krisy!“

„Nejsme sami, Sandokane. Je tu také Panna z pagody. A co když ji zasáhne výstřel?“

Právě v tom okamžiku vybuchl granát a roztrhl kus stěny.

„Musíme se připravit na smrt,“ pronesl odevzdaně Kammamuri. „Sandokane, zachraňme Adu a Tremal-Naika. Vytrpěli pro svou lásku tolik, že si zaslouží žít.“

Sandokan neodpověděl.

„Bratříčku, vzpomeň na své utrpení a na lásku, pro kterou ses vzdal pirátského řemesla.“

Malajský tygr hlasitě vzdychl: „Kdyby mi drahá Marianna nezemřela, nikdy bych se k němu nevrátil.“

Další granát porušil střechu.

„Sandokane!“ zvolal Yanez.

„Mám se tedy vzdát Jamesi Brookovi? Proč nemám aspoň jediné dělo, které bych namířil proti tomu vrahovi pirátů! Proč tady nemám své tygříky, které jsem nechal na Mompracemu? Malajský tygr se má vzdát!“

„Musíš zachránit štěstí dvou mladých lidí.“

Sandokan mlčel.

„Nezapomeň, že ta dívka je sestřenicí tvé zesnulé ženy.“

„Vím, vím, Yanezi!“

„Vzdejme se, Sandokane.“

Malajský tygr se obrátil na své druhy. Všichni drželi v rukou zbraně, připraveni pokračovat v boji.

„Přátelé,“ hlesl, „nezbývá než se vzdát. Odbila poslední hodina pro tygry z Mompracemu!“

Tremal-Naik přistoupil k Sandokanovi.

„Pane, když se vzdáte, já a moje snoubenka budeme zachráněni. Ale vy jste piráti a rádža vás smrtelně nenávidí, budete oběšeni. Jestliže je špetka naděje, zavelte k útoku a my se vrhneme proti nepříteli s výkřikem: Ať žije Malajský tygr! Ať žije Mompracem!“

„Děkuji, Tremal-Naiku,“ řekl Sandokan dojatým hlasem, „ale už je pozdě.“

„Sambigliongu, dej nepříteli znamení,“ řekl Yanez.

Piráta vyběhl před pevnost a zamával kusem bílé látky.

Sandokan s jataganem vyšel za ním a zastavil se u rozbořené barikády. Klidně očekával příchod nepřátel.

Záhy se přiblížila skupina vojáků a námořníků. V jejich čele stál rádža Brooke s lordem Guillonkem.

„Chcete příměří, nebo se vzdáváte?“ zeptal se rádža a pozdravil šavlí. „Vzdávám se, pane,“ odpověděl Malajský tygr a opětoval pozdrav jataganem.

Na rádžově tváři se objevil triumfální úsměv.

„Věděl jsem, že nakonec porazím nezkrotného Malajského tygra. Pane, zatýkám vás.“

Sandokan, který se až dosud nepohnul, zdvihl při těchto slovech hrdě hlavu a pohlédl na rádžu.

„Rádžo Brooku,“ řekl pomalu, ale důrazně. „Za mnou v pevnosti je ještě pár tygrů z Mompracemu. Jen pár. Avšak jsou ochotni vrhnout se na můj pokyn proti vám, i když vás obklopuje tolik vojáků. Zatkněte mě, avšak nejdříve vyslechněte mé podmínky!“

„Pane, chci vás upozornit, že moji vojáci se už vylodili. Nevím, kolik vás zbývá! Já mám dvě stě padesát bodáků. Stačí, abych i já dal rozkaz, a budete smeteni. Zdá se mi divné, že poražený Malajský tygr si chce diktovat ještě podmínky.“

„Malajský tygr není ještě poražen, rádžo Brooku. Má svůj jatagan a kris.“

„Mluvte!“

„Rádžo Brooku, já, můj portugalský přítel kapitán Yanez de Gomera a velitelé Tanauduriam a Sambigliong jsme všichni piráti z Mompracemu a vzdáme se, ovšem pod podmínkou, že budeme souzeni Nejvyšším soudem v Kalkatě. Dále žádáme svobodu pro Tremal-Naika, jeho sluhu Kammamuriho a Adu Corishantovou.“

„Adu Corishantovou?“ zvolal lord Guillonk, který dosud mlčel.

„Ano, pro Adu Corishantovou.“

„To není možné!“

„A proč, mylord?“

„Protože ji unesli thugové a od té doby o ní nikdo neslyšel.“

„A přesto je v této pevnosti, mylord.“

„To je ta vaše příbuzná?“ obrátil se rádža na Guillonka.

„Ano, Výsosti. Poznal jsem ji jako dospívající dívku těsně předtím, než byla unesena příslušníky sekty bohyně Kálí.“

„Kdybyste ji viděl, poznáte ji?“

„Jsem si tím jist, i ona by mě poznala, ačkoliv od našeho setkání uplynulo dobře pět let.“

„Nuže dobrá, pánové, následujte mě,“ vyzval je Sandokan.

Prošli pobořenou palisádou a Sandokan je zavedl do místnosti, kde ukryl Pannu z pagody.

„Poznáváte ji, mylord?“

Odpověděl mu výkřik: „Ado!“

Lord dívku objal a políbil.

„Pane,“ řekl rádža a obrátil se k Sandokanovi. „Jak je možné, že Ada Corishantová je ve vašich rukou?“

„Poví vám to sama.“

„Ano, i já to chci vědět!“ zvolal lord Guillonk, který stále objímal a líbal plačící dívku. „Chci vědět všechno.“

„Začněte, Ado,“ poprosil ji Sandokan.

Nenechala se dlouho pobízet...

„Pánové,“ řekla, když ukončila líčení uplynulých událostí, „za svou záchranu vděčím Tremal-Naikovi a Kammamurimu, za své štěstí Malajskému tygrovi. Prosím, usmířte se.“

Lord Guillonk přistoupil k Tygrovi.

„Sandokane,“ řekl dojatým hlasem. „Unesli jste mi neteř, ale vračíte mi jinou dívku, kterou miluji stejně jako Mariannu. Odpouštím vám.“ Malajský tygr k lordovi přistoupil a podali si se starcem ruce.

Dva zavilí nepřátelé se po tolika letech bojů usmířili.

„Je pravda, že Marianna zemřela?“ zeptal se lord zlomeným hlasem. Obličej Malajského tygra se změnil. Zavřel oči a zakryl si rukama tvář. „Odpověz, Sandokane!“

„Ano, zemřela.“

„Ubohá Marianna!“

„Mlčte, prosím,“ zadržel ho Sandokan se slzami v očích.

Yanez k němu přistoupil, položil mu ruku na rameno a zašeptal: „Odvahu, bratříčku! Malajský tygr nesmí ukázat slabost.“

Sandokan znovu hrdě zvedl hlavu.

„Rádžo Brooku, jsem vám k dispozici. Já i moji druhové se vzdáváme.“

„A kteří jsou vaši druhové?“ zeptal se rádža se zachmuřeným čelem. „Yanez, Tanauduriam a Sambigliong.“

„A Tremal-Naik?“

„Cože! Vy byste se odvážil...“

„Já se neodvažuji ničeho. Poslouchám a nic víc.“

„Co tím chcete říct?“

„Že Tremal-Naik zůstane zajatcem stejně jako vy.“

„Výsosti!“ zvolal lord Guillonk.

„Mrzí mě to kvůli vám, mylordo, ale nemohu uzavírat mír s Tremal-Naikem. Stejně jako ostatní i jeho musím předat anglickým úřadům.“

„Ale vždyť jste vyslechl celý příběh!“

„To je pravda, ale nemohu měnit rozkazy, které jsem dostal. Za pár dní odpluje vojenská loď a já musím kapitánovi předat vězně, odsouzeného k deportaci.“

„Pane!“ zvolal Tremal-Naik zničeně, „vy přece nedovolíte, aby mě odloučili od mé Ady a odvezli mezi trestance na Norfolk!“

„Rádžo Brooku,“ řekl Sandokan, „dopouštíte se bezpráví.“

„Lord Guillonk se může vydat do Kalkaty, tam podat svědectví o hanebných metodách thugů a žádat pro Tremal-Naika milost. Slibuji vám, že ho budu podporovat. Učinit něco jiného nemám právo,“ trval na svém rádža.

„Rádžo,“ pronesla úzkostlivě Ada, „chcete, abych znovu zešílela?“

„Brzy dostanete zpět svého snoubence. Soud znovu případ posoudí a jistě nebudou váhat propustit Tremal-Naika na svobodu.“

„Když ho zatknete, jsem rozhodnuta odplout s ním.“

James Brooke na ni hleděl s údivem. Zdálo se, že ho její rozhodnutí odzbrojilo.

„Ano, chci jet s ním,“ naléhala, když viděla, že mlčí.

„To není možné. Kapitán lodi by vás nevzal na palubu. Bude lepší, když pojedete se svým strýcem do Indie, abyste si vyžádala pro svého snoubence obnovu soudního procesu. Vaše svědectví bude stačit k tomu, abyste mu dopomohla na svobodu.“

„To je pravda, Ado,“ řekl lord Guillonk. „Kdybys odjela s Tremal-Naikem, chyběl by mi hlavní svědek pro obnovu soudního řízení.“

„Vy chcete, abych ho teď opustila?“ zvolala a rozvzlykala se.

„Ado,“ usmál se na ni Tremal-Naik.

„Výsosti,“ řekl Sandokan a přistoupil k rádžovi. „Dáte mi pět minut svobody?“

„Co chcete dělat?“

„Přesvědčit Adu, aby následovala lorda Guillonka.“

„Prosím, učiňte to.“

„Ale vaše přítomnost při našem rozhovoru není nutná!“

„Splním vám, co si přejete. Ale ujist' uji vás, že chováte-li naději na útěk, mýlíte se. Celá zátoka je obklíčena.“

„Poslouchejte dobře, přátelé,“ řekl Sandokan, když osaměli. „Vlastním ještě takové prostředky, že by rádža zbledl, kdyby mě slyšel! Slečno Ado, lorde Guillonku...“

„Žádný lorde Guillonku, říkej mi strýci, Sandokane, byl jsi přece manžel mé neterě Marianny, a tedy i můj příbuzný.“

„Děkuji, strýci, slečno Ado, nebraňte se a vzdejte se myšlenky, že budete následovat svého snoubence na ostrov Norfolk. Pokusme se naopak přesvědčit rádzu, ať ponechá Tremal-Naika na Sarawaku až do doby, než soud v Kalkatě zreviduje proces a vynese osvobozující rozsudek.“

„Ale to bude dlouhé odloučení,“ řekla Ada.

„Nikoliv, bude krátké, ujišťuji vás. Potřebujeme získat čas.“

„Co tím sledujete?“ zeptal se Tremal-Naik a lord Guillonk téměř současně.

Po Sandokanových rtech přeletěl úsměv.

„Myslíte si, že mi je lhostejný osud, který by mě čekal u soudu v Kalkatě? Angličané mě příliš nenávidí. A mají důvod, vždyť jsem proti nim bojoval zuřivě a nenávislně. Nemohu doufat, že mě necha-
jí naživu. Jenže já musím být volný, plavit se po moři a znovu spatřit svůj Mompracem.“

„A co chceš dělat? V co doufáš?“ zeptal se lord Guillonk.

„V synovce Muda-Hassina.“

„Synovce sultána?“

„Ano, vím, že chystá povstání, aby se dostal na trůn, a že poma-
lu, ale jistě zničí Jamese Brooka.“

„A jak vám můžeme pomoci my?“ zeptala se Ada. „Vám, které-
mu vděčím za svou záchranu a budu vám vděčit za záchranu
Tremal-Naika?“

„Musíme toho muže vyhledat a říct mu, že tygři z Mompracemu
jsou připraveni, aby mu pomohli. Moji piráti se zde vylodí a postaví
se do čela vzbouřenců a přepadnou vězení, v němž budeme.“

„Ale já jsem Angličan, Sandokane,“ připomněl lord.

„Od vás nechci nic, strýci. Chápu, že se nemůžete postavit proti
svému krajanovi.“

„Ale kdo tedy s ním bude jednat?“

„Ada a Kammamuri.“

„Ach ano, samozřejmě!“ řekla dívka. „Mluvte, co mám udělat!“
Sandokan shodil kabátec a vytáhl nadity váček.

„Zamíříte k synovci Muda-Hassina a řeknete mu, že Sandokan, Malajský tygr, mu posílá darem tyto diamanty nesmírné hodnoty. Že ho žádám, aby urychlil povstání.“

„A co mám podniknout já?“ zeptal se Kammamuri.

Sandokan sundal jeden ze svých prstenů, zdobený velkým smaragdem, a podal mu ho se slovy:

„Půjdeš na Mompracem, ukážeš pirátům prsten a řekneš jim, že jsem v zajetí. Ať vyplují na pomoc povstání synovce Muda-Hassina. A teď pojďme, rádža je podezřívavý.“

Rádža Brooke, obklopen svými důstojníky, je již netrpělivě očekával. „Nuže?“ zeptal se krátce.

„Ada se vzdává myšlenky následovat svého snoubence. S podmínkou, že vy, Výsosti, si necháte na Sarawaku Tremal-Naika jako vězně až do doby, než Nejvyšší soud v Kalkatě zahájí proces,“ řekl lord Guillonk. „Souhlasím.“

Na to Sandokan předstoupil a hodil na zem jatagan i kris se slovy: „Jsem vaším zajatcem.“

Yanez, Tanauduriam a Sambigliong učinili totéž.

Lord Guillonk vstoupil mezi rádžu a Sandokana.

„Výsosti,“ řekl, „co s ním uděláte?“

„Splním, oč mě žádal.“

„To je?“

„Pošlu ho do Indie. Bude ho soudit Nejvyšší soud v Kalkatě.“

„A kdy odpluje?“

„Za čtyřicet dní. Poštovní lodí, která vyplouvá z Labuanu.“

„Výsosti, je to muž mé ubohé neteře!“

„Vím to, mylorde.“

„Zachránil Adu Corishantovou, Výsosti.“

„Vím, ale nemůžu nic dělat.“

„Ani kdyby vám slíbil, že navždy opustí tato moře? Ani kdyby vám přísahal, že víckrát nespátí Mompracem?“

„Neproste ho,“ řekl Sandokan. „Ani já, ani moji druhové nemáme strach z lidské spravedlnosti. Když odbije poslední hodina, tygři z Mompracemu budou umět zemřít hrdě, jako muži.“

Přistoupil k lordovi a objal ho. Také Tremal-Naik se rozloučil se Sandokanem.

„Na shledanou, Ado moje!“ Sevřel pevně v náručí vzlykající dívku. „Doufej!“

Obrátil se k rádžovi, který na něho už čekal, zdvihl hlavu a řekl: „Jsem vám k dispozici, Výsosti.“

Čtyři piráti a Tremal-Naik vyšli z pevnosti a nasedli do člunů, které zamířily k rádžovu škuneru. Naposledy pohlédli k ostrůvku.

Na pobřeží stál lord s Adou po pravici a Kammamurim po levici. Všichni tři slzeli.

„Ubohý lord Guillonk, ubohá slečna,“ povzdechl Sandokan. „To je osud! Ale odloučení bude krátké a ty, Jamesi Brooku, přijdeš o trůn!“

Jachta lorda Jamese

Zátoka byla po zuřivé kanonádě a strašlivém boji, ve kterém byli poraženi tygři z Mompracemu, opět tichá.

Škuner odplul spolu s malou flotilou a rádžovy oddíly nastoupily cestu zpět do Sarawaku. U ostrůvku kotvila jenom jachta a očekávala svého majitele, lorda Guillonka.

Před pevností na rozvalených hradbách seděla Ada a vzlykala. U ní stáli lord a Kammamuri.

„Nastupme na loď, milá Ado,“ pobídl ji lord. „Slzami jim nepomůžeme.“

„To je pravda,“ řekl Maráth. „Musíme jednat rychle. Pomyslete, že za čtyřicet dní bude Sandokan dopraven do Indie, a když tu nebude on, možná ani můj pán nezíská svobodu.“

„Mám strach, že na mně leží prokletí hrozného božstva thugů,“ vzdychla Ada.

„Zbav se jednou provždy takových myšlenek. A teď pojďme, odjíždíme,“ přikázal lord Guillonk.

„Kam?“

„Na Mompracem,“ ozval se hlas za nimi.

Všichni tři se otočili. Před nimi stál pirát, jehož obličej byl zbrocen krví.

„Kdo jste?“ zeptal se lord.

„Aier-Duk, jeden z velitelů Sandokanových pirátů.“

„Zůstal jste naživu!“ zvolala Ada.

„Pomyslel jsem si, že živý muž může být kapitánovi užitečnější než mrtvý. Když jsem viděl, že bitva je ztracena a moji přátelé zajatí, ukryl jsem se mezi mrtvoly.“

„Chudáku, jste zraněn!“ zvolala Ada.

„Není to tak zlé,“ pokrčil pirát rameny. „Kulka mě jenom lehce škrábla.“

„Jaké štěstí, že jste živý,“ řekl lord.

„Jsem připraven odjet okamžitě na Mompracem,“ prohlásil pirát.

„Dám vám rychlý člun,“ uvažoval lord Guillonk.

„Kdy budu moct odplout?“

„Hned jak dorazíme do Sarawaku. Na palubu, přátelé, vracíme se co nejrychleji do města.“

„Rychle, rychle,“ pobízela Ada. „Budou tak alespoň blízko Tremal-Naika a jeho věrných přátel.“

„Mylorde, když se vrátíme do Sarawaku, nevzbudíme v rádžovi podezření? Bylo by lepší, kdyby věřil, že jsme odpluli do Indie.“

„Pravda,“ řekl lord překvapený touto úvahou. „Mohl by si myslet, že se chceme pokusit osvobodit Sandokana a Tremal-Naika. Jsi velmi prozíravý, Kammamuri.“

„Mylorde, víte, kde je teď synovec Muda-Hassina?“

„V Sedangu.“

„Na svobodě?“

„Ano, ale pod dohledem.“

„Sedang leží na stejnojmenné řece, jestli se nemýlím.“

„Ano.“

„Zakotvíme na řece, v jejím ústí, mylord, a vyčkáme, než dorazí flotila tygrů z Mompracemu. Zatím se můžeme pokusit o sblížení se synovcem Muda-Hassina a sdělit mu, co připravujeme.“

„Myslím, že to je dobrý plán,“ řekl lord. „Zamezíme tak rádžovu podezření. Na palubu, přátelé.“

U výběžku ostrova je čekala šalupa se šesti námořníky. Lord, Ada, Kammamuri a pirát, který tak zázračně unikl smrti, se na ní přeplavili na jachtu. Byla jedna z nejkrásnějších a nejelegantnějších, jaká kdy plula v těchto mořích. Měla tonáž sto padesát tun, úzký kýl a seseknutou záď. Velké plachty umožňovaly maximálně využít i toho nejslabšího vánku.

Lord ji dal zařídit s vybraným vkusem.

Posádka čítala dvacet mužů.

Hned jak lord vstoupil na palubu, hlásil se mu zástupce kapitána, muž s tváří lehce hnědou, což prozrazovalo zkřížení indické a evropské krve, s inteligentními očima a energickými rysy.

„Jaké jsou vaše rozkazy, mylord?“

„Vyplujeme, ale směr plavby bude na Sedang, nikoliv na Sarawak.“

„Rozumím. Máte pro mě ještě jiné rozkazy?“

„Přidělte těmto dvěma mužům kajuty,“ pokračoval lord a ukázal na Kammamuriho a Aier-Duka, „a dejte ošetřit raněného.“

Pak nabídl rámě Adě a doprovodil ji do komfortní a elegantní kajuty na zádi.

„Jsi doma, má neteři.“

„Děkuji, strýčku,“ odpověděla dívka. „Vyplouváme okamžitě? Kdy budeme v Sedangu?“

„Za tři dny, jestli bude vát příznivý vítr.“

„Jsem netrpělivá. Už abych se setkala se sultánovým synovcem.“

„To věřím.“

„Podaří se nám to?“

„Když nám budou pomáhat tygřici z Mompracemu, pak ano.“

„Jsou stateční?“

„Viděla jsi, jak umějí bojovat. Až se dozvědí, že Sandokan je zajat, poletí jako na křídlech, jen aby ho zachránili.“

„Tolik jsou mu oddáni?“

„Neuvěřitelně. Já ty lidi znám. Když bojují, jsou statečnější než tygři a nezastaví je ani děla.“

„Má synovec Muda-Hassina nějaké přívržence?“

„Ano, myslím, že mnoho. Brooka se jeho vojáci bojí, ale nenávidí ho pro krutosti, kterých se dopouští. Dokonce i naši krajané se už několikrát proti němu rozhořčeně ozvali.“

„Rádža je energický a bude se bránit.“

„To je pravda, ale vlna vzdoru ho svrhne.“

„Už aby k tomu došlo, strýci,“ řekla Ada a povzddechla si. „Ubohý Tremal-Naik! Když se na nás usmálo štěstí, zase jsme se museli odloučit. Asi jsme se narodili ve znamení špatné hvězdy.“

„To bude poslední zkouška, Ado. Až ho osvobodíme, vezmu vás oba do Indie, ale daleko od Kalkaty, abyste byli chráněni před pomstou nelitostného Suyodhany. Nebo na Jávu, potom už budete stále spolu.“

„A co Sandokan, půjde s námi?“

„Je to člověk, který se nenarodil pro klidný život, ale kdo ví... do Indie by nás možná mohl následovat. Jak ho znám, tak ale jediné proto, aby zahájil nesmířitelný boj proti thugům a jejich veleknězi. Ale teď si odpočiň, potřebuješ to. Já vyjdu zpátky na palubu.“

Jachta mezitím vyplula ze zátoky a mířila k východu.

Moře bylo prázdné. Rádžův škuner a malá flotila zdvihly kotvu hodinu před nimi a už pravděpodobně dopluly k ústí řeky a se zajatci na palubě teď mířily k Sarawaku.

Také pobřeží, které se rýsovalo na jihu, se zdálo neobydlené. Bylo vidět jen tmavé lesy, které dosahovaly až k moři, a ještě dále se tyčil vysoký kužel Matangu.

Vítr, stále příznivý, hnal jachtu rychlostí sedmi uzlů za hodinu. Za těchto povětrnostních podmínek by rychlá plachetnice mohla dorazit do ústí Sedangu už za dva dny.

Po třech hodinách plavby spustili námořníci z jachty lehký člun s plachtou a se zásobami jídla a vody.

Aier-Duk, jemuž ošetřili zranění, víc bolestné než nebezpečné, byl připraven nasednout a vydat se k Mompracemu.

„Vaše instrukce, mylorde?“

„Vyzbrojit flotilu a připlout k ústí řeky Sedangu. Kolik mužů zůstalo na Mompracemu?“

„Dvě stě, ale vydají za tisíc.“

„Máte dost lodí?“

„Jejich tam třicet, vyzbrojených čtyřiceti děly a šedesáti houfnicemi.“

„Snažte se, aby vás nezaskočila rádžova flotila.“

„Když ji potkáme, pustíme se s ní do křížku.“

„A vyplašíte rádžu.“

„Máte pravdu. Raději se jí vyhneme.“

„Přeju ti dobrý vítr. Za dva dny můžeš být na Mompracemu.“

„Brzy na shledanou, mylorde.“

Aier-Duk sestoupil do šalupy. Napjal plachtu a lehké rychlé plavidlo zanedlouho zmizelo za obzorem.

Jachta plula dál k východu a držela se daleko od ústí Sarawaku, aby ji nespátřily rádžovy strážní čluny a aby doplula až do Sedangu nepozorovaně...

Konečně se přiblížila k ústí řeky, na jejímž břehu leží městečko Sedang. Kotva byla vyhozena v malém zálivu, napůl ukrytém mezi vysokými a košatými stromy, jejichž listy vrhaly hustý stín.

„Nikoho nevidíte, strýci?“ zeptala se Ada, která vyšla na palubu.

„Ústí je prázdné,“ odpověděl lord. „Sedang je málo navštěvované město.“

„Kdy se vydáme k synovci Muda-Hassina?“

„Zítřka, ale musíme se na to patřičně připravit.“

„Co tím chcete říct?“

„Jako běloši bychom tady byli velice nápadní a někdo by mohl okamžitě informovat rádžu.“

„Jak to tedy provedeme?“

„Převlékneme se za Indy, ale musíme změnit i barvu pleti.“

„Když to pomůže k záchraně Tremal-Naika a jeho odvážných přátel, jsem připravena na vše.“

Guvernér v Sedangu

Nazítří šalupa s částí posádky a s lordem, Adou a Kammamurim na palubě zamířila proti proudu řeky do Sedangu.

Námořníci byli převlečeni do indických pestrobarevných obleků a na hlavách měli turbany. Lord s Adou se rovněž zahalili do bohatých látek, stažených v pase širokými pruhy červeného hedvábí. Jenom Kammamuri si nechal svůj maráthský šat, který nevzbuzoval podezření. Úzká řeka s dosti kalnou vodou byla téměř prázdná. Jenom občas se na jejich březích objevila dajacká chýše, postavená na kůlech.

Všude kolem se rozkládaly háje kaučukovníků, banánovníků, pepřovníků, už pokrytých načervenalými plody, a ohromných kafrovníků, vydechujících pronikavou vůní.

Uprostřed této bohaté vegetace zahlédli tu a tam nosály, opice s dlouhými čenichy. Houpaly se na nejvyšších vrcholcích stromů. A také ohromné ptáky, kteří měli zobany tak velké jako celý zbytek těla a na hlavě jakousi směšnou helmici z perí. Objevovala se zde i hejna černých kakadu, a také několik ohromných netopýrů, jejichž rozevřená blanitá křídla dosahovala délky jednoho metru.

V poledne zakotvila šalupa na okraji města.

Byla to spíš vesnice než město. Tvořilo ji asi padesát chýší postavených na kůlech, obydlených převážně Dajaky, pak několik domků s prohnutými střechami, patřících Číňanům, a dvě dřevěné budovy. V jedné z nich bydlel synovec Muda-Hassina, který upadl v podezření, že pomýšlí na znovuzískání trůnu. Byl proto hlídán jako vězeň. Druhou budovu obýval guvernér, člověk oddaný rádžovi. K ruce měl asi dvacítku ozbrojených Indů.

Protože v Sedangu nebyl ani nejskromnější hostinec, lord si najal jeden z nejhezčích čínských domků u řeky na severním okraji města a tam zavedl Adu a Kammamuriho.

„Moje mise tady končí,“ řekl. „Všechno, co jsem pro tebe mohl udělat, aniž bych ohrozil svou čest anglického námořníka a Brookova

krajana, jsem udělal. Povstání, které ty napomůžeš rozpoutat, není mou záležitostí. Zůstanu tvým strýcem a ochráncem, ale jako Angličan musím být neutrální.“

„Tedy nás opustíte?“ zeptal se Kammamuri.

„Je to nutné. Vrátil jsem se na svou jachtu, ale zakotvím poblíž ústí řeky, budu stále nablízku. Ty jsi velmi energický chlapík a víš, jak si počínat. A Ada ti bude dobrou pomocnicí.“

„Nebojím se! Jsem odhodlaná ke všemu.“

„Nechám ti tady čtyři své námořníky, kteří budou mít za úkol tě chránit a ve všem ti pomáhat. Budou tě poslouchat jako mě. Jsou to stateční a věrní muži. Kdyby vám hrozilo nějaké nebezpečí, pošli jednoho z nich ke mně. Jachta je vybavená zbraněmi a okamžitě připluje na pomoc.“

Dlouze se objali, pak se lord vrátil na jachtu, která se vydala dolů po proudu. Ada zůstala na břehu a dívala se za ním. Nevěnovala pozornost místnímu strážci, který se k ní nepozorovaně přiblížil a nedůvěřivě si ji prohlížel.

Všimla si indického vojáka, až když stál vedle ní.

„Kdo jste?“ zeptal se.

Ada na něho ostře pohlédla.

„Co chceš?“

„Vědět, kdo jste,“ odpověděl Ind rázně.

„To se tě netýká.“

„Týká, protože vy jste cizinka. Musíte odpovědět.“

„A proč bych musela?“

„Je to guvernérův rozkaz.“

„Neznám zdejšího guvernéra.“

„Ale on musí vědět, kdo přijel do Sedangu.“

„A proč?“

„Zdržuje se zde nebezpečný člověk, synovec Muda-Hassina. Nesmí přijímat návštěvy.“

„Nevím, kdo to je.“

„Synovec sultána, který dříve vládl na Sarawaku.“

„Neznám sultány.“

„To je mi líto. Musím vědět, kdo jste.“

„Indická princezna.“

„Odkud?“

„Z velkého kmene Maráthů,“ překvapil ho Kammamuri, který k nim přistoupil.

„Maráthská princezna?“ podivil se Ind. „Já jsem také Maráth!“

„Ne, ty jsi zrádce,“ spustil na něj Kammamuri. „Kdybys byl statečný Maráth, byl bys svobodný jako já a nesloužil bys se zbraní v ruce muži, který náleží k rase našich utlačovatelů. Jsi Angličanův žoldák.“

Ind znejistěl.

„Jdi pryč, svobodní Maráthové opovrhují zrádci,“ přidala se rozhořčeně Ada.

Ind sklonil hlavu a jeho hlas pozbyl ráznosti: „Nezapomněl jsem na svou vlast. Křivdíte mi, princezno. Stále miluji svůj kmen, v mém srdci nepohasla nenávist k utlačovatelům Indie. Zůstal jsem stále Maráthem.“

„Ty?“ vmetl mu do tváře Kammamuri. „Dej mi o tom důkaz!“

„Dám ti ho. Jaký chceš?“

„Má paní je princezna z nejvznešenějšího rodu. Přísahej jí poslušnost, jako jí přísahají všichni svobodní synové našich hor, jestli se k tomu odvážíš.“

Ind se rozhlédl, aby se ujistil, že ho nikdo nepozoruje. Pak padl Adě k nohám a čelem k zemi.

„Rozkazuj, při Šivovi, Višnuovi a Brahmovi, božích ochráncích Indie. Přísahám princezno, že tě poslechnu.“

„Teď teprve v tobě poznávám Marátha,“ usmál se Kammamuri. „Následuj nás!“

Vešli do čínskému domku, který hlídali čtyři námořníci z jachty. U pasu měli revoly, aby chránili neterě svého pána proti jakémukoliv napadení. Nedůvěřivě si vojáka prohlíželi, než ho vpustili dovnitř. Kammamuri ho zavedl do nevelké místnůstky, jejíž stěny byly polepené květovaným papírem. Byla vybavena lehoučkými

židličkami z bambusu a několika stolky. Na nich stály mističky a porcelánové šálky na čaj.

„Rozkazuj princezno,“ opakoval Ind a znovu padl dívce k nohám.

Ada na něho upřela dlouhý pohled, jako by chtěla přecíst, co se mu skrývá v nitru. Pak pronesla tiše:

„Nenávidím rádžu.“

„Ty, princezno!“ zvolal Ind, zdvihl hlavu a s údivem si ji prohlížel. „Ano, slyšíš dobře.“

„Já také nenávidím rádžu. Patří k těm, kteří utlačují Indii,“ řekl voják. „Byl jsem donucen obléct vojenskou uniformu, hrozili mi, že když odmítnu, zastřelí mého bratra.“

„Moje rodina přísahala věčnou nenávist utlačovatelům z daleké Evropy. A protože je nemůžeme zničit v Indii, snažíme se je zasáhnout kdekoliv,“ řekla Ada.

„Princezno, ty tedy máš moc?“ zvolal Ind.

„Stojí za mnou stateční muži, lodi a děla.“

„Přinášíš sem boj?“

„Ano, pochopil jsi správně. Ale přišla jsem pro ten boj vyhledat spojení.“

„V našem městě?“

„Ano. Jedním z nich bude synovec Muda-Hassina.“

„Ale vždyť je uvězněn!“

„My ho osvobodíme.“

„On o tom ví?“

„Ne, dozví se to. A ty mi pomůžeš. Tím prokážeš, že jsi skutečný Maráth.“

„Přísahal jsem ti poslušnost, princezno, a Bangawadi dané slovo dodrží.“

„Uvidíme,“ řekl Kammamuri, který až dosud mlčel. „Kolik strážců hlídá Hassina?“

„Čtyři.“

„Ve dne v noci?“

„Nepřetržitě.“

„Je mezi nimi nějaký Maráth?“

„Ne, všichni jsou věrní rádžovi.“

Kammamuri se zamyslel.

„Už to mám,“ řekl po chvíli. „Kdo je guvernérem?“

„Anglo-bengálský míšenec.“

„Rádžu tedy nezradí.“

„To určitě ne.“

Kammamuri hledal něco v širokém pase, který mu obepínal boky. Vytáhl diamant velký jako oříšek.

„Přiblížíš se ke guvernérovi a řekneš mu, že princezna Raibh mu posílá tento dárek a prosí ho, aby přijal její návštěvu.“

Ind vzal diamant a znovu padl před Adu na kolena.

„Jdi, Bangawadi, a dodrž svou přísahu,“ vyzval ho Kammamuri.

Když voják odešel, obrátil se k Adě. „Věřím, že to dokážeme.“

„Co, Kammamuri?“

„Unést Hassina.“

„Jak si to představuješ?“

Kammamuri vytáhl z kapsy krabičku a otevřel ji. Bylo v ní několik drobných pilulek, které vydávaly podivnou vůni.

„Dal mi je pan Yanez. Sám vím, jak jsou účinné. Stačí jednu rozpustit v poháru vody a i nejodolnější muž okamžitě usne.“

„K čemu nám poslouží?“

„Aby uspaly guvernéra. A také strážce, které hlídají Hassina.“

„Pořád tomu nerozumím.“

„Poté, co guvernéř dostane dar, pozve nás určitě na večeři. Pokud ne, pozveme ho my. Já se postarám o to, aby vypil uspávací prostředek. Než usne, půjdeme k Hassinovi a stejnou hru sehrajeme se strážemi.“

„Pustí nás do domu, který hlídají?“

„Bangawadi se o to postará. Oznámí strážci, že dostal od guvernéra rozkaz dovést nás k Hassinovi.“

„Ale kam Hassina odvezeme?“

„To nám řekne on sám. Někam, kde má své stoupence. Pověřím naše námořníky, aby sehnali koně.“

Vtom se v místnosti objevil Bangawadi. Vypadal spokojeně a usmíval se.

„Guvernér vás očekává,“ spustil hned ve dveřích. „Prosí, abyste ho ihned navštívili.“

„Přijal dar?“ zeptal se Kammamuri.

„Nikdy jsem ho neviděl tak šťastného.“

V doprovodu námořníků, kteří dostali od lorda rozkaz neopouštět dívku ani na jediný okamžik, došli před sídlo guvernéra v Sedangu, velikášsky nazývané palác. Byl to dvoupatrový dřevěný dům se střechou pokrytou modrými taškami. Stejně jako domy v čínské čtvrti v Sarawaku ho obklopovala zeď. Dvě rezivějící děla stála na dvoře pro zastrašení. Při výstřelu by se určitě rozpadla. Desítka Indů, oblečených v červených kabátech a bílých kalhotách, s turbanem na hlavě, stála vyrovnaná před vchodem a se zbraní v ruce vzdávala poctu princezně Maráthů. Guvernér čekal na kraji schodiště. Diamant splnil svůj účel.

Sir Hunton se jako důstojník zúčastnil dřívějších krvavých výprav proti pirátům. Nebylo mu ještě čtyřicet, ale vypadal starší, protože místní klima není příliš vhodné pro Evropany a působí nepříznivě na jejich organismus. Měl pronikavé hnědé oči a prošedivělý anglický knírek.

Za účast na trestných výpravách si vysloužil funkci guvernéra Sedangu, s úkolem pečlivě hlídat synovce Muda-Hassina. James Brooke dobře věděl, že v tomto příbuzném zesnulého sultána má nebezpečného protivníka.

Sir Hunton, jakmile spatřil indickou princeznu, kráčel jí vstříc a políbil jí ruku. Pak jí galantně nabídl rámě a zavedl do salonku, vybaveného evropským nábytkem.

„Čemu vděčím za váš příjezd, Výsosti? Je to vzácnost uvítat v tomto městečku, ztraceném na hranicích království, tak vznešenou návštěvu.“

„Jsem na poznávací plavbě po ostrovech a chtěla jsem spatřit i Sedang.“

„Přijela jste ze zvědavosti? Myslel jsem, že za jiným účelem.“

„A to?“

„Abyste uviděla synovce Muda-Hassina.“

„Nevím, kdo to je.“

„Rival rádži Brooka, který tráví čas tím, že vymýšlí různá povstání.“

„Zajímavé! Takového pošetilce bych chtěla vidět, aspoň jak vypadá.“

„Nikomu jinému bych to nedovolil, ale vám, Výsosti, která připlouváte z Indie a nemáte jiný cíl než zvědavost, vám tuto laskavost neodmítnu.“

„Děkuji, sire.“

„Zdržíte se dlouho?“

„Jen krátce, dokud na mé jachtě neopraví pár škod.“

„Připlula jste na jachtě?“

„Ano, sire.“

„A pokračujete na Sarawak?“

„Jistě. Chci vidět slavného přemožitele pirátů, protože jsem jednou z jeho obdivovatelek.“

„Rádža je statečný muž!“

„Věřím.“

„Vracíte se na jachtu dnes večer?“

„Pronajala jsem si zde na pár dní dům.“

„Doufám, že přijmete pozvání na večeři?“

„Ach, sire... Nemohu odmítnout takovou laskavost. Kdy mi ukážete vašeho královského vězně?“ zeptala se Ada se smíchem.

„Po večeři, Výsosti, si půjdeme k Hassinovi vypít čaj.“

„Je to šlechtic, nebo divoch?“

„Je to vzdělaný, vychovaný muž, který vás přijme jako džentlmen.“

„Věřím vašim slovům, sire. Dnes večer budu vaším hostem.“

Po chvíli se zvedla. Guvernér ji doprovodil až k východu, kde čekal Kammamuri. Vrátili se do domu, stále doprovázeni čtyřmi námořníky. Před dveřmi čekal Bangawadi. Bylo vidět, že je netrpělivý.

„Máš nějakou novinku?“ zeptala se ho Ada.

„Mluvil jsem s Hassinem.“

„Kdy?“

„Před necelou hodinou.“

„Cos mu řekl?“

„Že se někdo zajímá o jeho osud a že se pokusí ho osvobodit.“

„A co ti odpověděl?“

„Že je vždy připraven.“

„Jsi skvělý Maráth, Bangawadi.“

„A budeš ještě lepší, když se k němu ještě znovu vrátíš,“ připojil Kamamuri.

„Jsem vám k službám.“

„Jdi a řekni mu, že dnes večer přijde princezna Raibh s guvernérem na návštěvu. Ještě mu pověz, ať mi dovolí připravit guvernérovi čaj.“

Pak vyňal z opasku malý diamant, podal mu ho a dodal:

„To je pro tebe. Nakup dost pití strážím, které hlídají Hassinův dům. Dnes večer platím já!“

Útěk prince Hassina

Sir Hunton nepochyboval o tom, že pozval opravdovou indickou princeznu, a nepojal nejmenší podezření. Dal připravit velkolepou večeři bez ohledu na výdaje. Vždyť získal diamant, který měl hodnotu nejméně třiceti tisíc.

Kuchař vyplenil spižírnu, kurníky Dajaků i rybí trh. Nechybělo ani pravé španělské víno, které guvernér dostal darem od svého přítele z Filipín a uschoval si je pro slavnostní příležitosti.

Ada překypovala roztomilostí. Navrhovala přípitek za přípitkem. Na rádžu, na guvernéra, na rozkvět Sarawaku, na Sedang, na starou Anglii... a snažila se guvernéra přimět, aby co nejvíce pil.

Již se stmívalo, když byl jako poslední chod servírován tradiční pudink.

„A co bude s čajem u prince Hassina?“ připomněla Ada a pohlédla z okna. „Už padá tma, sire.“

„Byl upozorněn, že ho navštívíme,“ odpověděl guvernér.

„Nenechme ho příliš dlouho čekat.“

„Jak si přejete, Výsosti.“

„Procházka po nábřeží nám udělá dobře.“

Vstala a přehodila si přes hlavu bohatý hedvábný šál, aby se chránila před noční vlhkostí. Kammamuri, který se večere účastnil v roli sekretáře vznešené princezny, vyšel už předtím ven.

Dva námořníci z jachty ho očekávali.

„Všechno je připraveno?“ zeptal se jich.

„Ano,“ odpověděli.

„Kolik koní jste koupili?“

„Osm.“

„Kde budou čekat?“

„Na kraji města.“

„Dobrá.“

V tom okamžiku Ada vycházela, zavěšená do guvernérova rámě. Kammamuri je dostihl a dal jí znamení, že je vše připraveno.

Noc byla nádherná. Na západě zakryly oblohu narůžovělé mraky a zdobily místo, kde zapadlo slunce.

Po ztemnělém nebi létali obrovští netopýři, mezi keři a stromy se míhaly myriády světlušek.

Na řece zpíval rybář monotónní píseň. Čínské džunky, nejčastější lodě, které přijíždějí až do Sedangu, rozsvěcovaly ohromné barevné lampiony z naolejovaného papíru.

Z blízkých lesů vydechovaly kafrovníky, muškátové ořechy, stromy hřebíčku a manga pronikavé vůně.

Ada nemluvila, ale snažila se zrychlit krok. Guvernér, který trochu víc popíjel, ji následoval a snažil se držet zpřímá.

Naštěstí cesta netrvala dlouho. Stanuli před skrovným patrovým domem s verandou, kterou hlídali čtyři ozbrojení Indové.

Guvernér se dal ohlásit a pak doprovodil princeznu do místnosti plné divanů a koberců, zčásti již poničených. Uprostřed stál stůl a na něm, v naprostém nepořádku, ležely čínské šálky, misky, vyřezávané slonovinové koule a různé drobnosti.

Synovec Muda-Hassina je očekával usazený ve starém křesle, zdobeném pozlaceným krokodýlem, znakem sultánů ze Sarawaku.

Při jejich vstupu vyskočil.

Rival Jamese Brooka neměl víc než třicet let. Byl vysoké postavy, majestátního držení těla, výraznou hlavu zdobily dlouhé černé vlasy. Obličej měl lehce pokryt vlnitým vousem. V očích se zračila vrozená inteligence.

Na hlavě měl zelený turban sultánů z Bornea a na sobě oděv z bílého hedvábí, na bocích stažený širokým rudým pásem, z jehož záhybů vyčnívaly rukojeti dvou krisů, znamení velkých náčelníků. U boku se mu houpala těžká, nesmírně ostrá malajská šavle.

Mírně se uklonil se zkříženýma rukama na prsou, pak se zadíval na Adu a pronesl melodickým hlasem:

„Buďte vítáni v mém domě.“

„Princezna Raibh projevila zájem navštívit vás, proto jsem ji k vám přivedl v naději, že jí udělám radost,“ začal guvernér.

„Děkuji vám za vaši laskavost, pane. Udělal jste radost i mně. V tomto domě je jí málo. Rádža Brooke mě zde zcela izoloval od okolního světa.“

„Rádža vám nevěří, ohradil se guvernér.“

„Bez důvodu, protože už nemám žádné přívržence. Moudrá vláda rádži Brooka mi všechny odvedla.“

„Dajaky ano, ale Malajce...“

„I ty, sire Huntone..., ale nechme politiky a dovolte, abych vám nabídl dobrý čaj.“

„Říká se, že připravujete skutečně výtečný,“ usmál se guvernér.

„Mám opravdu vynikající druh, ujišťuji vás. Dostávám ho darem od svého přítele Taisina vždycky, když přijede do Sedangu a dovolíte mu, aby mě navštívil.“

„Protože vím, že ten Číňan z Kantonu je dobrý obchodník, který se o politiku nezajímá,“ přešel do rozverného tónu guvernér.

V hlubokých očích budoucího sultána se temně zablesklo, ale jinak nedal nic najevo.

„Servírujte čaj,“ poručil svému sluhovi.

„Dovolíte, pomůžu mu,“ nabídl se Kammamuri. Přešel do vedlejší místnosti. Za chvíli přicházel doprovázen malým Malajcem, který nesl čínský čajový servis na stříbrném podnose.

Kammamuri nalil z konvice nápoj guvernérovi a vpustil nenápadně malou pilulku, která se okamžitě rozpustila.

Pak nabídl šálek své paní a sultánovu synovci. Poté se opět vrátil do vedlejší místnosti.

Rychle naplnil další čtyři šálky, rozpustil v každém z nich pilulku a kývl na sluhu:

„Pojď se mnou.“

„Jsou zde další hosté, pane?“ zeptal se Malajec.

„Ano,“ řekl Kammamuri se záhadným úsměvem. „Je zde ještě jiný východ, abychom nemuseli procházet salonem?“

„Ano.“

„Veď mě.“

Sluha ho zavedl do sousední místnosti, jejíž dveře vedly na ulici. Na židlích u stolu seděli čtyři vojáci.

„Přátelé, moje paní, princezna Raibh, vám nabízí čaj. Vypijte ho na její zdraví. Tady je pár rupií, prosí, abyste je přijali.“

Indové chtivě sáhli po penězích a jediným douškem vypili čaj na zdraví štědré princezny.

„Dobrou stráž,“ popřál jim ironicky.

Vrátil se do salonu sultánova synovce. Právě v tom okamžiku se guvernér, omámen silným narkotikem, svalil ze židle a spadl na koberec. Kammamuri ho zdvihl a přenesl na divan.

„Mrtev?“ zeptal se Hassin.

„Ne, spí,“ odpověděla Ada. „Probudí se až za dvacet čtyři hodin a to už budeme daleko.“

„To jste vy, kdo sem přišel, aby mě dostal na svobodu?“

„Ano.“

„A abyste mi pomohla znovu získat trůn mých předků?“

„To je můj úmysl.“

„Ale proč?... Co pro vás mohu udělat?“

„Dozvíte se to později, teď musíme prchnout.“

„Jsem připraven vás následovat.“

„Máte nějakého stoupence?“

„Všichni Malajci půjdou za mnou.“

„A Dajakové?“

„Ne. Bojují pod Brookovou vlajkou.“

„Znáte bezpečné místo, kde můžete počkat, až se soustředí vaši stoupenci?“

„Ano, u mého přítele Orango-Tuaha.“

„Je daleko?“

„Blízko ústí řeky.“

„Pojďme, koně jsou připraveni.“

„Ale stráž?“

„Spí stejně jako guvernér,“ řekl Kammamuri.

„Tak rychle,“ vybídla ho Ada.

Princ sňal ze stěny pušku a odcházel za Adou a Kammamurim. Naposledy se podíval na guvernéra, ale ten hlasitě chrápal.

Přede dveřmi leželi čtyři Indové, jeden přes druhého, a také hluboce spali. Kammamuri jim vzal karabiny a náboje, pak zahvízdal.

Z blízkého lesa vyšli čtyři námořníci z jachty a Bangawadi. Vedli osm koní.

Kammamuri pomohl Adě do sedla, pak hbitě vyskočil na dalšího koně. Princ, který znal cestu lépe než Bangawadi, předjel do čela. Pustili se stezkou do lesa, který pokrýval pravý břeh řeky.

Dojeli na jeho okraj, když se náhle z lesa ozvalo: „Stát! Kdo tam?“

„Nikdo neodpovídejte,“ varoval princ.

„Kdo jede?“ opakoval hlas. „Stůjte, nebo střelím!“

„Chceš střítet na rádžovu stráž?“ vykřikl Bangawadi.

„To jsi ty?“ zvolal některý z vojáků, který poznal Bangawadiho po hlase.

„Já a osobní stráž indické princezny, která je pod ochranou guvernéra!“

„Můžete jít!“

Skupina zamířila podél lesního okraje k pobřeží.

„Myslíte, že nás budou guvernérovi vojáci pronásledovat?“ zeptala se Ada prince.

„Obávám se, že ano. Teď už pravděpodobně našli guvernéra, a až si všimnou mého útěku, vyhlásí poplach. Rozjedou se pro pomoc do dajackých vesnic a ráno nás bude hledat dvě stě nebo i víc Dajaků.“

„Dostaneme se do té doby k vašemu příteli?“

„Za dvě hodiny jsme tam. Během dvou dní shromáždím pět nebo šest tisíc Malajců a stovku lodí.“

„Jsou lodě vyzbrojeny děly?“

„Jen některé a to nebude stačit na porážku Brookovy flotily.“

„Naštěstí nejpozději do šesti dnů dorazí silné dělostřelectvo.“

„Řekla jste dělostřelectvo?“

„Ano, složené z nejskvělejších pirátů z Mompracemu.“

„Z Mompracemu...? Sandokan, neporazitelný Malajský tygr, mi přijede na pomoc?“

„On sám ne, ale jeho oddíly se už snad v této chvíli blíží.“

„A Sandokan s nimi není?“

„Malajský tygr je v rukou rádži Brooka.“

„On a zajatec?... To je nemožné!“

„Po strašlivém boji byl poražen dvacetinásobnou přesilou a uvězněn spolu se svými přáteli a mým snoubencem. I pro jejich záchranu jsem vám pomohla uprchnout.“

„Kde jsou teď?“

„V Sarawaku.“

„Osvobodím je, přísahám vám! Když se Malajci dozvědí, že boje se zúčastní i piráti z Mompracemu, povstanou všichni. Dny vlády Jamese Brooka jsou sečteny.“

„Stát!“ zvolal opět něčí hlas.

Princ prudce zastavil koně a vrhl se před Adu s šavlí v ruce.

„Kdo je?“ zvolal.

„Válečníci Orango-Tuaha.“

„Jdi říct svému veliteli, že ho jede navštívit synovec Muda-Hassina.“

Pak se obrátil k Adě a ukázal jí na tmavé hradby, které se zdvihaly na obzoru.

„To je pevnost mých přátel.“

Porážka Jamese Brooka

Pevnost Orango-Tuaha byla velká malajská vesnice, obehnaná hradbami jako obvykle všechny na Borneu, aby se mohly bránit nájezdům lidí z vnitrozemí, zvláště Dajaků, s nimiž jsou Malajci v neustálém válečném stavu.

Tvořilo ji na tři sta dřevěných chýší se střechami pokrytými palmovými listy. Chýše chrání vysoké a pevné palisády s hustými křovisky, jejichž tvrdé ostny jsou téměř nepřekonatelnou překážkou.

Kromě toho měli obyvatelé i několik plavidel, vybavených houfnicemi, která kotvila na malém jezeru spojeném s mořem dost širokou a značně hlubokou proláklinou.

Orango-Tuah, urostlý Malajec se šikmýma očima a vystouplými lícními kostmi, spěchal vstříc svému princi, následován zástupem vesničanů.

Přijetí bylo velkolepé. Malajci, probuzeni bubnováním, přiběhli uvítat nastávajícího vládce Sarawaku.

Orango-Tuah dovedl hosty do nejlepší chýše. Pak dal rozestavit ozbrojené muže kolem vesnice a v blízkých lesích, aby odrazili případný útok pronásledovatelů.

Potom se s princem radil, kdy a jak nejrychleji rozpoutat povstání v malajských vesnicích a kam soustředit co nejsilnější vojsko.

Ještě téže noci se mnoho posílů rozjelo do vnitrozemí a na moře vyjely tři lodě, aby upozornily pobřežní Malajce na boj, který se chystá. Další dvě malé plachetnice poslali, aby křižovaly u mysu Sirik a dovedly piráty z Mompracemu k pevnosti Orango-Tuaha.

Ada poslala jednoho z námořníků k ústí řeky, aby informovala lorda o tom, co se chystá.

Nazítří již začali do pevnosti přicházet první Malajci, ozbrojení puškami. Soustřeďovali se sem ze všech stran, aby šli bojovat pod vlajkou svého prince.

Také z moře připlouvaly každým okamžikem lodě s početnými posádkami, některé z nich vyzbrojené i děly.

Za tři dny se v okolí pevnosti utábořilo sedm tisíc Malajců. Čekali jen na to, až dorazí piráti z Mompracemu, aby vyrazili a zaútočili na Sarawak.

Všechny cesty byly střežené, aby se zabránilo Dajakům dát rádžovi zprávu o rozšíření povstání, pokud by snad ještě nevěděl o útěku svého velkého rivala.

Pátého dne zakotvila flotila z Mompracemu na pobřeží poblíž pevnosti. Tvořilo ji dvacet čtyři velkých lodí, vyzbrojených čtyřiceti děly a šedesáti houfnicemi. Připlulo na nich přes dvě stě mužů, kteří se odvahou a válečným uměním vyrovnali tisíci Malajců.

Jakmile se vyloďili, Aier-Duk zamířil k Adě, ubytované v domě Orango-Tuaha.

„Paní,“ řekl jí, „tygři z Mompracemu jsou připraveni uhodit na město. Přisahali, že osvobodí Sandokana a jeho přátele.“

„Malajci čekají jen na vás,“ odpověděla Ada. „Přísahajte mi však, že neuděláte nic Jamesi Brookovi, a když ho porazíte, necháte ho volně odejít.“

„Když je to vaše přání, splníme ho. Mluvíte ve jménu Tygra a my vás posloucháme.“

Za dvě hodiny malajské vojsko, vedené budoucím sultánem, opustilo pevnost a zamířilo po pobřežní cestě, zatímco flotila z Mompracemu, k níž se připojili i Ada a Kammamuri, vyplula na moře, následována stovkou dalších lodí, které se přidaly ze všech vesnic velké sarawacké zátoky.

Bylo naplánováno, že rádžovo hlavní město bude vzato překvapujícím útokem současně ze země i z řeky.

Flotila plula záměrně pomalu, aby dala pěším oddílům čas na postup vpřed. Aier-Duk však musel stále uklidňovat netrpělivé tygříky z Mompracemu, kteří hořeli touhou pomstít porážku svého velitele.

Čtyři dny nato, před západem slunce, dorazila flotila k ústí řeky. Téže noci měly Hassinovy oddíly zaútočit na město.

Loď, na níž byla Ada, přikázal Aier-Duk skrýt v malém přístavišti, aby dívka nebyla vystavena hrůzám bitvy. Kammamuri přešel na

velitelskou loď, protože v tomto důležitém okamžiku nechtěl nečinně přihlížet.

„Přiveď mi nazpět Tremal-Naika,“ žádala ho Ada, než se rozloučili.

„Nechám se třeba rozčtvrtit, ale můj pán bude zachráněn. Jakmile se vyloďíme, obklíčíme rádžův palác, protože jsem si jistý, že právě tam vězně drží.“

„Jdi, můj statečný příteli, a ať tě bůh chrání!“

Aier-Duk dal poslední rozkazy. Do čela poslal loď s největším počtem děl a s posádkami nejzkušenějších pirátů z Mompracemu. Měli zadržet první nápor a pak se bránit proti zahákování.

V deset hodin večer se flotila pohnula vpřed a plula rychle proti proudu. Všechny plachty byly staženy, aby paluby byly volné. Loď poháněla vesla.

Řeka vypadala prázdná. Žádná nepřátelská loď se neobjevila ani při pravém, ani při levém břehu. To ticho bylo Aier-Dukovi podezřelé. Zdálo se mu nepravděpodobné, že by se zde nic nevědělo o povstání, které už před pěti dny vzplálo v království. Rádža, tak opatrný a prozíravý muž, obklopený velkým počtem Dajaků a indickými strážemi, by se těžko nechal překvapit...

O půlnoci byla flotila už jen půl míle od Sarawaku. Na obzoru bylo možné rozeznat první domy.

„Neslyšíš nic?“ zeptal se Aier-Duk Kammamuriho, který stál vedle něho.

„Nic,“ odpověděl.

„Ticho jako před bouří, zneklidňuje mě to. Hassin už musel dorazit a měl by začít s útokem.“

„Možná čeká, až uslyší naše děla.“

„K čertu!“

„Co je?“

„Flotila!“

V jednom ze zákrutů řeky se objevila mohutná blokáda. Byly to rádžovy lodě v bojové linii, připravené odrazit útok.

Náhle patnáct či dvacet záblesků narušilo tmu a následovalo strašlivé zadunění. Brookova flotila spustila kanonádu proti povstalcům.

Na řece se rozlehl divoký křik:

„Ať žije Mompracem!“

„Ať žije Hassin!“

Téměř ve stejném okamžiku, směrem od severu města, bylo slyšet výstřely z mušket. Hassinovy oddíly napadly město.

„Do útoku, tygřici z Mompracemu!“ zahřměl Aier-Duk. „Ať žije Malajský tygr!“

Pirátské lodě, zasypávané palbou rádžovy flotily, se vrhly do útoku. Jejich úderu nemohl nikdo odolat.

V okamžiku byla flotila ze všech stran obklíčena těmi nejzuřivějšími mořskými vlky malajských moří.

Tygřici a Malajci šplhali po bocích lodí, přeskakovali zábradlí, útočili na palubách a nelítostně drtili posádky, neschopné bránit se takovému náporu. Obsazovali jednu loď za druhou. Vlajky rádži Brooka byly strhávány a na stěžních zavlály červené vlajky Mompracemu, zdobené hlavou tygra.

„Do Sarawaku!“ rozkázali Kammamuri a Aier-Duk.

Lodě vypluly směrem k městu. Bitva, kterou zahájily pěší malajské oddíly, už zatím zuřila v ulicích. Odevšad se ozývala střelba.

Bylo slyšet křik Malajců, postupujících k náměstí, kde stál rádžův palác.

Některé domy hořely a plameny ozařovaly okolí, zatímco na obloze létaly oblaky jisker, které vítr daleko roznášel.

Aier-Duk a Kammamuri v čele dvou set mužů vtrhli do čínské čtvrti.

Dva oddíly Indů, bránící okraj města, byly rychle rozprášeny. Tygři z Mompracemu s jatagany v rukou je zahrnuli na zmatený útek.

„K paláci!“ zařval Kammamuri a hnal se se svými bojovníky na velké náměstí. Rádžův palác bránila jenom hrstka strážných, kteří se po krátkém odporu rozprchli.

„Ať žije Malajský tygr!“ volali piráti z Mompracemu.

Hlas, zvučný jako trubka, odpověděl z nitra paláce.

„Ať žije Mompracem!“

Byl to Sandokan. Tygřici ho poznali.

Vyběhli vzhůru po schodech, vyvrátili zabarikádované dveře, jako šílení proběhli několika chodbami, až konečně v cele, zajištěné pevnými závory, našli Sandokana, Yaneze, Tremal-Naika, Tanaduriama a Sambiglionga.

Nedali jim čas promluvit. Zdvihli je na ramena a triumfálně je za ohlušujícího křiku donesli na náměstí.

Právě v tom okamžiku vlna prchajících Indů, zatlačených Hassinovými oddíly, dorazila také na náměstí.

Sandokan vytrhl jatagan jednomu ze svých věrných pirátů a vrhl se mezi prchající, následován Yanezem, Tremal-Naikem a dvacítkou dalších.

Indové se rozutekli, jen jeden muž zůstal stát na místě. Byl to James Brooke, šaty potrhané, zakrvácená šavle v ruce, oči sršící nenávistí.

„Jste můj!“ zvolal Sandokan a vytrhl mu šavli.

„Vy!“ zvolal rádža překvapeně. „Znova vy!“

„Vracím vám porážku, Výsosti.“

„Nechte té ironie, proč mě nazýváte Výsostí?... Mé panování přece skončilo. Jsem zajatec, vydaný na milost a nemilost.“

„Nejste zajat, Jamesi Brooku, jste volný,“ řekl Sandokan a uvolnil mu cestu mezi piráty. „Aier-Duku!... Doprovod' tohoto muže k ústí řeky. Ručíš mi za jeho život.“

Bývalý rádža s údivem zíral na Sandokana. Když viděl, že na náměstí přicházejí další Hassinovi Malajci, kteří si hlasitě žádají jeho hlavu, rychle následoval Aier-Duka.

„Tento Angličan se sem nikdy víc nevrátí,“ zvolal Sandokan. „Moc rádži Jamese Brooka navždy skončila!“

Nazítří synovec Muda-Hassina vstoupil s velkou slávou do dávného sídla sultánů – paláce v Sarawaku.

Všechno obyvatelstvo města se nyní sbratřilo s došlými oddíly.

Nový sultán nabídl Sandokanovi, Yanezovi a Tremal-Naikovi pocty a bohatství. Prosil je zároveň, aby zůstali, ale všichni odmítli.

Dva dny nato Tremal-Naik a Ada, šťastní novomanželé, spolu s Kammamurim vstoupili na jachtu lorda Guillonka, aby se vydali do Indie. Nový sultán je bohatě obdaroval. Sandokan a Yanez se připravovali k odplutí na svůj ostrov.

„Uvidíme se ještě někdy?“ ptali se Ada, Tremal-Naik a lord Guillonk Malajského tygra.

„Kdoví,“ odpověděl Sandokan a jednoho po druhém objal. „Indie mě láká a možná že jednoho dne se Malajský tygr a tygr ze Sunderbundu setkají mezi pustými ostrovy Gangy. Suyodhana... To je jméno, při němž se mi rozbuší srdce! To je muž, s kterým bych rád změřil své síly. Sbohem, strýci, sbohem, přátelé!“

Emilio Salgari
Sandokan
Malajští piráti

Edice E-knihovna
Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.0 z 16. 6. 2017

ISBN 978-80-7587-114-5 (pdf)